

Giới thiệu Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù

Có thể đối với mỗi người thì gia đình là nơi chúng ta bình yên nhất luôn yêu thương che chở cho ta và cũng người ta tin tưởng nhất. Tuy nhiên đối với cô thì gia đình và những người thân yêu của cô lại lên kế hoạch hãm hại cô. Chính người em mà cô yêu thương lại đánh thuốc cô mê mang để mang cô ra thể thân cho người đàn ông thô bạo. Cũng là lần đầu tiên cái ngàn vàng bị cướp đi.

Cũng vì ngày thơ đó mà cô đã dần trở thành con rối lúc hấn buồn. Bảo bối còn chưa ra đời thì hấn đã âm mưu đưa về cõi vĩnh hằng mãi không gặp lại.

Trong lúc nhận ra cô đã tìm được ánh sáng phía cuối con đường, những gì hấn làm với cô thì hấn sẽ nhận lại gấp vạn lần...Mời các bạn theo dõi tiếp Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Con mưa rải rác như gột rửa thành phố Đài Bắc, người đi đường bước vội vã. Trong cảnh tượng động lòng người trong một biệt thự ở ngoại thành, một cô gái cô đơn đứng trong gió...

Nước mưa nặng nề rơi xuống người cô. Cô im lặng đứng đó, liều mạng che chắn tã bọc trong ngực, cắn chặt đôi môi trắng bệch, đôi mắt cố gắng chống lại những giọt mưa đang nặng nề rơi xuống, tuyệt vọng nhìn về phía biệt thự khí thế...

Cô không tin người kia không biết!

Cho dù trong lòng hấn, Tô Man Liên cô hoàn toàn không đáng một đồng, nhưng đứa bé đang nằm trong lòng cô chính là máu mủ của hấn! Là con của hấn!

Mưa vẫn không hề dừng lại. Tô Man Liên cẩn thận ôm đứa bé, muốn cản lại những giọt mưa đang đập mạnh vào người bé, nhưng đứa bé vẫn khóc lớn, gương mặt nhỏ nhắn ướt đẫm, không biết là nước mưa hay là nước mắt...

Tiếng khóc dần yếu đi, đứa bé dường như không còn chút hơi thở nào. Tô Man Liên bối rối xoa bóp gương mặt nhỏ nhắn xanh tím của bé, nhưng tã lót vốn ướt đẫm bịt kín khiến bé suy tụt chút nữa thì ngạt thở...

"Mở cửa ra... Con tôi sắp chết rồi, mau cứu con tôi..."

Tô Man Liên không biết nên làm gì nữa, cô điên cuồng nhấn chuông cửa. Dù cô có một con đường sống thì cũng sẽ không vì vậy mà thương tổn con mình!

Một người hầu ló đầu ra từ trong phòng, lắc đầu thờ dài: "Cô ơi... cô đi đi!"

Chắc chắn phu nhân sẽ không để ông chủ ra ngoài!

Tô Man Liên tuyệt vọng nhìn về phía biệt thự xa xa đó, kiếp này cô chỉ yêu người đàn ông ở trong đó, nhưng mà... Đột nhiên cô nở nụ cười, cười vô cùng lạnh lẽo, mang theo vẻ dứt khoát. Trên gương mặt xinh đẹp đã mất hết sức sống, nhìn giống hệt một bức tượng tạc từ thạch cao!

Cô lùi lại từng bước, từng bước. Đứa bé sơ sinh đã khóc tới một mội, hơi thở cũng mong manh vô cùng. Những người hầu nhìn thấy cô rời đi thì đang định thờ phào...

Bỗng nhiên, một con dao găm sắc bén xuất hiện trong tay cô!

"Đi nói với Lạc Từ Sơn, hôm nay nếu anh ta không đi ra thì Tô Man Liên tôi sẽ tự tay giết chết đứa con trong ngực mình, sau đó..."

Cô bước bình tĩnh lên, khóe môi khẽ nhếch lên đầy lạnh lẽo...

Cô không phải vì mình mà chỉ muốn thử đấu tranh để con cô có một con đường sống.

Chỉ cần con bé có thể sống sót, cô chỉ có một thỉnh cầu đơn giản này mà thôi!

"Tôi cũng sẽ chết theo con gái mình..."

Con dao trong tay Tô Man Liên đặt trên cổ đứa bé, ngón tay cô run rẩy kịch liệt: "Mạn Nhi..."

Từng giọt nước mắt lăn lăn rơi xuống, rơi vào gương mặt nhăn đầy nước của đứa bé...

Đứa bé yếu ớt rên lên, dường như sắp không thể cử động được nữa...

Người hầu và quản gia sợ hãi vội đi gặp Lạc Từ Sơn, Tô Man Liên lạnh lùng cười...

Từ khi tới đây, cô đã hạ quyết tâm dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của Mạn Nhi!

Cô hiểu rất rõ người đàn bà kia, cô ta sẽ không để cô bước qua cửa Lạc gia, còn cô đã sớm hết hi vọng với Lạc Từ Sơn rồi... Tất cả những chuyện cô làm bây giờ, đều chỉ vì Mạn Nhi...

Không biết qua bao lâu, dường như ngay cả ông trời cũng không nỡ nhìn cảnh tượng thảm thiết này. Mưa dần tạnh, đứa bé lạnh như băng nằm trong lòng mẹ run rẩy kịch liệt. Dáng vẻ yếu ớt giống như chỉ trong một giây nữa sẽ lập tức tan biến...

Có tiếng bước chân truyền tới...

Tô Man Liên ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đang đi về phía mình kia, vẫn là gương mặt nho nhã dễ đoán mặt đó, vẫn là dáng vẻ do dự đó.

Người phụ nữ đứng bên cạnh hắn, dáng vẻ cao quý, ưu nhã mang theo sự kiêu ngạo không ai sánh được!

"Tô Man Liên, cô còn biết xấu hổ không?"

Lạc phu nhân nhẹ nhàng nói, cách cánh cửa lớn nhà họ Lạc, cô ta cười khinh thường. Người phụ nữ cả người ướt sũng, tiều tụy nhếch nhác thế kia thì có tư cách gì đấu với Tần Di Lan cô chứ?

Vị trí phu nhân nhà họ Lạc chỉ có thể là của cô ta!

"Tôi có thể biến mất trước mặt cô, thậm chí có thể chết! Tôi chỉ muốn Lạc gia thu nhận đứa bé này!"

Tô Man Liên nhẹ nhàng nói, con dao đang nắm trong tay hơi run lên, làn da non mịn của đứa bé bị cửa vào, một giọt máu chảy lên lưỡi dao khiến người nhìn vào đã giật mình...

"Không thể!"

Gương mặt Tần Di Lan hoàn toàn không thay đổi, cô ta chỉ ước người phụ nữ trước mặt lập tức giết chết đứa con hoang kia đi, sau đó cũng chết đi!

"Man Liên... Dừng lại!"

Lạc Từ Sơn chán ghét mở miệng, sao hắn lại chọc vào một người phụ nữ phiền phức như vậy?

Trước đây thích cô ta vì gương mặt khá xinh, không ngờ bây giờ muốn bỏ cũng không được!

Chỉ là... Lạc gia giàu có như vậy, nuôi một đứa bé cũng không phải là vấn đề, nhưng nếu có người chết lại không phải chuyện hay ho gì!

"Để đứa bé ở lại, cô đi đi!"

Lạc Từ Sơn phiền chán phát phát tay. Hắn xoay người, hoàn toàn không muốn nhìn cô. Người phụ nữ đề tiện này khiến hắn vừa nhìn thì lập tức cảm thấy dáng vẻ khí thế của mình lập tức giảm sút trước mặt Di Lan...

"Lạc Từ Sơn!"

Tần Di Lan tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn dám cho phép đứa con hoang này ở lại Lạc gia? Vậy Tần Di Lan cô thì sao? Cô tuyệt đối không để chuyện này xảy ra!

"Được rồi, được rồi, cứ quyết định như vậy đi, giải tán hết cho tôi!"

Lạc Từ Sơn rốt cuộc thể hiện được khí thế của chủ gia đình. Lúc này, đã có người hầu mở cửa bước ra chỗ Tô Man Liên, chuẩn bị ôm đứa bé vào...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tô Man Liên nhìn chăm chú gương mặt đã trắng bệch của đứa bé. Cô biết, cô buông tay thì Mạn Nhi mới sống tiếp được, còn cô...

Con đường duy nhất của cô, có lẽ chỉ có chết...

Mẹ, Tô Man Liên bỗng nhiên thảm nỉ non, ngay cả đường để quay đầu Liên Nhi cũng không có! Mẹ, để Liên Nhi đi tìm người nhé...

Nghe tiếng khóc Mạn Nhi ngày càng xa dần, trái tim Tô Man Liên dường như chết lặng, đau đớn vô cùng..

"Lạc Tử Sơn, nếu anh không nuôi lớn Mạn Nhi thật tốt thì dù Tô Man Liên tôi biến thành quỷ cũng không tha cho anh!"

Cô gào lên, con dao sắc bén đâm sâu vào trong ngực, máu tươi... như một đóa hoa kiêu diễm đầy đau thương phun ra trước cơ thể Tô Man Liên..

Lạc Tử Sơn kinh ngạc dừng bước, một lúc sau, hắn mới quay đầu lại..

Người phụ nữ mảnh mai, nhẵn nài, hiền lành, thậm chí là rất nhỏ bé và... dễ thương...

Vào lúc này, cô ngã xuống trong đồng bùn bần thui, nhưng dáng vẻ vẫn thánh khiết như cũ khiến người ta phải quay đầu nhìn cô. Trái tim lạnh lẽo cứng rắn của hắn giống như bị siết lại, không biết qua bao lâu hắn mới tiếp tục đi về phía trước...

"Mua một ngôi mộ rồi chôn đi!"

Hắn thờ dài đầy bất lực. Tần Di Lan nở nụ cười đắc ý, hừ, cô ta còn ở đây một ngày, thì sẽ không để đứa con hoang kia sống yên...

- - - - -

Mười tám năm sau.

Lạc Tử Mạn yên tĩnh ngồi trước bàn trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp yếu đuối mang theo nét yêu kiều, cô thắm đánh giá mình một lượt, khoe môi khẽ nở một nụ cười động lòng người...

Cô sắp kết hôn rồi!

Kết hôn với người đàn ông cô yêu nhất, đây đúng là chuyện tuyệt vời nhất trên thế giới này!

"Chị..."

Lạc Vi Mạn đẩy cửa đi vào, trên gương mặt rạng rỡ mang nụ cười ngọt ngào, Lạc Tử Mạn ngại ngùng nhìn cô ta: "Vi Vi, có chuyện gì sao?"

Lạc Vi Mạn giống như làm ảo thuật, biến ra một chai rượu: "Chị, em vừa trộm được nó trong tủ rượu của ba, chị uống với em một chén nha!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cô ta không đợi Lạc Tử Mạn đồng ý đã mở chai rượu ra vô cùng thành thạo, đổ thứ chất lỏng màu hổ phách vào trong ly rượu...

"Chị, uống một ly rượu đỏ không thể xảy ra chuyện gì đâu, có thể còn khiến chị càng thêm xinh đẹp hơn!"

Lạc Vi Mạn ngây thơ cười cười, đưa ly rượu tới trước mặt Lạc Tử Mạn.

Nhìn nụ cười ngây thơ của cô ta, Lạc Tử Mạn không suy nghĩ nhiều, cô cầm ly rượu khẽ nhấp một hớp: "Vi Vi, hôn lễ sắp bắt đầu, chị không dám uống nhiều!"

Lạc Vi Mạn bật cười: "Được rồi, bỏ qua cho chị đó, em qua chỗ anh rể trước đây!"

Thiếu nữ vui vẻ chạy ra ngoài, Lạc Tử Mạn xoay người, mỉm cười ngồi trên ghế Salon, hôn lễ... sắp bắt đầu rồi... Cô và Triệt sắp được ở bên nhau mãi mãi!

Đầu đột nhiên hơi choáng, Lạc Tử Mạn hoảng hốt nằm trên ghế salon, ngủ trong yên tĩnh...

Không ai chú ý, một chiếc xe không tầm thường lặng lẽ rời khỏi biệt thự Lạc gia, biến mất không một tiếng động trong không khí náo nhiệt của buổi lễ...

Một cô gái mặc áo cưới yên tĩnh nằm trên xe, trên gương mặt vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc, mà người vệ sĩ lái xe lại hoàn toàn không nói gì, chuyên tâm lái xe, chiếc xe lao thẳng về phía trước...

Ai có thể ngờ rằng, từ giây phút này cô sẽ rơi vào tay ác ma, trở thành tình nhân bên gối của hắn?

Ai có thể ngờ rằng, máu tươi xử nữ của cô sẽ chảy dưới thân một người đàn ông xa lạ?

Cô vẫn ngủ say trong yên tĩnh.

Đêm tân hôn...

Tia sáng chiếu nhẹ trong căn phòng mờ tối, trên chiếc giường lớn mềm mại, một người con gái mặc áo cưới trắng tinh yên tĩnh nằm đó, lông mi dài cong của cô dường như che đi bóng ma trên gương mặt trắng như sữa của cô, khóe môi của cô cong lên một nụ cười yên tĩnh mà xinh đẹp.

Cửa phòng tắm đột nhiên bật mở, một người đàn ông cao lớn trần truồng bước ra, trên cơ thể mê người vẫn còn bọt nước. Anh không chớp mắt đi tới bên đường, ánh sáng trong phòng chiếu lên gương mặt người này, đó là một gương mặt đẹp tới mức khiến người ta hít thở không thông, vậy mà trên môi lại mang theo nụ cười thâm trầm vô cùng lạnh lẽo.

Ngón tay mảnh khảnh xoa trên da thịt người con gái, hồng hào, bóng loáng, đúng là làn da đẹp nhất của xử nữ khiến ngón tay anh hơi lưu luyến liên tục di chuyển...

Người phụ nữ trên giường tỏa ra mùi rượu đỏ dễ ngửi, cô ngủ rất bình yên, dường như hoàn toàn không nhận ra chuyện gì đang xảy ra...

Cô đâu? Người đàn ông nhẹ nhàng nở nụ cười, Lạc gia đúng là bỏ ra không ít!

Không hề thương tiếc xé chiếc áo cưới trên người cô, lông mày rậm của Tề Thiên Ngạo hơi cau lại, sâu trong đôi mắt xuất hiện một ngọn lửa kiêu diễm...

Tùy ý kéo vạt áo cưới xuống, trong đôi mắt đen nhánh của người đàn ông xuất hiện vẻ nghiền ngẫm, đẩy áo cưới lên che khuất gương mặt người phụ nữ. Đột nhiên, một đôi chân dài trơn bóng xuất hiện trước mặt anh, những ngón chân nhỏ nhỏ nghịch ngợm động đậy trong lúc ngủ.

Người đàn ông cúi người, chỉ trong chớp mắt, đầu gối đã ngập tràn cả cơ thể...

"A... Đau quá!"

Đầu gối khiến người phụ nữ trên giường đột nhiên mở mắt ra, lại phát hiện mình bị lớp áo cưới che mặt, hơi chờ mong, cô sợ hãi mở miệng: "Triệt... Là anh sao?"

Cô cố gắng kéo lớp áo cưới trên mặt mình xuống: "Triệt... Nhẹ nhàng chút, Mạn nhi đau quá..."

Lạc Tư Mạn đột nhiên trợn mắt, người đàn ông này, sao người đàn ông này lại xuất hiện trong đêm tân hôn của cô. Người đàn ông đang chiếm đoạt cơ thể cô, không phải là Triệt của cô!

"Anh là ai? Anh ra ngoài đi... Cứu mạng, cứu..."

Lạc Tư Mạn điên cuồng gào thét, Triệt đâu rồi? Chồng cô đâu? Tại sao cô lại nằm dưới thân một người đàn ông xa lạ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Người đàn ông bỗng nhiên bật cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, cảm xúc trơn bóng trắng mịn khiến hắn có chút lưu luyến: "Cô gái gốc nghề, cô còn không hiểu sao?"

Hắn bỗng nhiên cúi người, đôi mắt lóe ra sự tàn nhẫn, cắn môi cô rồi nói ra từng câu từng chữ một: "Cô bị Lạc gia bán rồi!"

"Không, tôi không tin... Anh buông tôi ra!" Lạc Tư Mạn nghẹn ngào kêu lên...

Cô đột nhiên hung hăng đẩy hắn ra, lăn từ trên giường xuống đất... Một tiếng bịch vang lên, khiến Tề Thiên Ngạo kinh ngạc quay đầu lại!

"Chết tiệt!" Hắn không nhận được chửi thề, không ngờ cô lại chảy nhiều máu như vậy!

Vết máu trên đôi chân trắng nõn và nhỏ nhắn khiến Tề Thiên Ngạo không khỏi có chút ảo não, hắn mím môi lại, đôi chân thon dài bước tới, khom lưng

ôm lấy cô, đi về phía phòng tắm...

Hắn nhìn kĩ gương mặt trong lòng mình mới phát hiện lông mi của cô rất dài, trên gương mặt như bánh kem lại xuất hiện hai đường vòng cung đen nhánh, bờ môi đầy đặn mím lại thật chặt, hai hàng lông mày nhú lại.

Hắn thả cô vào bồn tắm lớn xả đầy nước nóng, Tề Thiên Ngạo đang muốn xoay người, lại thấy cô trực tiếp mềm trượt vào bồn tắm lớn, chỉ còn lại mái tóc dài đen nhánh như rong biển nổi trên mặt nước!

"Shit!" Tề Thiên Ngạo khế chữ thề một tiếng, cô gái này thực sự rất phiền toái! Không thể trơ mắt nhìn cô ấy chết đuối trước mặt mình được, Tề Thiên Ngạo xoay người đi tới phía trước bồn tắm lớn, không chút khách khí nắm tóc cô ấy kéo lên...

"A... Đau quá..."

Đau đớn khiến cô hơi mờ mắt, đôi mắt cong cong mềm mại như mặt trăng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay khiến lòng người dao động, trái tim Tề Thiên Ngạo bỗng đập lệch một nhịp, hắn đột nhiên buông tay ra, nhìn cô kinh hoàng lấy tay vịn vào hai bên bồn tắm, hai mắt ươn ướt nhìn hắn...

Ánh mắt yếu đuối như vậy bỗng nhiên khiến hắn bức bối trong lòng, Tề Thiên Ngạo thuận tay xé áo ngủ rồi quần vào người mình: "Tự tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại phòng ngủ!"

Hắn đẩy cửa ra, rồi vào một căn phòng khác, khi nước lạnh xối lên cơ thể cường tráng, hắn mới thở một hơi thật dài, nghĩ lại đáng về của cô gái kia khi ở dưới thân mình hắn không khỏi cười nhạt, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, đúng vậy, chỉ mới bắt đầu!

Nước trong bồn tắm lạnh lẽo, Lạc Tư Mạn co rúc ở đó, cô không sợ sự đau đớn trên cơ thể, chỉ là nỗi đau trong lòng khiến cô có cảm giác như sắp chết...

Triệt, đêm nay, anh làm thế nào để vượt qua được? Chắc anh có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ đến, người mà anh yêu lại bị một người đàn ông khác chiếm đoạt sự thuần khiết...

Cô không còn mặt mũi nào để gặp anh nữa, không còn nữa...

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Tề Thiên Ngạo liếc nhìn cô gái đang co rúc trong bồn tắm lạnh như băng, cổ chấp cắn chặt môi nhìn chằm chằm hắn...

"Cô định cứ thế như vậy qua đêm à?" Tề Thiên Ngạo ẩn giấu cơn tức giận vô hình, thản nhiên cầm một ly rượu đỏ nhú mày nhìn cô...

"Ra ngoài!" Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, từ nhỏ đến lớn, ăn nhờ ở đậu, yếu đuối nên bị người khác ức hiếp, cô chẳng bao giờ cao giọng nói câu nào, mà lần này, cô quyết định sẽ cấm hận người đàn ông trước mặt này!

"Ồ? Không phải tôi đã ra ngoài từ sớm rồi sao? Lẽ nào cô còn muốn..." Hắn thích ý đi tới, cúi người nói bên tai cô: "Một lần nữa sao?"

"Vô si!" Lạc Tư Mạn không nhìn được giờ tay lên tát hắn, tuy chỉ là một cái tát yếu đuối không có chút lực nào nhưng cũng khiến Tề Thiên Ngạo ngay lập tức trầm mặt xuống!

Ly rượu bị hắn hung hăng bóp nát trong lòng bàn tay, máu tươi chảy xuống theo kẽ hở ngón tay...

"Tay anh?!" Lạc Tư Mạn kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn từng giọt máu tươi rơi tí tách trên mặt đất màu trắng, cô không kim được run nhẹ, cô lấy một chiếc khăn sạch, không chút do dự quần lên tay hắn bị thương!

"Chắc chắn là có rất nhiều mảnh thủy tinh trong vết thương, anh đừng động dậy, tôi đi tìm hộp cứu thương để xử lý vết thương cho anh!"

Lạc Tư Mạn dặn dò xong, liền bảo hắn tự giữ chiếc khăn, cô nhanh nhẹn ra khỏi bồn tắm, khoác áo ngủ rồi đi chân trần ra ngoài...

Tề Thiên Ngạo ngậy ngẩn nhìn động tác nhanh như gió của cô, vốn dĩ hắn rất tức giận, chuẩn bị mắng cô một trận nhưng giờ lại nhìn xuống!

Hắn xoay người đi ra ngoài, cô đã tìm được hộp cứu thương, chuẩn bị xong bông y tế và cồn i-ốt.

"Anh ngồi xuống, đưa tay cho tôi."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, yếu đuối là sự cố chấp, Tề Thiên Ngạo lại ngoan ngoãn ngồi xuống, đưa tay cho cô khi nghe thấy giọng nói dịu dàng đó.

Lạc Tư Mạn nhẹ nhàng nâng tay hắn lên, không nhìn được hít một hơi, lòng bàn tay bị trầy xước với vô số vết thương.

Cô khẽ nhíu mày, nói như đang dỗ trẻ con vậy: "Đừng lo lắng, tôi đảm bảo chỉ đau một chút thôi, anh hãy cố gắng chịu đựng!"

Cô dùng bông cotton cẩn thận nhúng cồn i-ốt rồi chấm lên vết thương, rồi lấy những mảnh thủy tinh nhỏ ra ngoài, thỉnh thoảng cô lại ngừng đầu nhìn hắn, "Cố gắng chịu đựng, nhất định phải lấy hết thủy tinh ra nếu không vết thương sẽ nhiễm trùng."

Tề Thiên Ngạo chỉ hơi nhíu mày, động tác của cô rất nhẹ nhàng nên không đau chút nào cả, nhìn ánh mắt chuyên chú của cô, hắn bỗng nhiên có chút nghi hoặc, tại sao cô có thể dịu dàng với người đàn ông đã làm nhục mình như vậy?

Đối với những người đàn ông khác cô có dịu dàng như thế không?

"Cô thường giúp người khác xử lý vết thương như thế này à?" Hấn buột miệng nói ra sự nghi vấn trong lòng mình!

Lạc Tư Mạn cũng không ngần đầu: "Từ nhỏ đến giờ khi bị thương tôi đều tự xử lý, còn anh là người đầu tiên mà tôi làm giúp."

Cô đột nhiên buông hấn ra: "Được rồi."

Lòng bàn tay đột nhiên có cảm giác hệt hắng, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, hấn đột nhiên nhìn cô giọng trầm thấp nói: "Sau này không cho phép cô xử lý vết thương giúp người khác nữa."

Lạc Tư Mạn ngược mắt lạnh nhạt nhìn hấn, cô không để ý lời nói của hấn: "Tôi có thể đi được chưa?"

Tề Thiên Ngạo dường như không nghe thấy, nhìn chăm chú vào băng vải băng bó rất hoàn mỹ trên tay mình, khoe môi đột nhiên cong cong, hấn dùng một tay kéo cô ôm vào trong ngực: "Lúc nhỏ cô bị thương, không có quần gia, người giúp việc hay bác sĩ chăm sóc cô sao? Cô là tiểu thư Lạc gia cơ mà!"

Ánh mắt Lạc Tư Mạn chợt ảm đạm, cô cố gắng đẩy hấn ra nhưng lại phát hiện bản thân mình đang làm điều vô ích.

Viên mắt hơi cay, cô cup mắt lãnh đạm mở miệng: "Tôi vừa sinh ra đã bị đưa đi nơi khác, đến khi tròn mười tám tuổi mới trở lại Lạc gia, còn trước đó tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi thôi."

Tề Thiên Ngạo bỗng nhiên cảm thấy áo trước ngực mình bị ướt một mảng, hấn quay đầu lại nhìn thấy đáng vẻ bất lực của cô ấy, lúc này hấn mới phát hiện, cô đang khóc...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tề Thiên Ngạo bỗng nhiên cảm thấy áo trước ngực mình bị ướt một mảng, anh quay đầu lại nhìn thấy đáng vẻ bất lực của cô ấy, lúc này anh mới phát hiện, cô đang khóc...

Ngón tay hơi thô ráp nhẹ nhàng lướt qua mặt cô: "Cô muốn kéo dài khoảng cách giữa cô và Lạc gia sao? Cô gái nhỏ..."

Đôi mắt anh chợt ảm trầm, quên hết những rung động do lời nói và nước mắt của cô mang lại: "Đừng chơi đùa với tôi, cô sẽ rất thâm độc..."

Tề Thiên Ngạo hơi nhếch khóe môi, nhìn sắc mặt trắng bệch của cô không khỏi cười nhạt, anh đứng từ trên cao nhìn xuống.

Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, ánh mắt của anh như đang lột trần cô vậy!

Cô vừa băng bó vết thương cho con người vô sỉ đã chiếm đoạt mình sao? Lòng lương thiện của cô thả dành cho một con chó còn hơn là cho anh!

Cô không chút do dự đứng lên, xoay người xuống giường đi về phía cửa phòng...

"Cô muốn làm gì?" Tề Thiên Ngạo trầm thấp mở miệng, anh nằm trên giường không hề nhúc nhích.

"Đã nói là phải ở cùng tôi cả đêm rồi, cô muốn phá hợp đồng sao?"

Lời còn chưa dứt, cô đã bị ngã vào lòng anh một lần nữa, tay anh mạnh mẽ giữ chặt cánh tay cô lôi cô lên giường, còn anh xoay người đè lên người cô, đôi mắt mê đắm tỉ mỉ quan sát gương mặt cô...

"Tề Thiên Ngạo, chiếm đoạt cưỡng bức một cô gái yếu đuối, anh mà cũng là đàn ông sao?"

Cô cắn chặt môi, ép buộc bản thân lần đầu tiên nhục mạ người khác!

"Không phải vừa nãy cô thử qua rồi sao? Cô nói xem tôi có phải đàn ông không?"

Ngón tay của anh tà mị lướt một đường xuống phía dưới rồi dừng lại trước ngực cô, mặt hai người cách nhau chưa đến một cm, mùi vị tươi mát từ miệng anh truyền đến khiến cô có chút thất thần...

"Đê tiện!"

Cô tức giận đến mức mặt đỏ lên, hung hăng chửi bới!

"Cô gái nhỏ..." Anh đột nhiên nằm trên người cô, nhàn nhã thả lỏng toàn bộ trọng lượng cơ thể, nhìn cô bị ép tới mức không thể hô hấp được nữa anh mới cười nhạt: "Những việc mà tôi làm vốn dĩ không thể so sánh được với những việc Lạc gia cô đã làm!"

Cô bỗng nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, Lạc gia chưa bao giờ làm một việc gì vì cô, dựa vào đâu mà bây giờ cô lại phải chịu đựng sự trả thù này? Viên mặt bỗng nhiên ướt át, cô cắn chặt môi, cuối cùng không thể chịu đựng được khóc òa lên...

"Anh có biết hôm nay là ngày tôi kết hôn không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Cô mở to hai mắt呆呆 nhìn anh, áy náy như một đứa trẻ làm mất kẹo vậy!

"Tề Thiên Ngao tôi sắp kết hôn với người đàn ông mà tôi yêu nhất rồi, Tề Thiên Ngao chết tiệt, vì sao anh lại bắt tôi đây? Vì sao lại cưỡng bức tôi? Vì sao anh vẫn làm nhục tôi như vậy? Hu hu hu hu... Anh là tên khốn, tên khốn đê tiện vô sỉ... Dựa vào đâu mà đối xử với tôi như vậy? Hu hu hu hu..."

Cô kêu khóc đầm lên ngực anh, "Vì sao đã chiếm đoạt tôi rồi còn không buông tha cho tôi? Tôi nợ anh tiền sao Tề Thiên Ngao? Hu hu hu hu... Tên đầu heo nhà anh, tôi nguyện rửa anh, nguyện rửa anh..."

Lạc Tư Mạn giận đến phát điên rồi, nhưng vẫn không thoát ra được những lời nguyện rửa độc ác...

Tề Thiên Ngao nhú mày nhìn cô gái trước mặt... Anh không thể chịu được nước mắt và tiếng khóc của phụ nữ!

"Không được khóc!" Anh nhắm mắt lại rồi hét to, thờ phào nhẹ nhõm... Tiếng khóc quả nhiên ngừng lại!

Tiếng khóc đình tai nhức óc lại vang lên, "Tôi muốn về nhà! Hu hu hu... Anh thả tôi về nhà đi..." Lạc Tư Mạn xoay người nhào lên người Tề Thiên Ngao, chỉ chớp mắt đã nằm trên người anh, khiến Tề Thiên Ngao ngã xuống giường!

Lạc Tư Mạn sợ hãi, cô kinh ngạc nhìn xem trong lúc không kịp đề phòng mình ngã vào đâu, liền nhìn thấy Tề Thiên Ngao thân sắc âm đậm!

Trời ạ... Tại sao vừa rồi cô lại hành động điên cuồng như vậy?

Cô lập tức bò dậy khỏi người anh, Lạc Tư Mạn cò người lại ôm chặt hai chân, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, lúc này cô mới phát hiện không ngờ anh lại đẹp trai như vậy, gương mặt đó đẹp đến mức không chân thực...

Mà anh chỉ hơi mím nhẹ môi, dùng ánh mắt âm trầm nhìn cô, lại khiến cô cảm thấy toàn thân đều là khí lạnh...

"Lạc Tư Mạn..."

Tề Thiên Ngao bình tĩnh mở miệng, nước da màu mặt ong kêu gọi, mái tóc đen và gương mặt kiên nghị càng tỏa ra sức mê người, anh hơi nhấc cằm lên: "Ba ngày sau, vẫn là căn phòng này, chờ tôi ở đây."

Anh đứng dậy, thân hình như một con báo ưu nhã, đôi mắt thâm thúy dừng lại trên mặt cô, dưới ánh sáng rực rỡ nhìn cô vô cùng kiều diễm...

Không biết vì sao anh lại đưa ra một quyết định như vậy, rõ ràng là đã nói với người đó rồi, chỉ một đêm thôi, nhưng bây giờ anh lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Nhìn cô kinh ngạc hơi mở cái miệng nhỏ nhắn ra, Tề Thiên Ngao khom lưng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô lên, anh nhắm mắt lại cắn lên môi cô, cẩn thận thưởng thức, anh nghiêng người rồi trầm thấp mở miệng kèm theo chút mỉa mai: "Cô gái nhỏ, đừng nghĩ đến việc đùa giỡn với tôi..."

Anh đưa lưỡi vào, hút lấy hương thơm trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, sau đó lại di chuyển xuống dưới nhẹ nhàng gặm nhấm xương quai xanh tinh xảo, tay anh càng không buông tha cô, nâng cằm cô lên nói "Cô gái nhỏ..."

Dường như anh không nhận nổi nên buông cô ra, hung hăng nói!

"Nếu không phải vì sợ làm cô bị thương thì ngay bây giờ tôi thực sự muốn cô một lần nữa!"

Tay của Tề Thiên Ngao hung hăng sờ mặt cô, sau đó buông cô ra xoay người mở tủ quần áo ra! Lạc Tư Mạn sợ hãi nói không ra lời, nhìn anh ưu nhã

mặc áo somi, quần vào, cô có chút mê man...

Anh thực sự không chạm vào cô nữa? Hơn nữa, đêm nay anh không ở lại đây?

"Shit!"

Tề Thiên Ngạo khề chửi thề, anh quay đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt yếu đuối của cô, cô gái ngốc nghếch này, không biết nên nói là cô ngốc nghếch hay là cô vốn dĩ không quan tâm việc cơ thể mình rốt cục trao cho ai!

Nếu như đêm nay, đổi lại là một người đàn ông khác, phải chăng cô cũng sẽ ngoan ngoãn để mặc bản thân bị ăn sạch sẽ?

"Cô gái nhỏ... Tốt nhất hãy ngoan ngoãn ở lại đây một đêm, ngày mai hãy trở về."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Lưu luyến lướt ngón tay qua đôi môi vẫn còn sưng đỏ của cô, Tề Thiên Ngạo xoay người ra khỏi phòng.

Lạc Tư Mạn hoang mang ôm chặt lấy cơ thể, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, thật lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi thật rồi...

Cô ngơ ngác nằm trên giường, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống bên má, thất thân ngay trong đêm tân hôn... Ha ha, thực là đầm rồng hang hổ mà!

Nhưng, Triệt, em ra nông nổi này rồi, anh còn cần em không?

Sáng sớm, vừa mở mắt, Lạc Tư Mạn chỉ cảm thấy hoang mang và lo sợ, cô ước gì tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mộng, chưa xảy ra chuyện gì, chưa từng có chuyện gì...

Cúi đầu nhìn dấu hôn và vết bầm khắp cơ thể, cô thở dài thật nặng nề, nước mắt lại ứa ra như suối...

"Triệt...". Cô lẩm bẩm, khuôn mặt xinh đẹp ướt đẫm, nước mắt tràn mi như dê vỡ, lấp lánh, long lanh.

Tắm rửa xong xuôi, mặc xong bộ quần áo đặt sẵn trên đầu giường không biết có phải do người kia chuẩn bị không, cô lau nước mắt rồi khách sạn. Tới tận khi ngồi trên taxi rồi, cảm nhận được ánh nắng mặt trời ấm áp, cô mới lạnh lẽo hơi cong khóe môi.

Triệt sẽ tha thứ cho cô thôi. Triệt dịu dàng và lương thiện như vậy nhất định sẽ tin tưởng cô... tin tưởng cô...

Nước mắt lẳng lặng đọng lại trên mi, cô đứng ngoài công trang viên to lớn của nhà họ Lạc, chần chừ trọn vẹn mười phút đồng hồ mới khe khẽ ấn chuông. Người canh cửa không biến sắc, mở cánh cửa lớn nặng nề. Lạc Tư Mạn không để ý đến ánh mắt của họ. Dù sao thì, từ xưa đến giờ, bọn họ thấy cô vẫn cứ lạnh lùng không thêm đêm xía như vậy. Cô quen rồi...

Cô bước khề về phòng mình, dọc đường đi, không ai để ý tới cô, bầu không khí có hơi kỳ lạ. Lạc Tư Mạn không để ý, dù sao thì, mình đã mất tích đúng đêm tân hôn, giờ mọi người thấy mình không lạ lắm mới lạ. Cô hít sâu một hơi, bước lên phòng ngủ của mình ở tầng hai...

"Triệt...em mệt quá, đừng mà..."

Một giọng nữ nũng nịu từ trong phòng vọng ra, Lạc Tư Mạn đang vịn vào lan can dừng chân, trong đầu nổ tung. Cô không dám nhìn vào bên trong cánh cửa phòng ngủ kia.

Đó là phòng tân hôn của bọn họ, là phòng tân hôn của Lạc Tư Mạn và Tiêu Quang Triệt!

Lạc Tư Mạn nín thở, như mê như muội bước tới cánh cửa...

"Triệt, a.. em yêu anh..."

Là tiếng của Lạc Vi Mạn! Là tiếng của em gái của cô!

Lạc Tư Mạn không còn sức nữa, mềm nhũn dựa vào tường, lồng ngực đau siết không thể thở nổi. Cô khom người xuống thở dốc...

Cô tự nhéo thật mạnh vào đùi mình!

Đây không phải là thật. Đây chỉ là một giấc mơ. Đúng vậy, chắc chắn đây là mơ! Làm sao Triệt lại ở trên giường cùng với Vi Mạn được!

Hắn ta là chồng cô mà!

Cô có thể nghe rõ tiếng đàn ông gầm gừ khi phun trào cùng hơi thở hỗn hển vừa gấp vừa lớn vọng ra, tiếng Lạc Vi Mạn rên rỉ cao vút khe khẽ nhẹ nhàng vọng ra...

Là thật... thật... Nước mắt Lạc Tư Mạn ứa ra đầy ắp bờ mi, cô không thể chịu đựng nổi nữa, chợt quay người, đập lên cánh cửa gỗ nặng nề như phát điên...

“Triệt, Tiêu Quang Triệt... Anh ra đây... Anh ra đây...”

Cô vừa gọi vừa khóc, hai tay đập mạnh cánh cửa gỗ đồ bưng. Cô không còn quan tâm tới thân phận địa vị của mình, cũng không quan tâm mình khóc đàn dụa thế này sẽ xấu xí cỡ nào. Cô chỉ biết cô không thể sống nổi nữa! Cô không có dũng khí để sống!

Người đàn ông mà cô yêu nhất đời, lúc này, đang trèo lên người em gái cô, trong phòng tân hôn của bọn họ, mây mây mưa mưa, giày vò suốt từ đêm tới sáng!

Cô điên cuồng kêu gào khóc lóc, tiếng động trong phòng kia dần yên tĩnh lại...

Chỉ lát sau, Lạc Tư Mạn chợt nghe có tiếng nói từ trong phòng vọng ra, có vẻ bức bối như bị làm phiền: “Triệt, anh đi xem thử xem. Không biết con điên nào mới sáng sớm đã ồn ào, quấy rầy người ta thân mật...”

“Triệt...”

Lạc Tư Mạn mềm nhũn ngã xuống đất. Là anh, là anh thật...

Cửa phòng ngủ mở ra, Tiêu Quang Triệt chỉ mặc áo ngủ đi ra ngoài. Mái tóc đen mềm lòa xòa hai bên khuôn mặt tuấn tú, cái mũi cao cao thanh tú, đôi mắt u buồn...

“Triệt...”

Lạc Tư Mạn che mặt, nước mắt len qua kẽ ngón tay cô rơi xuống như trên châu.

Qua cơ thể Triệt, cô có thể thấy rõ Lạc Vi Mạn gần như trần truồng ngồi nghiêng nghiêng dựa vào đầu giường, đang lưu luyến vũ mị nhìn họ.

“Lạc Tư Mạn.”

Tiêu Quang Triệt ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt kia như ẩn chứa vô số con sóng như thủy triều trùn lên cô. Hắn ta đưa tay ra.

Ngón tay gần như trong suốt nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt cô, đôi môi mỏng hơi hé ra chỉ vào trán cô mà hỏi: “Vì sao em phản bội anh?”

“Triệt, anh nói gì?”

Lạc Tư Mạn ngẩn ra nhìn hắn ta, không hiểu gì hai, đôi mắt tròn to đăm lệ. Cô thấy, sau lưng hắn ta, Lạc Vi Mạn cong cong khoe môi choàng tấm áo ngủ gần như trong suốt đi tới.

“Triệt, đừng có phí lời với à đi đượi này, chúng ta đi vào đi.”

Lạc Vi Mạn cúi đầu duyên dáng hôn một cái lên khoe môi Tiêu Quang Triệt, gần như khoe ra cả bầu ngực tròn đầy trắng nõn đầy dẫu hôn.

“Không, anh đứng lại. Triệt, vì sao? Vì sao anh lại ở cùng nó?”

Lạc Tư Mạn không thể kiềm chế nữa, mặc cho nước mắt rơi xuống như mưa. Cô giữ chặt tay anh, khàn giọng hỏi gần như cầu khẩn.

Tiêu Quang Triệt nhếch môi, nhìn thẳng vào cô. Cô gái mà hắn ta đã yêu đến phát cuồng kia, cô gái mà hắn ta muốn đem đến cho cô cả đời hạnh phúc, lại là loại điếm không thể chấp nhận nổi thế này.

“Cô cút đi, Lạc Tư Mạn!” Đột nhiên Tiêu Quang Triệt vung tay tát Lạc Tư Mạn một cái thật mạnh.

Cảm giác đau đớn như muốn xé rách trái tim, Lạc Tư Mạn buông tay, ngã sập xuống đất như một con búp bê vải bị ném bỏ, một sợi máu tươi tràn ra qua kẽ môi cô.

Cô che mặt, không thể tin nổi nhìn người đàn ông kia, người đàn ông vẫn luôn luôn dịu dàng ấm áp ôm lấy cô, gọi cô là Mạn Nhi...

Lúc này, anh lại lăng nhục cô, tát cô một cái nặng nề như vậy...

“Triệt, vì sao?” Cô vẫn cố chấp mà hỏi, như một kẻ ngớ ngẩn.

“Lạc Tư Mạn!” Tiêu Quang Triệt đẩy tay cô ra, không còn dịu dàng nữa, chỉ thẳng vào vạt áo đang mở nửa chừng của cô: “Đây là cái gì? Lạc Tư Mạn. Toàn thân cô là dấu hôn của một người đàn ông khác, cô còn có mặt mũi quay về bên cạnh tôi sao? Cô cò có mặt mũi hỏi tôi ở trên giường cùng người phụ nữ khác sao?”

“Cô chỉ là một ả điếm, một ả điếm chính cống! Tiêu Quang Triệt tôi không muốn nhìn thấy cô nữa! Cút!”

Như một kẻ điên, Tiêu Quang Triệt túm tóc Lạc Tư Mạn mà giật trái, giật phải. Người đàn ông vẫn luôn dịu dàng như nước chưa bao giờ biết giận này vậy mà lại như một con báo, khát máu khiến cho người ta phải sợ hãi.

Đầu Lạc Tư Mạn bị đập mạnh vào tường như bị bả làm đôi, đau kịch liệt, có vết máu âm âm theo mái tóc dài chảy dọc khuôn mặt cô.

“Triệt...”

Cô nhìn anh chăm chăm, hình bóng anh nhòa đi sau lớp máu. Nụ cười đắc ý của Lạc Vi Mạn như một cái gai vướng trong cổ cô, khiến cho cô không thể nói nên lời...

“Chúng ta vào trong thôi, Triệt.” Lạc Vi Mạn hờn dỗi gọi, liếc xéo người phụ nữ quần áo xốc xếch nằm dưới đất, khoe môi cong lên trào phúng.

Những thứ Lạc Vi Mạn cô muốn, chưa ai có thể cướp.

Cửa phòng đóng sầm lại, Lạc Tư Mạn chỉ cảm thấy mình như bị ném xuống đáy biển sâu mười vạn dặm, lạnh thấu xương, khiến cho cô không thể thở nổi.

Trong một gian phòng khác, Tề Thiên Ngạo lười biếng đi qua cửa đã được vệ sĩ mở sẵn, khoe môi âm trầm cong lên một vòng, trông mắt đảo quanh như vô ý.

Giời lắm, Lạc Tư Mạn. Cô giỏi lắm. Nếu cô không nhớ được những gì tôi đã nói, vậy tôi có nên làm gì để cô nhớ lâu hơn không?

Hắn nhẹ nhàng cười, lấy ra một chai rượu vang đỏ ướp lạnh, hài lòng nhấp một ngụm, ra lệnh: “Tôi nhà họ Lạc.”

Bộ âu phục cắt may vừa vặn ôm sát lấy cơ thể cân đối mà gợi cảm của hắn, mái tóc đen cắt sát khá là nam tính càng tôn lên khuôn mặt cứng cỏi mà anh tuấn.

Khi ô tô của hắn yên tĩnh đi vào trong trang viên nhà họ Lạc, cả nhà họ Lạc đều tràn ngập trong một bầu không khí nặng nề và lo lắng.

Lạc Tử Sơn đầy căng thẳng, ướt đầm mồ hôi nhìn Tề Thiên Ngạo ngồi đó, hài lòng uống đến chén trà thứ ba.

Hắn vẫn cứ cười, nhưng nụ cười ấy khiến cho sau lưng Lạc Tử Sơn ướt đầm mồ hôi.

Lát sau, Tề Thiên Ngạo buông chén trà tinh xảo xuống, con ngươi âm trầm sáng lên, hỏi: “Lạc Tư Mạn đâu?”

Lạc Tử Sơn giật mình! Đúng là sao chổi gây họa mà! Con bé đáng chết, vừa rồi nên đánh chết nó luôn đi.

“Tề tổng, có phải con bé đó nó mạo phạm ngài không?” Lạc Tử Sơn cười cười đứng dậy dàn hòa: “Vừa rồi tôi đã cho người làm đánh nó một trận thật đau rồi, giờ đang nhốt trong phòng...”

“Ông nói cái gì?” Tề Thiên Ngạo siết chặt nắm tay, đứng bật dậy, nắm lấy cổ áo Lạc Tử Sơn, giọng nói tà mị trầm thấp vang khắp đại sảnh: “Ông dám động đến người của Tề Thiên Ngạo tôi?”

“Tề tổng... tôi nghĩ con bé đó nó đắc tội Tề tổng...”

Lạc Tử Sơn bị dọa sợ, lắp ba lắp bắp giải thích. Tề Thiên Ngạo buông ông ta ra: “Chuyện của tôi không cần ông nhúng tay vào!”

Vệ sĩ đã đóng cánh cửa của tất cả phòng trên tầng hai. Tề Thiên Ngạo nhìn cô, ngây ngốc nằm trên giường, khắp mặt đều là vết máu khô, mái tóc dài đen nhánh bết lại ôm lấy xương bả vai tím bầm, chấn mền rơi lung tung dưới đất. Cô trần trụi, lỗ thề nằm đó, vết thương trên người, chỉ nhìn thôi cũng sợ.

Chợt cổ họng Tề Thiên Ngạo đắng ngắt, kéo một cái chăn tới bọc cô lại, ngón tay dài dài khẽ nâng cái cằm nhỏ nhỏ của cô, con ngươi thâm thúy bình tĩnh nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy máu khô, trái tim như bị bóp bị vụn. Hắn lạnh lẽo nói: “Cô bé, cô đã là người của tôi, cô phải sống thật tốt cho tôi, để còn hầu hạ tôi trên giường. Cô phải nhớ đó!”

Hắn xoay người, bế cô lên, cởi áo khoác bọc cô lại cẩn thận, đôi môi trắng dật mím lại thành một đường thẳng, toàn thân tản ra hơi lạnh thấu xương, bước xuống lầu.

Khốn nạn!

Lạc Tử Sơn không dám nhìn Tề Thiên Ngạo đi xuống. Ngôi sao chổi kia lại còn dám nằm trong lòng Tề tổng sao?

“Tề tổng, đây là...”

Lạc Tử Sơn kinh ngạc đi tới, không dám tưởng tượng mình sẽ phải đối mặt với tai họa kiểu gì!

Tề Thiên Ngao chỉ nhàn nhạt nhìn ông ta, hơi cong môi lên: “Đạp chỗ này!”

Đôi chân thon dài sải bước ra cửa, sau lưng là tiếng ầm ầm bình bịch loạn xạ. Tiếng kêu khóc của lão già kia cùng một đám từ quần gia tới người hầu vẫn ồ ào sau lưng. Hắn chỉ khẽ cười, mắt nhìn thẳng, chân bước thẳng.

“Không được. Không được đập!”

Đột nhiên Lạc Tử Mạn gian nan cầu khẩn hắn.

“Cô bé này, tôi đang giúp cô đấy!”

Tề Thiên Ngao hơi nhíu mày, nhìn cô gái trong lòng, khó mà tin được. Lão già kia đã đánh cô tới mức này, cô còn thương lão?

“Ông ấy là ba tôi!”

Lạc Tử Mạn yếu ớt nắm chặt ống tay áo của hắn, nghe tiếng kêu khóc thảm thiết sau lưng, cô không đành lòng. Bọn họ có thể bắt nhân, nhưng cô không thể bắt nghĩa. Trong huyết quản của cô đang chảy dòng máu của họ Lạc, chính xác là dòng máu nhân nhện của mẹ cô.

Lạc Tử Mạn rung rung nước mắt, cô không đành lòng nhất là đã khiến Triệt của cô ghét bỏ cô.

Tề Thiên Ngao bực bội nhíu mày, làm bầm hạ lệnh, rồi đi tới xe ô tô của mình, đặt Lạc Tử Mạn vào ghế sau, lặng lẽ khởi động xe.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Im lặng suốt cả quãng đường, ô tô tiến vào một tòa trang viên xa hoa mà lạ lẫm, Tề Thiên Ngao xuống xe. Con gió heo heo lạnh của buổi hoàng hôn lướt qua khiến cho hắn ta tỉnh táo lại. Vừa rồi hắn đã nảy lòng trắc ẩn với kẻ thù, với một người phụ nữ đã lỡ dở, một người phụ nữ không đáng coi trọng.

Hắn cười lạnh, trầm giọng ra lệnh: “Lôi cô ta ra khỏi xe! Tắm rửa sạch sẽ rồi đưa tới phòng tôi!”

Dứt lời, hắn đi thẳng, bọn người làm vội vàng khúm núm nhẹ chân nhẹ tay đi tới chiếc xe.

Vết thương xanh tím sưng phồng khắp toàn thân vì tắm rửa mà vỡ miệng ứa máu, khuôn mặt gầy yếu trắng như giấy xen lẫn những vết thương sưng đỏ, một mảnh trắng nõn nà ẩn hiện sau chiếc khăn tắm, dưới ánh đèn lung linh như muốn đốt mắt người nhìn.

Đây là bức tranh mà Tề Thiên Ngao nhìn thấy khi từ phòng tắm đi ra.

Giọt nước óng ánh trượt xuống khỏi lọn tóc, rơi xuống một mảng da thịt màu chocolate, gợi cảm khó cưỡng.

Hắn cúi xuống, một tay kéo mái tóc xoắn dài ướt sũng của cô ép cô phải ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy sâu hun hút của hắn: “Đàn bà...”

Lạc Tử Mạn yếu ớt thở hào hển, nhìn rõ một khuôn mặt trong bóng tối lơ mờ.

Là hắn, kẻ đã cướp đi sự trong sạch của cô, là kẻ khiến cho cô và Triệt không thể đến với nhau!

“Đồ khốn nạn!” Cô dồn hết chút sức lực còn lại mà chửi mắng, giãy giụa muốn xông lên cắn xé hắn, nhưng lại yếu ớt ngã xuống giường, để mặc khăn tắm che thân trượt sang một bên, thờ hờ hển...

“Sao thế? Đã bị tôi đè xuống rồi vẫn không cam tâm à?”

Tề Thiên Ngao bấm lấy cổ tay cô, khóa môi hơi cong lên thành một nụ cười mỉa mai...

Hắn nhẹ lướt bàn tay có vài nốt chai lên da thịt cô, từ cầm xuống xương quai xanh, kéo xuống eo thon. Hắn cười nhạt, tà mị nhìn cô yếu ớt thờ dốc trong ngực mình.

“Tôi không cam tâm...”

Lạc Tư Mạn chẳng còn chút sức lực nào, hừ nhọc nhắm mắt lại, nước mắt ứa ra đọng trên lông mi rung rung muốn rơi xuống. Cô cắn răng nói: “Trong lòng tôi sẽ chỉ có một người đàn ông. Cả đời này tôi sẽ chỉ có một người đàn ông, kiếp sau cũng chỉ có một người đàn ông! Tề Thiên Ngạo...”

Hiện giờ cô đang yếu lắm rồi, chỉ nói vậy thôi mà gần như nghẹn lại không thở được, khuôn mặt đỏ bừng. Thậm chí cô khinh thường không muốn nhìn vào khuôn mặt anh thần kia! Gã đàn ông này là một kẻ ác ma!

“Cho dù tôi đã bị anh cưỡng hiếp thì sao? Anh không bao giờ có được trái tim tôi, vĩnh viễn không bao giờ có được!”

Chát!

Bị tát một cái cực mạnh, Lạc Tư Mạn cắn môi khẽ rên lên ngã xuống giường, một sợi máu ứa ra qua khóe môi cô mà chảy xuống. Cô trừng mắt nhìn hắn, cười thâm đạm: “Ngoài đánh phụ nữ, anh còn thủ đoạn nào nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đối diện với ánh mắt đỏ của cô, nộ khí của Tề Thiên Ngạo chợt biến mất vô tung vô ảnh.

Hắn siết chặt nắm tay, liếc nhìn dấu tay đỏ hồng sưng lên trên má cô, thầm tự trách mình sao lại nổi giận chỉ vì nẩy câu nói của cô.

“Cô cho rằng tôi cần tìm cô lắm hả?”

Hắn khoanh tay cao cao tại thượng nhìn xuống người phụ nữ nhỏ gầy yếu ớt kia, tự hỏi vì sao trong cơ thể nhỏ bé yếu đuối ấy lại ẩn chứa biết bao kiên cường và cổ chấp đến mức ngu xuẩn như thế!

Đúng vậy. Với hắn, phụ nữ kiên cường chính là ngu xuẩn. Phụ nữ nên nhu nhược dựa vào đàn ông chứ không phải mưu toan khiêu chiến với uy nghiêm của đàn ông! Đây vẫn là chân lý nhất quán của hắn!

“Cô chỉ là món đồ chơi của tôi. Là một thứ đồ chơi tôi ném trên giường mà thôi. Là đàn bà đừng có tưởng rằng mình quan trọng lắm!”

Tề Thiên Ngạo đẩy cô xuống giường, dưới đôi mày rậm, hai con mắt thâm thúy nhìn cô như một con mèo nhìn con chuột trong tay: “Cô chỉ cần làm tốt bổn phận của đồ chơi là được rồi.”

“Tôi khi nào anh mới chịu buông tha cho tôi?”

Không để ý đến sự khiêu khích của hắn, Lạc Tư Mạn lạnh lùng hỏi. Nhớ lại hôm qua bị hắn cưỡng bức chiếm đoạt, cô tự nhận mình không may bị chó cắn!

Động tác của Tề Thiên Ngạo hơi chậm lại, nhưng vẫn không buông cô ra, ngọt ngào đáp: “Đương nhiên là phải chờ đến khi chủ nhân chơi chán cô rồi cô mới có thể ngoan ngoãn bỏ đi...”

Bị hắn lăng nhục như vậy suốt nửa cô lại khóc, nhưng cô không muốn khóc nữa. Không có nhà, không có chỗ dựa, không có người thân, cũng chẳng có người yêu, cô chỉ có một mình. Lạc Tư Mạn, cô chỉ có một mình!

“Tề Thiên Ngạo, anh muốn chơi sao? Được...”

Lạc Tư Mạn thờ ra một hơi, cứ như vậy mà trần truồng ngoan ngoãn nằm xuống trước mặt hắn: “Bọn đàn ông các anh sẽ cảm thấy hứng thú với một người phụ nữ như tượng gỗ chứ?”

Khóe môi cô cong lên: “Tôi chờ anh chơi chán tôi. Nhanh nhé.”

Cô nhẹ nhàng như thể đang nói một chuyện gì đó chẳng liên quan tới mình khiến cho Tề Thiên Ngạo phẫn nộ. Đáng chết!

Chỉ trong chốc lát, người phụ nữ này lại khiến cho hắn nổi giận lần thứ hai! Thật đúng là đã xem thường cô ta rồi!

“Bé con...”

Tề Thiên Ngạo nghiêng người đè xuống, nắm chặt lấy cổ cô buộc cô phải nhìn mình, lạnh lùng như một con thú khát máu nói: “Đàn bà trên giường của Tề Thiên Ngạo tôi chưa bao giờ được làm con rồi!”

Hắn hạ thân xuống, toàn thân đè úp lên người Lạc Tư Mạn: “Dù cô có là người chết tôi cũng sẽ khiến cô phải sung sướng mà kêu rên thành tiếng!”

“Hèn hạ!”

Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch. Cô đã chọc phải ma quỷ rồi sao?

Không muốn. Cô thề sẽ không hầu hạ dưới thân hắn. Thề sẽ không!

“Anh muốn làm gì?”

“Đương nhiên sẽ làm chuyện khiến cô sung sướng!”

Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông dần bị dục vọng xâm chiếm. Đầu lưỡi khéo léo lướt qua môi cô. Lạc Tư Mạn cắn chặt môi không cho tiếng rên rỉ ngượng ngừng kia được lách ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nhưng khoái cảm đó lại giống như một con bão quét khắp toàn thân cô...

Lạc Tư Mạn cắn chặt cánh môi tới tứa máu. Tề Thiên Ngạo hơi nhú mày, bóp cầm cô, buộc cô phải dừng tự tra tấn mình.

Tề Thiên Ngạo đắc ý nhếch môi, nhìn ánh mắt hơi mơ đi của cô, hắn cúi xuống, thì thầm vào tai cô: “Đàn bà, nhất là đàn bà nhà họ Lạc, trên giường, đều là dâm phụ.”

“Tôi không phải!”

Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, bị hắn trêu chọc một lúc, cô gần như bất lực!

“Đàn bà ở trên giường của tôi, dù có là liệt nữ tôi cũng sẽ biến thành dâm phụ.”

“A...không được! Thả tôi ra... Anh thả tôi ra!”

Lạc Tư Mạn bất lực trừng mắt liều mình giằng cô, nhưng phản kháng của cô chẳng thấm gì với hắn.

Bị áp chế dễ dàng, dần dần, cô phản kháng yếu ớt đi, thân thể vốn đã rất yếu ớt lúc này lại càng không còn chút khí lực nào...

Tề Thiên Ngạo như nhìn thấu tâm can cô, thì thầm: “Cô bé, cô nhạy cảm như vậy, càng khiến cho người ta muốn ăn thịt đấy!”

Bỗng hắn rời khỏi cơ thể cô. Cảm giác trống rỗng bất ngờ khiến cho cô kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn hắn. Hắn chịu buông tha cho mình sao?

Bỗng nhiên, hắn kéo cô lại, xoay người ép cô quỳ xuống. Lạc Tư Mạn ngẩn ra: “Anh muốn làm gì! Tề Thiên Ngạo...”

Hắn cười lạnh, thổi vào tai cô hai tiếng: “Kỹ nữ!”

Tư thế nhục nhã, lời nói nhục nhã, hắn kịch liệt dao động khiến cho Lạc Tư Mạn không còn sức đâu mà giãy dụa nữa, chầm chậm nằm xuống giường, nước mắt lặng lẽ chảy dài. Cô không biết cơn ác mộng này còn tiếp tục bao lâu...

Triệt...

Trái tim đau đớn tới mức ngạt thở. Triệt, xin anh... xin anh, đừng ghét bỏ Mạn Nhi...

...

Sống trong trang viên của Tề Thiên Ngạo khoảng nửa tháng, các vết thương của cô đã dần khỏi phục. Mấy hôm nay cô không thấy người đàn ông tàn bạo khát máu kia, nên trải qua một khoảng thời gian khá yên bình.

“Tôi muốn đến trường!”

Lạc Tư Mạn quanh quẩn trong vườn hoa một lúc cũng chờ được người nọ. Cô không hề muốn gặp hắn, cô chỉ lo cho việc học của mình. Cô vào được đại học không dễ nên không muốn từ bỏ.

Ánh mắt bất lực xen lẫn chờ mong của thiếu nữ khiến cho Tề Thiên Ngạo hơi ngẩn ra. Sau đó, hắn nhẹ nhàng cúi đầu vuốt ve khuôn mặt tròn bóng của cô: “Đi học sao?”

Lạc Tư Mạn gật gù đầu, khe khẽ cắn môi, nơm nớp nhìn hắn: “Vất vả lắm tôi mới vào được đại học, tôi không muốn bỏ phí. Xin anh...”

“Đương nhiên cô có thể đi”. Tề Thiên Ngạo mỉm cười. Lạc Tư Mạn hơi hoang mang, thì ra nụ cười của hắn cũng có thể dịu dàng và lương thiện như vậy.

“Cám ơn anh...”

Lạc Tư Mạn cúi đầu bất an nghịch nghịch ngón tay, khuôn mặt hơi ửng lên.

“Đi ra ngoài với tôi một lúc đã, ngày mai tôi sẽ lái xe đưa cô đến trường”. Nhìn khuôn mặt lung linh trong ráng chiều, hắn cúi đầu, cắn lên đôi môi đỏ mọng của cô, trầm giọng thì thầm: “Chúng ta đi thử lễ phục”. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt tay cô.

“Có thể nói với tôi là đi đâu không?”

Chần chừ một lát, Lạc Tư Mạn vẫn thận trọng hỏi.

Chợt ánh mắt Tề Thiên Ngạo hơi lóe lên quý dị, hắn vẫn rất ôn hòa đáp: “Chỉ là một bữa tiệc thôi, không cần lo lắng”

Lạc Tư Mạn không nói gì, chỉ hơi cúi đầu. Hắn muốn cô làm bạn gái hắn sao?

Về đến phòng, trên đầu giường có thêm một cái túi giấy được gói bọc rất cẩn thận. Tề Thiên Ngạo lười biếng ngồi trên ghế salon, hơi hếch cằm lên: “Đứng ra kia thử xem”

Lạc Tư Mạn mở túi giấy, hơi sững sốt. Trong đó là một bộ váy kiểu Châu Âu màu xanh lục, lớp vải mềm như nước chảy qua cánh tay cô.

Cô cảm bộ váy lên, đi vào phòng thay quần áo, trong lòng hơi khiếp hãi, kinh ngạc, và chờ mong, như một cô bé con được mặc bộ váy đẹp.

“Ồ đây.” Tề Thiên Ngạo nhẹ nhàng thả nốt nửa câu cuối. Trong đầu hắn bắt đầu tưởng tượng làn da trắng nõn của cô mặc bộ váy màu xanh lục sẽ nổi bật xinh đẹp dường nào.

Lạc Tư Mạn đỏ mặt, bất an cúi đầu, hàng mi dài hơi chớp chớp long lanh nói ra hết sự bất an của cô. Nhưng cô không dám cãi lời hắn. Hắn vừa mới đồng ý ngày mai sẽ thả cho cô đến trường...

“Làm sao? Có phải tôi chưa từng nhìn cơ thể cô đâu, cô bé...”

Tề Thiên Ngạo lười biếng đứng lên đi tới, ngón tay vẽ một đường từ má cô xuống phía dưới, nhẹ nhàng nắm lấy nơi mềm mại của cô qua lớp áo thun. “Đã làm bao nhiêu lần như vậy rồi vẫn còn thẹn thùng sao?”

Hắn thì thầm bên tai cô, hơi thở nóng hổi khiến cho hai má cô nóng rực.

Cắn chặt răng, Lạc Tư Mạn cởi áo thun, áo lót trắng viền ren ôm chặt lấy bộ ngực cao vút của cô. Tề Thiên Ngạo hơi nhú mày, lướt lướt ngón tay qua: “Không giống như lần đầu tiên nhỉ, cô bé.”

Giọng nói của hắn hơi khàn khàn, âm điệu trầm thấp, ngón tay đầy ma lực đi đi khiến cho da thịt toàn thân của Lạc Tư Mạn run rẩy.

“Mau thay váy đi. Đêm chúng ta về lại làm...”

Hắn lập tức buông cô ra, như thể chưa từng động chạm, đi tới trước cửa sổ, đưa lưng về phía cô.

Lạc Tư Mạn cắn chặt môi. Đáng chết! Sao cô lại có cảm giác chứ? Vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng, cô thay bộ váy thật nhanh.

Người phụ nữ trong gương có một mái tóc dài đen óng ả mặc một bộ váy màu xanh lục tôn lên làn da trắng nõn của cô, miệng nhỏ môi hồng, xinh đẹp như tiên nữ.

“Đẹp quá.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tề Thiên Ngạo khẽ vỗ tay không khỏi đắc ý với con mắt của mình, món đồ nhỏ của hắn tối nay nhất định sẽ xinh đẹp nhất!

Thay xong đôi giày thủy tinh CHANNEL, hắn nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt rồi mới khẽ nắm tay cô, đôi mắt thâm thúy hơi lóe lên: “Món đồ nhỏ, nhớ kỹ, đêm nay em là người tình của anh. Cho dù gặp ai thì em vẫn là người tình của anh!”

Không phải Triệt của mình.

Không phải Triệt của mình...

Thay xong đôi giày thủy tinh CHANNEL, hắn nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt rồi mới khẽ nắm tay cô, đôi mắt thâm thúy hơi lóe lên: “Món đồ nhỏ, nhớ kỹ, đêm nay em là người tình của anh. Cho dù gặp ai thì em vẫn là người tình của anh!”

Lời của hắn khiến Lạc Tư Man bất giác run lên, lúc ngẩng đầu nhìn hắn hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh và điềm nhiên như không có việc gì, thậm chí khóe môi còn mang theo ý cười...

Lạc Tư Man hoảng hốt, người đàn ông này rốt cuộc khuôn mặt nào mới là thật?

Ngồi trên xe, cả đường đi hắn chỉ nhắm mắt dưỡng thần, không nói gì, không có hành động gì khinh bạc cô. Mượn ánh sáng mờ mờ xuyên qua từ ngoài cửa sổ xe, Lạc Tư Man lên nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Đây là người đàn ông đã cưỡng hiếp cô, làm nhục cô, người đàn ông khiến cô vạn kiếp bất phục, là người đàn ông khiến vỡ kịch cuộc đời cô đổi hướng, cô hận hắn...

Đúng vậy, đời này người cô hận nhất là hắn, thế nhưng cô chỉ có cách ngoan ngoãn phục tùng mới có thể tự cứu bản thân mình từng chút một!

Hàng lông mi dài của hắn hơi vểnh lên, khóe môi cũng mang theo một đường cong uyển chuyển, Lạc Tư Man nhìn sững... Rõ ràng là một khuôn mặt vô hại cơ mà!

“Nhìn cái gì? Đẹp trai không?”

Tề Thiên Ngạo bỗng nhiên nắm chặt tay cô, đặt tay cô vào lòng mình, đôi mắt mở ra khẽ liếc xéo cô, cô ngại ngùng như làm chuyện xấu bị người ta phát hiện, thận trọng nhìn hắn...

Cúi đầu bắt được bờ môi cô, đi thẳng xuống, mút thật mạnh để lại dấu hôn đỏ thẫm nơi cần cổ thon dài của cô, Lạc Tư Man không khỏi quýnh lên, không có gì che chắn cả, vậy chẳng phải bị người ta nhìn thấy hết cả sao?

Nhưng hắn vẫn không buông tha cho cô, hắn ôm cô vào lòng, ngón tay đã thăm dò vào trong vạt váy của cô, xoa nắn cánh hoa của cô qua chiếc quần lót viền ren...

“Không muốn... ở đây!”

Cô như con mèo nỉ non, cảm nhận được sự mẫn cảm và ẩm ướt bên dưới...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

“Mèo con của anh... em mẫn cảm quá!” Tề Thiên Ngạo khàn giọng nói khẽ, dưới bụng đã căng cứng, nếu không phải thấy phía trước là đèn đuốc sáng trưng thì hắn đã thật sự muốn cô ở trên xe rồi!

“Đừng có mở cái miệng nhỏ thờ dốt dụ dỗ anh như thế!” Tề Thiên Ngạo thả cô ra, trên ngón tay dài vẫn còn đọng nước, hắn ưu nhã cầm khăn tay lau sạch sẽ, cười lạnh nhìn cô đang chật vật vật chỉnh lại quần áo...

“Chúng ta xuống xe! Món đồ nhỏ... Nhớ cho kỹ phải cười phóng đảng và vũ mị một chút, biết không?”

Tề Thiên Ngạo lại kéo cánh tay cô, dính chặt lấy cô đi thẳng về phía trước...

Lạc Tư Man ngẩng đầu nhìn trang viên đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi đều ngập mùi thơm của hoa hồng và rượu, cô bỗng nhiên hoảng hốt...

Bước chân lập tức khựng lại, cả khuôn mặt trắng bệch đến mức dọa người, dưới ánh đèn sáng tỏ cô bỗng nhiên cảm thấy mình không biết trốn ở đâu...

Tiêu Quang Triệt và Lạc Vi Mạn đang cười cười nói nói ở đó, trai tài gái sắc một đôi, họ đang tổ chức vũ hội mặt nguyệt chúc mừng tân hôn!

Triệt của cô, vẫn đứng đó u buồn mê người như vậy, có điều trong lòng anh đang ôm một người phụ nữ khác!

Lạc Tư Man lập tức mất hết sức lực, cô kéo tay Tề Thiên Ngạo cầu khẩn, trên lông mi đã bắt đầu dính nước mắt: “Tôi cầu xin anh, để tôi rời khỏi đây có được không?”

Muốn dựa vào lòng anh.

Muốn dựa vào lòng anh.

Lạc Tư Man lập tức mất hết sức lực, cô kéo tay Tề Thiên Ngạo cầu khẩn, trên lông mi đã bắt đầu dính nước mắt: “Tôi cầu xin anh, để tôi rời khỏi đây có được không?”

Tề Thiên Ngạo cúi người, ôm chặt lấy vòng eo tinh tế của cô, ánh mắt thâm thúy mang theo bóng đen như màu mực: “Giờ muốn chạy trốn sao, em muốn biến thành trò cười à?”

Hắn như khẽ cười nhưng lại mang theo sự âm trầm và bá khí quỷ dị...

Lạc Tư Man dường như không còn chút sức lực, giữ lấy vạt áo hắn giống như đang bắt lấy cọng cỏ cứu mạng, hai mắt óng ánh lệ nhìn hắn: “Tôi nên làm cái gì? Bây giờ nên làm gì?”

“Trước khi đến đây không phải tôi đã nói với em rồi sao?”

Tề Thiên Ngạo thân mật dán sát vào tai cô, nở một nụ cười câu hồn...

Sự thân mật của họ đã rơi vào đáy mắt Tiêu Quang Triệt và Lạc Vi Man. Người đàn ông u buồn kia ánh mắt như nước bao trùm lấy bóng dáng màu xanh lục, có điều trong đáy nước kia dần dâng lên ngọn lửa tức giận...

Về mặt Lạc Vi Man lại đầy mâu thuẫn, đắc ý, phách lối, khinh thường, nhưng lại mang theo một chút xú ghen ghét...

Hình như chưa từng thấy Tề thiếu dẫn theo người phụ nữ nào xuất hiện trong trường hợp đông người, hình như càng chưa từng thấy Tề thiếu thân mật với một người phụ nữ như vậy. Chẳng những gã, đám danh lưu thượng tầng bên cạnh cũng choáng váng!

Tề Thiên Ngạo kéo cánh tay cô lười biếng đi thẳng về phía trước, mặc kệ có bao nhiêu người, mặc kệ ánh đèn sáng cỡ nào cũng không thể che giấu được phong thái của Tề Thiên Ngạo, hắn bẩm sinh còn tỏa sáng hơn cả sao!

“Mim cười, cười phóng đảng một chút, món đồ nhỏ...”

Tề Thiên Ngạo nhẹ nhàng mở miệng, lại càng dán sát vào người cô...

Lúc đi ngang qua người Lạc Vi Man, Lạc Tư Man như giẫm trên đám mây, bước chân lộn xộn, trong đầu trống không, ý cười giằng co nơi khóe môi. Cô giống như một đồ ngọc nhìn chằm chằm Triệt...

Triệt của cô, sự ấm áp bên cạnh cô bao nhiêu năm! Giờ phút này chỉ cần cô đưa tay là có thể chạm được, nhưng cô lại không thể đưa tay ra...

Con người Tiêu Quang Triệt chợt rút lại! Trên cổ cô có dấu hôn, một dấu hôn lớn chói mắt! Lạc Tư Man, cô mang theo dấu hôn mập mờ này để đến đây thị uy sao?

Đột nhiên quay người lại, không muốn lại nhìn thấy sắc mặt lâm như vô cùng đáng thương của cô nữa, không muốn lại tiếp tục bị cô xoay vòng lừa gạt nữa!

Lạc Tư Man tâm thần bất định, ánh mắt tan rã ngời ở đó, Tề Thiên Ngạo ngồi bên quầy bar trước mặt cô, nhấp nháp từng chút rượu trong ly... Có điều ánh mắt sắc bén như báo thỉnh thoảng lại rơi lên người hai người nào đó...

Nhân vật nam chính của bữa tiệc đột nhiên đứng dậy đi vào toilet...

Tề Thiên Ngạo quay đầu, quả nhiên!

Lạc Tư Man vận ngón tay, ánh mắt bất an như con thú nhỏ linh hoạt nhìn xung quanh... Đột nhiên cô hậu đậu làm đổ ly rượu trước mặt!

Rượu màu hổ phách vấy vào vạt váy màu xanh lục của cô rồi tí tách rơi lên bắp chân cô.

Cô đứng dậy, bất an nhìn Tề Thiên Ngạo: “Xin lỗi, tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tề Thiên Ngạo đưa tay cản cô lại, cười nhạt một tiếng, mắt hơi rũ xuống lạnh lùng nhìn rõ tất thấy nói: “Vào toilet chỉnh trang lại chút đi.”

Lạc Tư Mạn gật đầu, cắn khước môi, khuôn mặt đã đỏ bừng, cô nhanh chóng quay người đi về phía toilet...

Tề Thiên Ngạo lười biếng tựa trên ghế sa lon, khước môi nở nụ cười thú vị, Lạc Tư Mạn, càng ngày chơi càng vui rồi!

“Triệt!” Cô gái tựa trên vách tường lạnh lẽo, ánh mắt vừa tóm được bóng dáng quen thuộc cô liền lao nhanh tới kéo lấy cánh tay anh, quay người đẩy cánh cửa phòng nghỉ ra, rầm một tiếng, nhốt hai người vào trong bóng tối.

Lúc giọng nói yếu ớt mang theo sự triển miên gọi ra miệng, Lạc Tư Mạn nước mắt đã rơi như mưa!

Tiêu Quang Triệt không kịp phòng bị đã bị cô kéo vào trong phòng nghỉ này, chút ánh sáng lơ mơ rơi lên mặt Lạc Tư Mạn, trên khuôn mặt còn có nước mắt óng ánh, môi anh khẽ run rẩy mấy lần, cuối cùng không nói gì, quay người định kéo cửa phòng ra...

“Triệt, đừng đi...”

Lạc Tư Mạn bỏ nhào qua, giống như con thiêu thân lao vào lửa. Cô ôm Tiêu Quang Triệt từ sau lưng, siết chặt eo anh, khuôn mặt hơi lạnh chậm rãi dần lên sóng lưng thẳng tắp của anh...

Cơ thể Tiêu Quang Triệt hơi cứng lại, trong bóng tối truyền đến tiếng nghẹn ngào của cô. Tiêu Quang Triệt chậm rãi cúi đầu, ánh mắt rơi lên ngón tay cô, chiếc nhẫn kia nằm trên ngón áp út của cô, đâm vào mắt anh...

“Vì sao? Mạn Nhi? Vì sao?”

Anh quay người, trong đôi mắt u buồn chứa đầy lạnh lẽo và khó hiểu. Ngón tay anh bóp chặt chiếc cảm tình xảo của cô, éo đôi mắt ướt át của cô nhìn chăm chăm mình: “Vì sao em phản bội anh lên giường với người đàn ông khác? Vì sao mang theo người tình xuất hiện trước mặt anh? Vì sao mang theo vẻ đáng thương như người chịu oan ức nhìn anh? Vì sao em lại thấp hèn như vậy?”

Lực của anh càng lúc càng lớn, Lạc Tư Mạn cảm thấy hô hấp của mình dường như dừng lại. Không khí trong phổi bị rút sạch, cô không thể thở nổi, sắc mặt dần dần nghẹn đỏ lên, cô chỉ có thể liều mạng lắc đầu, trong lòng thì gào thét...

Triệt, không phải như vậy, không phải... Người em yêu chỉ có anh, cả đời này chỉ có anh, chỉ có anh...

Gương mặt lác lác, những giọt nước mắt của cô ào ào rơi xuống. Tiêu Quang Triệt bỗng nhiên cười lạnh, gương mặt vốn thanh tú trở nên khát máu tàn nhẫn. Anh trở tay đẩy cô lên tường, hai mắt đầy vẻ âm trầm và tàn bạo khó hiểu: “Lạc Tư Mạn... Nếu biết cô là người như vậy, sớm biết cô tệ hại đến thế, tôi gì tôi phải chờ cô bao nhiêu năm như vậy. Nếu tôi muốn cô sớm một chút hôm nay cũng sẽ không thua thảm như vậy, có đúng không?”

Lạc Tư Mạn lập tức mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc không thốt nên lời nhìn chiếc váy trên người đã bị hằn hung hăng xé rách, da thịt trắng nõn lộ ra ngoài không khí, hơi run rẩy...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

“Triệt...” Cô bắt lực nhìn hẩn, không khí đột ngột lọt vào lồng ngực khiến cô chỉ nghẹn ngào ngán ngùi, định mở miệng nói gì đó...

“Triệt, anh đang ở trong đó à?” Giọng Lạc Tư Mạn bỗng nhiên vang lên, Lạc Tư Mạn lập tức mở to hai mắt nhìn, cô chợt bịt chặt miệng, hoảng sợ nhìn Tiêu Quang Triệt, thậm chí không nhớ đến chuyện che đi bờ ngực trần trụi của mình...

Tiêu Quang Triệt chậm rãi thả cô ra, ngón tay tà mị nâng cằm cô lên, cúi đầu, cánh môi gọi cảm mang theo ý cười lạnh lẽo hôn lên môi cô: “Mạn Nhi, đừng sợ, anh sẽ còn tìm em.”

Anh quay người, bước từng bước ra ngoài, Lạc Tư Mạn kinh ngạc nhìn bóng lưng của anh, Triệt... Em vẫn là Mạn Nhi của anh sao, vẫn có thể là Mạn Nhi của anh sao?

“Darling, anh hơi khó chịu nên đi nghỉ ngơi một chút, bây giờ chúng ta ra ngoài thôi!” Giọng nói của Tiêu Quang Triệt dịu dàng truyền đến từ phía xa. Lạc Tư Mạn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cắn môi, anh đối xử với Lạc Tư Mạn dịu dàng như vậy sao...

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, cơ thể nhỏ bé bắt lực ngồi liệt trên sàn nhà, Triệt...

“Vẫn còn dư vị của cái hôn ban nãy sao?” Ở trong góc căn phòng, nơi có tia sáng ảm đạm bỗng nhiên có một người đàn ông chậm rãi đứng lên. Bóng dáng cao lớn tạo thành cái bóng mờ mờ trên mặt đất, hắn đi đến trước mặt cô gái đang ngây người kinh ngạc...

Khóe môi nở nụ cười như ma quỷ kéo cô gái gần như trần truồng lên. Khi hắn nhìn thấy gương mặt kinh hoàng cùng sợ hãi, còn cả ý chống cự rõ ràng của cô gái thì hắn không thể nhẫn nhịn được nữa quay người đặt cô dựa sát vào vách tường...

“Mèo con của tôi, nhanh như vậy đã không chịu được cô đơn đi ôm ấp yêu thương rồi?”

Tề Thiên Ngao nhẹ nhàng mút vành tai của cô, bàn tay lớn di chuyển xuống dọc theo đường cong uyển chuyển của cô, khi đến vòng eo mảnh mai của cô thì hung hăng kéo mạnh cô vào trong lòng mình...

“Tôi không có mà, thả tôi ra...” Lạc Tư Mạn bắt lực gãy dựa, trên người cô còn có hương vị của Triệt, còn vết tích của Triệt...

“Mơ à... muốn kháng cự tôi!” Tề Thiên Ngao cười lạnh, bờ môi khát máu di chuyển xuống, hôn lên cánh môi mềm của cô...

“Không muốn...” Lạc Tư Mạn bắt lực rên rỉ, tấm lưng trắng nõn bị đẩy sát vào vách tường, cùng với động tác thô lỗ của hắn bị ma sát cho đau đớn thấu tận tim...

Cô lại không hề cảm nhận được, trong đầu cô từ đầu đến cuối chỉ lượn lờ một câu...

Mạn Nhi, anh sẽ còn tìm em...

Lạc Tư Mạn tuyệt vọng nhắm mắt, cô hận người đàn ông giờ phút này đang chiếm hữu cô muốn chết, hắn khiến cô càng ngày càng bản thủ, càng ngày càng cách xa Triệt...

“Món đồ nhỏ! Gọi tên anh đi!”

Tề Thiên Ngao tà ác hung hăng va chạm, dục vọng đầy trong đáy mắt hắn, còn có cả tia đồ kị và không cam lòng không thể nói ra thành lời!

Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, không thể phủ nhận, hắn đúng là cao thủ trên giường. Cơ thể của cô bị hắn dẫn dắt càng trở nên mẫn cảm, thế nhưng cho dù cảm giác sung sướng ập tới, cô cũng thể là sẽ không để mình kêu lên tên của hắn...

“Đáng chết!” Tề Thiên Ngao đột nhiên rút khỏi cơ thể cô. Một giây sau, hắn đưa tay quay ngược người cô đẩy lên tường, hai tay siết chặt vòng eo cô xâm nhập thẳng vào cơ thể cô không chút khách khí...

“Đàn bà ấy mà, tôi sẽ khiến em phải cam tâm tình nguyện kêu tên tôi!”

Hắn khát máu nghiêng răng nghiêng lợi, chưa từng có người phụ nữ nào mà Tề Thiên Ngao hắn không chinh phục được!

Tra tấn cạo xát, Tề Thiên Ngao thành thạo trêu đùa sự mẫn cảm của cô, hắn biết rõ, phụ nữ vào thời điểm này cần cái gì nhất!

Nhanh mãnh liệt, cảm giác phô thiên cái địa đánh tới, cuối cùng Lạc Tư Mạn không thể nào ức chế được cắn chặt môi rên rỉ một tiếng...

“Gọi tên tôi, gọi Ngao...” Tề Thiên Ngao cắn vành tai của cô, khi nhẹ nhàng thổi hơi nóng, hắn va chạm mạnh với cơ thể cô khiến cô mê man rên rỉ thành tiếng rồi lại rút ra lần nữa: “Tôi sẽ cho em...”

Người đàn ông này tà ác đến mức khiến người ta muốn chết! Hắn cười tà thì thầm, giống như chuyện này không liên quan gì đến hắn!

Thần trí Lạc Tư Mạn hơi hốt hoảng cắn môi, không biết chuyện gì xảy ra, cô đột nhiên thốt lên: “Tề... Thiên, Ngao!”

Cùng với tiếng hét gần như thở dốc của cô, hắn điên cuồng cuốn cô vào một cảm giác vào phô thiên cái địa...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Có điều khóe môi hắn mang nụ cười gian tà, nụ cười đạt được ý đồ. Hắn đã nói sẽ khiến người phụ nữ này thần phục, thậm chí là yêu hắn, sau đó hắn sẽ chà đạp trái tim yếu ớt của cô!

Lạc Tư Mạn thay chiếc áo thun trắng đơn giản và quần jeans, tóc dài chải trơn bóng rồi hất hết tóc ra sau cột đuôi ngựa chứ không để tóc mái, cô đi đến trước xe cũi đầu không nhìn Tề Thiên Ngao ở bên.

“Chú Tề, chú đưa Lạc tiểu thư về trường đi.” Tề Thiên Ngạo khẽ gật đầu, Lạc Tư Mạn mới thở phào nhẹ nhõm, đi vào xe ngồi xuống.

Tề Thiên Ngạo đi tới, khuôn mặt dưới ánh sáng mờ mờ vô cùng anh tuấn, hần xoay người ghé sát bên tai cô: “Bảo bối, tối về sớm một chút, ban đêm anh không thể rời khỏi cơ thể của em được!”

Mặt Lạc Tư Mạn lập tức đỏ bừng, Tề Thiên Ngạo lại điềm nhiên như không có việc gì ưu nhã đứng dậy: “Đi đi.”

Xe đi xa, hần mới nhẹ nhàng lắc ly rượu vang trong tay, nở nụ cười lạnh lẽo.

Xoay người trở về phòng khác thì một giọng nam còi mở vang lên: “Thiên Ngạo, tôi tới rồi.”

Tề Thiên Ngạo hơi nhíu mày nhìn người đàn ông đang bước vào: “Thiếu Dương, ngồi đi.”

Tà Thiếu Dương lười biếng cất bước tiến đến, người đàn ông mặt mày thanh tú mang theo thần thái thoải mái giống như một miếng ngọc đẹp chưa được điêu khắc khiến người ta vừa nhìn đã muốn thân cận.

Mấy nữ giúp việc của Tề gia vô cùng quen thuộc với chàng công tử này, bình thường nhìn thấy gã ai nấy cũng xuân tâm đập dòn không thôi. Gã không phải kiêu kiêu căng, lạnh lẽo cao cao tại thượng như thiếu gia nhà mình mà ngược lại luôn có vẻ thương hoa tiếc ngọc, hại cho mấy cô bé này đều thương nhớ gã không thôi!

“Tà thiếu gia, trà của ngài!” Một nữ giúp việc gương mặt xinh đẹp ửng hồng bụng ly trà mới pha tới, Tà Thiếu Dương lại nở nụ cười quen thuộc, nắm chặt tay cô bé: “Tiểu Tuyết Nhi, mấy ngày không gặp phát hiện ra em đẹp hơn rồi đấy! Nào, tôi bóp vai cho thiếu gia đi!”

Khuôn mặt cô giúp việc đỏ bừng xấu hổ lại mừng rỡ không thôi đưa bàn tay nhỏ lên nhẹ nhàng đấm..

Tề Thiên Ngạo im lặng lắc đầu, người kia lại mang về công tử phóng đảng, đôi tay sớm đã sờ soạng tới lui trên cánh tay con gái nhà người ta...

“Thiên Ngạo, nghe nói cậu lại vợ vét một em xinh đẹp về trong nhà à. Hôm nay tôi đặc biệt đến xem thử. chúng ta là anh em tốt, phải nghĩa khí, có phúc cùng hưởng!”

Tà Thiếu Dương bộ dạng ăn chơi, cặp mắt đào hoa híp lại lấp lánh ánh sáng, cười khúc khích nói...

Nữ giúp việc sau lưng lập tức sắp khóc thành tiếng, tuy biết đại thiếu gia này luôn ngả nón phong lưu như vậy, thế nhưng, người ta chỉ vừa mới biết yêu mà!

Tề Thiên Ngạo nhíu mày: “Thiếu Dương, cậu cũng nên nghiêm túc đi, cả ngày chỉ biết chơi gái, ông cụ nhà cậu chưa bị cậu làm cho tức chết à?”

“Đừng, đừng đề cập đến ông già tôi nữa, nhắc đến là tôi lại bức. Ngày nào cũng bắt tôi dắt con dâu về. Cậu nói thử đi Thiên Ngạo, phụ nữ bây giờ có mấy cô là thật lòng yêu tôi chứ? Chẳng phải đều nhìn trúng thế lực của Tà gia hoặc là cái túi da này của tôi sao?”

Tà Thiếu Dương phát tay ra hiệu cho giúp việc đang đỏ mặt này lui xuống, bức bội bụng ly trà xanh trước mặt lên một hơi uống cạn. Hai mắt vốn tùy tiện bất kham giờ lại lóe lên một tia mắt mát và trầm thấp.

“Đúng rồi? Thiên kim tiểu thư Lạc gia rốt cuộc là như thế nào? Tôi nghe nói cậu đưa cô ấy đến bữa tiệc, tay trong tay nữa, cậu không sợ vị kia biết à?”

Tà Thiếu Dương hiểu kỳ bỏ nhào đến, nhảy mắt mở miệng nhiều chuyện...

Tề Thiên Ngạo đột nhiên nhíu chặt mày, đôi mắt thâm thúy lộ ra tia nghiến ngấm, đôi môi mỏng gọi cảm mở ra: “Tề Thiên Ngạo tôi từng sợ gì sao? Chẳng qua chỉ là một đứa con gái, còn là Lạc gia, Thiếu Dương, cậu biết tôi sẽ chơi như thế nào mà?”

Tà Thiếu Dương khoa trương rùng mình, cười một tiếng, lại ghé tới: “Tôi mặc kệ, tôi quyết tâm muốn xem cô nàng khiến Tề đại thiếu phá vỡ quy tắc bình thường, dám phạm sơ suất lớn có thiên tư quốc sắc hay là vưu vật sexy.”

“Cậu nên kiềm chế bớt đi, đừng cứ thấy gái là nhào tới!” Tề Thiên Ngạo đứng lên, nhìn mắt Tà Thiếu Dương đang sáng lên thì không khỏi phiền não!

“Tôi chả thèm quan nhiều đến thế, tóm lại, tối nào cũng là đêm xuân với người đẹp mới là niềm vui trong cuộc sống của Tà Thiếu Dương tôi!” Gương mặt thanh thú nở nụ cười tà ác và quỷ mị khiến người ta vừa yêu vừa hận!

“Tôi chả thèm quan nhiều đến thế, tóm lại, tối nào cũng là đêm xuân với người đẹp mới là niềm vui trong cuộc sống của Tà Thiếu Dương tôi!” Gương mặt thanh thú nở nụ cười tà ác và quỷ mị khiến người ta vừa yêu vừa hận!

Tề Thiên Ngạo im lặng lắc đầu, lại vỗ nhẹ lên vai gã: “Chúng ta cùng xuống đi, có cái hẹn đấy!”

“Gặp ai? Bạn gái cậu mới câu được à?”

Tà Thiếu Dương lập tức hai mắt tỏa sáng, thân mật khoác tay Tề Thiên Ngạo.

Đầy mạnh mẽ ra, Tề Thiên Ngao kiêu ngạo nhưn lông mày: “Sao? Vẫn chưa từ bỏ ý định với người phụ nữ của tôi à? Lần này thật sự là không được đâu!”

“Này này, Tề Thiên Ngao, không nghĩa khí gì cả! Bạn lên giường lần trước của tôi đã tặng cậu rồi, là model mới nổi đấy, tôi còn chưa dám chơi trước mà để dành cho cậu đấy!”

Tà Thiếu Dương bộ dạng thiết thòi ủy khuất đuổi theo. Khóe môi Tề Thiên Ngao nở nụ cười, liếc xéo gã: “Này, nói cho rõ ràng nhé, tôi chưa từng chạm vào các cô ấy!”

Tà Thiếu Dương tức giận tròn mắt: “Đúng là không thể hiểu được, gái ngon vậy mà cậu không động tâm à!”

Tề Thiên Ngao thân mật nện gã một cái: “Được rồi, đi thôi, lần sau có em nào tôi sẽ giới thiệu cậu đầu tiên!”

“Anh em tốt!” Tà Thiếu Dương mặt mày hớn hờ kéo tay Tề Thiên Ngao, bộ dạng như tiểu thụ!

...

“Mạn Nhi! Mau ra đây!” Giữa trưa vừa tan học, một bóng dáng quen thuộc đã xuất hiện ở cửa giảng đường, Lạc Tư Mạn vừa đưa mắt nhìn liền bất giác nở nụ cười, Mạch Nhã Kỳ bạn thân duy nhất của cô, một thiên kim tiểu thư gọi cảm xin đẹp!

“Đến rồi à, nhìn cậu gấp chưa kìa!” Lạc Tư Mạn lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cho cô: “Có chuyện gì?”

Hai mắt Mạch Nhã Kỳ sáng lên nhìn cô, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp mang theo nụ cười nhiệt tình nóng bỏng: “Tớ dẫn cậu đi gặp một người!”

Lạc Tư Mạn nhìn bộ dạng thần bí của cô không khỏi cười một tiếng: “Ai vậy, xem cậu kích động kìa!”

“Vị hôn phu của tớ! Một anh chàng cực kỳ đẹp trai!” Mạch Nhã Kỳ giữ chặt tay cô, trên gương mặt xinh đẹp ửng hồng kỳ lạ!

“A, Nhã Kỳ, cậu có hôn phu lúc nào sao tớ không biết!” Lạc Tư Mạn cũng thật lòng thấy mừng cho bạn thân của mình.

Mạch Nhã Kỳ dương dương đắc ý hất khuôn mặt nhỏ: “Mạn Nhi, đợi lát nữa cậu sẽ gặp được thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Người đàn ông kim cương được bao nhiêu cô gái chạy theo như vịt nhưng cuối cùng lại trở thành người đàn ông của Mạch Nhã Kỳ cô. Lúc trước cô luôn hâm mộ Lạc Tư Mạn có vị hôn phu anh tuấn nhưng giờ xem ra, người hạnh phúc hơn hẳn là Mạch Nhã Kỳ cô mới đúng!

...

Mạch Nhã Kỳ thân mật kéo cánh tay Lạc Tư Mạn đi vào quán cafe, liếc nhìn người đàn ông ưu nhã tuấn dật ngồi bên cửa sổ, gương mặt xinh đẹp lập tức ửng hồng xấu hổ: “Thiên Ngao!”

Tề Thiên Ngao? Bước chân của Lạc Tư Mạn lập tức ngừng lại, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thẳng vào đôi mắt trêu đùa của người đàn ông kia!

Là hắn, sao lại là hắn... Trong nháy mắt mồ hôi lạnh thấm ướt bộ quần áo mỏng, khuôn mặt Lạc Tư Mạn trắng bệch như tờ giấy...

Tề Thiên Ngao im lặng nhũn mày, cơ thể cao lớn ưu nhã đứng dậy, đi đến trước mặt Mạch Nhã Kỳ và Lạc Tư Mạn, thân mật ôm vai cô: “Nhã Kỳ, chúng ta đi chứ?”

Hắn cúi đầu, đôi môi mỏng gọi cảm cả lên tai Mạch Nhã Kỳ, đôi mắt lại dùng ánh mắt mang theo sự khinh bạc ung dung nhìn Lạc Tư Mạn.

Mạch Nhã Kỳ lập tức xấu hổ mặt đỏ bừng: “Thiên Ngao!” Cô trùng mắt với Tề Thiên Ngao, lại chợt nhớ ra gì đó, chụp lấy tay Lạc Tư Mạn: “Thiên Ngao, đây là Lạc Tư Mạn bạn thân của em! Mạn Nhi, đây chính là Tề Thiên Ngao, hôn phu của tớ!”

Mạch Nhã Kỳ mặt mày vui sướng một tay giữ chặt Lạc Tư Mạn một tay kéo cánh tay Tề Thiên Ngao cười nói vui vẻ!

“Lạc tiểu thư, xin chào.” Tề Thiên Ngao cup mắt xuống, chậm rãi đưa tay ra...

Lạc Tư Mạn hoàn toàn ngẩn ra. Cả người cô như đang trôi giữa không trung, mồ hôi lạnh ứa ra làm sau lưng cô hoàn toàn ướt đẫm, cô ngốc nghếch

nhìn Tề Thiên Ngao trước mặt. Sao lại là Tề Thiên Ngao? Vì sao lại là Tề Thiên Ngao?

“Lạc tiểu thư, cô không khỏe sao?” Tề Thiên Ngao ra vẻ quan tâm hỏi, bàn tay trượt trên đến vòng eo nhỏ nhắn của Mạch Nhã Kỳ, ôm cô ấy vào trong lòng..

Lạc Tư Mạn lập tức thu hồi suy nghĩ, luống cuống đưa tay chạm nhẹ đầu ngón tay vào tay hắn rồi rút nhanh trở về giống như bị điện giật!

Mạch Nhã Kỳ ân cần nhìn cô: “Mạn Nhi, cậu sao vậy? Sắc mặt xấu lắm đấy!”

“Không sao, tớ không sao...” Lạc Tư Mạn lập tức nặn ra một nụ cười, khẽ lắc đầu...

“Ừ, vậy thì tốt, chúng ta đi thôi!”

Mạch Nhã Kỳ kéo tay Lạc Tư Mạn, thân mật đi về phía chỗ ngồi của Tề Thiên Ngao.

Trong khoảnh khắc xoay người đôi mắt của Tề Thiên Ngao như suy nghĩ gì đó nhìn Lạc Tư Mạn một cái, con ngươi thâm thúy như muốn hòa tan bóng dáng xinh đẹp này.

Cô không trang điểm chỉ buộc tóc đuôi ngựa đơn giản để lộ vầng trán cao, chiếc váy liền chữ A màu trắng, một đôi dây Cavans màu trắng trông giống như học sinh cấp ba mười mấy tuổi, còn Mạch Nhã Kỳ nóng bỏng gợi cảm đi bên cạnh trong lại vũ mị thành thực.

Vừa mới đến vị trí, đôi mắt Tả Thiếu Dương lập tức long lạnh, đôi mắt hoa đào dài nhỏ khẽ híp lại rồi nở nụ cười ngả ngón vô hại: “Nhã Kỳ, cô em xinh đẹp như vậy mau giới thiệu một chút đi!”

Ánh mắt Tề Thiên Ngao lập tức bắn ra tia sắc bén, Tả Thiếu Dương làm như không hề nhìn thấy, khuôn mặt ngọc tỉnh xảo nở nụ cười rạng rỡ, ân cần kéo tay Lạc Tư Mạn ngồi xuống bên cạnh mình.

Con ngươi của Tề Thiên Ngao đột nhiên bắn ra lửa, hấn nhú mày: “Thiếu Dương, đây là bạn của Nhã Kỳ, đừng thô lỗ vậy chứ!”

Tả Thiếu Dương cười một cái rồi, khẽ lật tay lại kéo Lạc Tư Mạn vào trong lòng, ngón trỏ thon dài khẽ nâng cằm cô lên, cánh môi như hoa đào chọt in lên gương mặt cô: “Tôi nghĩ, tiểu mỹ nhân sẽ không từ chối tôi đâu...”

Vừa dứt lời, Lạc Tư Mạn cũng đã hoảng hốt trở tay đẩy gã ra, đứng dậy, trên gương mặt nhỏ lộ vẻ đáng thương, đôi mắt bỗng nhiên tròn to, hơi sợ hãi lướt qua mặt Tề Thiên Ngao: “Xin lỗi Nhã Kỳ, tớ đi trước...”

Vừa dứt lời, Lạc Tư Mạn cũng đã hoảng hốt trở tay đẩy gã ra, đứng dậy, trên gương mặt nhỏ lộ vẻ đáng thương, đôi mắt bỗng nhiên tròn to, hơi sợ hãi lướt qua mặt Tề Thiên Ngao: “Xin lỗi Nhã Kỳ, tớ đi trước...”

Mạch Nhã Kỳ chụp lấy tay Lạc Tư Mạn, bật cười: “Mạn Nhi, cậu không biết đâu, Tả Thiếu Dương nhìn thấy con gái là vậy đấy, đừng sợ...”

Ân cô ngồi xuống, Mạch Nhã Kỳ hơi cúi ngẩng gã một cái: “Thiếu Dương, anh đừng dọa Mạn Nhi sợ, Mạn Nhi có người yêu rồi!”

Tả Thiếu Dương hơi nhướn mày, đôi mắt nhỏ dài lấp lánh như ngọc, khuôn mặt thanh tú tuấn dật ghé sát lại: “Mạn Nhi, cái tên hay thật đấy. Người yêu của Mạn Nhi là người như thế nào?” Khuôn mặt Tả Thiếu Dương lại ghé sát đến, hơi thở như lan bên tai cô...

Khuôn mặt Lạc Tư Mạn đỏ bừng nhưng lại bị Tả Thiếu Dương kéo lấy eo, giờ phút này không gãy dựa được, trong lúc bối rối ánh mắt cầu xin giúp đỡ của cô lại nhìn về phía Tề Thiên Ngao ngồi đối diện cô.

Đôi tay Tề Thiên Ngao siết chặt khó hiểu, Tả Thiếu Dương thật quá đáng! Có điều bây giờ hắn không thể nào thể hiện quá mức quan tâm với một cô gái “lần đầu gặp mặt” được!

“Thiếu Dương, đủ rồi! Lạc Tư Mạn tiểu thư là thiên kim tiểu thư Lạc gia đấy, cậu chú ý một chút!”

Hắn cố gắng nhấn mạnh mấy chữ Lạc Tư Mạn thiên kim tiểu thư Lạc gia là để nhắc nhở Tả Thiếu Dương, cô gái này, là người con gái của Tề Thiên Ngao hắn!

Tả Thiếu Dương sùng ra, trong mắt đột nhiên có tia mát mẻ rồi cười khê, thả Lạc Tư Mạn ra: “Thì ra là thế!”

Gã liếc Tề Thiên Ngao một cái, sau đó ưu nhã bung ly cafe trước mặt lên.

“Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát!” Lạc Tư Mạn không ngồi im được nữa, lập tức đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Mây rậm của Tề Thiên Ngao khẽ nhíu lại, bàn tay bung ly cafe hơi run lên, cafe nóng bỗng lập tức vấy lên mu bàn tay hắn.

“Thiên Ngao, không sao chứ?” Mạch Nhã Kỳ đau lòng nắm chặt tay hắn, suýt nữa là hét ầm lên.

Tề Thiên Ngao trấn an cô một chút, cười nhạt một tiếng: “Không sao đâu, anh vào phòng vệ sinh, hai người cứ ngồi đây nhé!”

“Em đi với anh...” Mạch Nhã Kỳ cũng đứng lên, gương mặt nhỏ xinh xắn đầy vẻ lo lắng.

Tề Thiên Ngạo hơi biến sắc rồi chỉ hôn nhẹ lên mặt cô một cái: “Ngoan, chờ anh, anh về ngay thôi.”

Quay người, bước từng bước ưu nhã rời đi, khoe môi Tả Thiếu Dương một nụ cười, đôi mắt sáng khê híp lại, Lạc Tư Mạn... Xem ra cô thật sự không đơn giản!

...

“Đi theo tôi!” Tề Thiên Ngạo vừa thấy bóng dáng của Lạc Tư Mạn liền giữ lấy cổ tay cô kéo vào phòng riêng.

“Anh muốn làm gì?” Lạc Tư Mạn bị dọa sợ nhưng vẫn thấp giọng nói, yếu ớt giãy dụa. Nhã Kỳ đang ở cách đó không xa, nếu kinh động đến Nhã Kỳ cô sẽ chết chắc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Người phụ nữ đáng chết, vì sao không phản kháng? Vì sao hấn hôn cô, cô lại không phản kháng, hấn ôm cô, cô cũng không phản kháng? Đáng chết! Đối với tất cả đàn ông cô đều hào phóng như vậy sao?”

Tề Thiên Ngạo trở tay đè cô lên tường, cánh môi nóng hổi tùy ý ép lên, hung hăng bắt lấy cánh môi non mềm của cô, mà một tay khác đã đưa xuống phía dưới đè lên cái mông vênh cao của cô, dán chặt vào thân thể mình!

Tề Thiên Ngạo trở tay đè cô lên tường, cánh môi nóng hổi tùy ý ép lên, hung hăng bắt lấy cánh môi non mềm của cô, mà một tay khác đã đưa xuống phía dưới đè lên cái mông vênh cao của cô, dán chặt vào thân thể mình!

“Đừng!” Lạc Tư Mạn thấp giọng hô một tiếng, làm sao có thể? Nhã Kỳ đang ở gần trong gang tấc! Hấn làm sao có thể đối với cô như vậy?

Tề Thiên Ngạo cười lạnh, đôi mày dưới tóc mai như tranh sơn thủy đậm màu, hấn cúi đầu, đưa ngón tay nâng cằm cô lên: “Cô rất quan tâm cô ấy?”

“Đúng, cô ấy là người bạn duy nhất của tôi.”

Lạc Tư Mạn chưa sót mở miệng, nhưng mà bây giờ, cô làm sao có thể đối mặt với cô ấy?

“Lạc Tư Mạn, nếu cô không muốn tổn thương cô ấy, rất đơn giản...”

Hấn mị hoặc kéo môi, chiếc mũi thẳng tắp gần như đụng vào chóp mũi cô: “Chỉ cần cô ngoan ngoãn làm tình nhân bí mật của tôi!”

“Tề Thiên Ngạo, như thế không được, anh là vị hôn phu của Nhã Kỳ, tôi lại là bạn tốt của cô ấy, nếu bị cô ấy phát hiện, quan hệ của hai người sẽ ra sao? Tôi và cô ấy làm sao làm bạn được nữa?”

Nước mắt Lạc Tư Mạn thoáng cái đã rơi xuống, cô nắm chặt tay Tề Thiên Ngạo: “Van xin anh, buông tha tôi, buông tha tôi có được không? Chúng ta đừng ở đây, tôi sẽ đi xa, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt anh nữa, chúng ta đừng ở đây có được không?”

“Cô nói cái gì?” Tề Thiên Ngạo lập tức nắm chặt ngón tay, đôi mắt đen như mực bắn ra vô số lửa giận: “Cô muốn rời khỏi tôi?”

Lạc Tư Mạn sợ hãi mà bắt lực gât đầu, đôi mắt bỗng nhiên trợn to: “Đúng, anh hãy ở bên cạnh Nhã Kỳ, chúng ta không thể tổn thương cô ấy, Tề Thiên Ngạo, đối với anh tôi chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, như vậy hãy buông tay có được không?”

“Mơ tưởng...”

Hấn cắn chặt răng, cảm giác thân thể gầy yếu đơn bạc của người phụ nữ trong ngực lập tức phát run, không khỏi cúi đầu, gần như điên cuồng hôn lên môi cô: “Người phụ nữ tôi muốn, một người đều tròn không thoát!”

“Lạc Tư Mạn...” Con ngươi của hấn lóe lên tia xa cách, khoe môi kiên nghị kéo lên ý cười: “Cô khẩn cấp tránh né tôi, là muốn làm cái gì? Tìm Tiêu Quang Triệt? Hay là...”

Lòng bàn tay có hơi cứng rắn của hấn nhẹ nhàng lướt qua hai gò má mịn màng của cô, giọng nói mang theo khát máu và tàn nhẫn: “Cô quên, cô đã lên giường của tôi? Cô quên những lời nói của tôi với cô rồi sao?”

“Hay là cô nghĩ, hiện tại liền để Nhã Kỳ biết, tối hôm qua chúng ta mới hoan ái xong?”

Tề Thiên Ngao nhìn đầu lông mày khủng hoảng của cô, còn nước mắt đang rơi xuống từ đuôi mắt kia, rồi cuộc hán trăm thấp cười lạnh: “Cho nên... Vật nhỏ, cô ngoan ngoãn một chút, lau khô nước mắt, mỉm cười đi ra ngoài...”

Giọng nói hán mang theo chút yêu thương, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, nhỏ giọng nói thầm nhưng lại mang theo lãnh ý vô cùng.

Lại đứng lúc này...

“Thiên Ngao, anh ở đâu?” Giọng nói Mạch Nhã Kỳ vang lên, giống như ngay tại bên tai...

“A...” Lạc Tư Mạn yên lặng nghen ngào, cô gất gao che miệng, lau lung tung nước mắt trên mặt, đẩy Tề Thiên Ngao ra rồi sửa sang lại quần áo trên người mình: “Làm sao bây giờ? Nhã Kỳ đến...”

Cô bị dọa sợ, khuôn mặt trắng bệch, gất gao kéo chặt góc áo Tề Thiên Ngao!

“Cô đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi sẽ cứu cô...”

Người đàn ông tà tứ cười khế, không thêm đề ý chút nào vẫn nắm eo nhỏ của cô, thổi khí bên tai cô...

“Thiên Ngao, em biết anh ở trong đó, bởi bàn nói anh vừa đặt ghế lô này, em đi vào nhé?” Giọng nói vui vẻ của Mạch Nhã Kỳ càng ngày càng tới gần...

“Thiên Ngao, em biết anh ở trong đó, bởi bàn nói anh vừa đặt ghế lô này, em đi vào nhé?” Giọng nói vui vẻ của Mạch Nhã Kỳ càng ngày càng tới gần...

Lạc Tư Mạn nghen hòng nhìn trần trời, đã không nói ra lời, cô không dám tưởng tượng, nếu Nhã Kỳ nhìn thấy cô bị Tề Thiên Ngao khóa trong ngực chặt vật như vậy, sẽ có vẻ mặt gì!

“Cô có thể suy nghĩ không đồng ý, như vậy...” Tề Thiên Ngao ngả ngón nhũ mày, thế nhưng vẻ mặt lại như trẻ con đùa cợt: “Cô cảm thấy Nhã Kỳ sẽ tin là cô quyến rũ tôi, hay là tôi lừa chọc cô?”

Hán không thêm đề ý chút nào, ngón tay chạy trên dưới toàn thân cô, dọc theo đường cong duyên dáng mà vỗ về chơi đùa...

“Thiên Ngao?” Mạch Nhã Kỳ lại nhẹ nhàng gõ cửa... Không khỏi nghi ngờ nhìn tấm cửa đóng chặt: “Kỳ lạ, rõ ràng bởi bàn nói là ghế lô này mà?”

“Tôi đồng ý với anh!”

Lạc Tư Mạn gất gao cắn môi, cuối cùng thấp giọng đồng ý, lời vừa ra khỏi miệng... lập tức nước mắt của cô liền rơi xuống, Tề Thiên Ngao, anh nhất định phải dòn người ta đến góc chết không cách nào động đây sao?

“Đây mới là người phụ nữ ngoan của tôi!”

Tề Thiên Ngao câu môi cười, kéo một tay cô, đẩy cô vào một cánh cửa bên trong, hai tròng mắt sáng ngời mang theo bá khí và ý lạnh không kiềm chế được: “Trốn ở trong này, không được lên tiếng!”

Hán lười biếng xoay người, vẻ mặt đã chuyển thành ôn nhu: “Nhã Kỳ...”

Kéo cửa ra, ôm người phụ nữ xinh đẹp kia vào trong lòng, lúc cô ấy muốn mở miệng hỏi, Tề Thiên Ngao cúi đầu, nụ hôn mãnh liệt tùy ý rơi xuống, thân thể Mạch Nhã Kỳ bỗng nhiên mềm đi trong ngực Tề Thiên Ngao...

Hai mắt mở to, thở hổn hển nhìn hán, tay nhỏ bám vào ngực hán: “Ngao...”

“Nhã Kỳ, đừng nói chuyện... Để cho anh hôn em!”

Lời nói mỉa hoặc đến tận xương của người đàn ông, ánh mắt thâm thúy mang theo sức mạnh mê hoặc nhân tâm khiến cho Mạch Nhã Kỳ không cách nào gãy dựa và cự tuyệt...

Từng câu nói nhỏ, từng tiếng thở dốc mập mờ dây dưa của hai người rơi vào tai Lạc Tư Mạn...

Lòng cô bỗng nhiên bị xiết chặt, giống như không hiểu sao bị chọc thủng một lỗ, mơ hồ có chút đáng chất!

Sau khi kịch liệt hôn, Tề Thiên Ngao ôm Mạch Nhã Kỳ đi ra ngoài: “Bảo bối, chúng ta đi thôi... Đừng để mọi người chờ sốt ruột!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hắn cười bốn cợt, đôi môi nóng bỏng lại lần nữa lơ đãng quét qua vành tai cô, Mạch Nhã Kỳ không nghi ngờ gì, cười khanh khách nói: “Thiên Ngao, vì sao một mình anh lại chạy đến đây, làm người ta thật lo lắng!”

“Anh biết bảo bối sẽ tìm đến nha...” Tề Thiên Ngao càng ôm chặt cô, nói một câu đầy thâm tình, khiến Mạch Nhã Kỳ càng ngượng ngùng...

“Thiên Ngao đáng ghét.” Hồn dôi mắng một tiếng nhưng càng dựa chặt vào trong ngực hắn, hai người cùng nhau đi về chỗ ngồi...

Đĩ nhiên đã không thấy bóng dáng của Tả Thiệu Dương nữa, Tề Thiên Ngao hiểu rõ cười: “Tên này khẳng định không chịu nổi tịch mịch rồi!”

Đang nói thì di động của Mạch Nhã Kỳ đổ chuông: “Nhã Kỳ, người tớ không thoải mái, về trước đây, các cậu chơi vui về nhé.”

“Mạn Nhi cũng đi...” Mạch Nhã Kỳ hơi nghi hoặc nhìn Tề Thiên Ngao, bỗng nhiên trong đầu lóe lên linh quang, vui vẻ nói: “Thiên Ngao, anh nói có phải Thiệu Dương đã đưa Mạn Nhi về rồi không? Thiệu Dương hình như coi trọng Mạn Nhi rồi nha!”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Tề Thiên Ngao bỗng nhiên âm u đi một chút, buột miệng nói: “Không thể nào!”

“Thiên Ngao, anh làm sao thế?” Mạch Nhã Kỳ kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng càng thêm nghi hoặc...

Mây rậm của Tề Thiên Ngao hơi nhú, lúc xoay người nhìn Mạch Nhã Kỳ đã là vẻ mặt vân đạm phong khinh: “Nhìn Lạc tiểu thư rất đơn thuần, chỉ sợ sẽ không thích người như Thiệu Dương, hơn nữa, không phải em nói cô ấy có người yêu rồi sao?”

Sau khi Tề Thiên Ngao lạnh nhạt nói ra câu này, trái tim bỗng nhiên bị kìm hãm, lại nghĩ đến người đàn ông kia, người đàn ông đã chiếm toàn bộ tâm hồn của Lạc Tư Mạn!

Mạch Nhã Kỳ hiểu rõ gât đầu, nhưng lại thấp giọng nói: “Thiên Ngao, anh không biết đâu, Mạn Nhi không biết vì lý do gì mà vị hôn phu của cô ấy lại không cần cô ấy nữa, Mạn Nhi cũng rất đáng thương, về sau em phải chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Tề Thiên Ngao gât đầu, ôm Mạch Nhã Kỳ chậm rãi đi ra quán cà phê...

Lạc Tư Mạn vẫn trốn ở chỗ rẽ trong hành lang, nhìn thân ảnh hai người sánh vai đi ra ngoài, người đàn ông kia ôn nhu với Nhã Kỳ, không hiểu sao lại làm cô đau nhói, một hàng lệ chậm rãi chảy xuống, từng có lúc, cô và Triệt cũng thân mật và ăn ý như vậy sao?

Ngồi ở đầu đường vắng vẻ, Lạc Tư Mạn không biết nên đi đâu. Năm điện thoại trên tay, trên đó là tin nhắn khiến cô không hiểu sao chưa xóa.

Tề Thiên Ngao báo cho cô, đêm nay không cần đến, hắn hẹn hò với Nhã Kỳ.

Nhìn thấy chưa? Cô chính là loại người có cũng như không, ngay cả làm tình nhân của người khác, cũng là người hạ đẳng nhất.

Không thể quay về Lạc gia, không thể đến chỗ Tề Thiên Ngao, cô du dương giống như cô hồn dã quỷ, đáng thương đến mức tiền đi khách sạn cũng không có.

Không hiểu tại sao, bỗng nhiên cô cắn môi, Tề Thiên Ngao, anh không biết tôi không có chỗ để đi, cũng không có một đồng tiền sao?

“Tiểu Mạn...”

Một chiếc xe thể thao mui trần rất phong cách dừng ở trước mặt cô, hai mắt đắm lệ của Lạc Tư Mạn giương lên, đầu tiên nhìn thấy chiếc xe màu đen, sau đó mới là khoe môi đang nhếch lên đầy tà khí...

“Là anh?” Làm sao Tả Thiệu Dương lại đột nhiên xuất hiện? Ấn tượng đầu tiên của cô với Tả Thiệu Dương rất không tốt, đứng lên, xoay người muốn đi...

“Mạn Nhi...” Tả Thiệu Dương quỳnh lên, mở cửa xe, nhanh chóng đi đến cạnh cô, nắm chặt cánh tay cô: “Mạn Nhi, đã muộn rồi, em muốn đi đâu?”

Thật kỳ lạ, nhìn thân thể gầy nhỏ mỏng manh của cô, còn khoe mắt đầy nước mắt kia nữa, hắn càng thêm hiếu kỳ về cô gái nhỏ này.

“Tôi không có chỗ để đi.” Lạc Tư Mạn khịt mũi, trong gió đêm nhẹ nhàng ôm chặt hai tay, tự cho mình chút độ ấm...

“Mạn Nhi, đến chỗ của anh đi!” Tay Tả Thiệu Dương càng giữ chặt cô, cúi đầu đối diện với ánh mắt cô.

“Anh?” Muốn mắng hắn vô lễ, xem cô thành dạng phụ nữ gì, nhưng lại cười khổ, cô đúng là thấp hèn, thấp hèn đến tận tro bụi...

“Đã muộn như vậy, em lại không có nơi để đi, ở bên ngoài không an toàn, anh là bạn tốt của Thiên Ngao, yên tâm đi.” Nụ cười trên khoe môi Tả Thiệu Dương càng thêm vô hại, tâm tư Lạc Tư Mạn vừa chuyển, quả thật... Cô là người phụ nữ của Tề Thiên Ngao, Tả Thiệu Dương làm sao cũng sẽ không tôn thương cô đâu, hơn nữa... Cô đúng là không có dũng khí ngu đầu đường.

Thấy cô do dự, Tả Thiếu Dương càng vui vẻ, bỗng nhiên cúi đầu, giống như đứa trẻ mà nựng mặt Lạc Tư Mạn: “Thật tốt quá, Mạn Nhi, chúng ta đi thôi!”

Một câu Mạn Nhi của hắn, thân mật lại làm cô đau lòng, Lạc Tư Mạn không do dự nữa, đi về phía xe hắn...

Dù sao, trời tối như thế này, bất lực không nơi nương tựa, đêm không có nhà để về, cô rất cần một nơi ấm áp để tự an ủi mình, an ủi trái tim đã dày đặc vết thương.

Đáy mắt Tả Thiếu Dương mị hoặc mang theo vui vẻ và thâm sâu không rõ, mà lúc nâng mắt hay cúi xuống, lại đầy vẻ giả hoạt âm trầm, chỉ là tất cả điều này, đều bị bóng tối trong xe che mất...

Cuối cùng, xe kết một tiếng rồi dừng lại, dừng trước một trang viên to lớn nhưng không có vẻ mỹ lệ.

“Mạn Nhi, xuống xe đi, đến rồi!”

Tả Thiếu Dương cười rạng rỡ, hoàn toàn là dáng vẻ của một vị thiếu gia trác táng, vui vẻ kéo tay Lạc Tư Mạn đi về phía trang viên.

Đám người hầu đều không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là lúc nhìn thấy Lạc Tư Mạn có chút đơn thuần và ngượng ngùng, thì hiếu kỳ nhìn thêm vài lần, Lạc Tư Mạn đoán, có lẽ là, phụ nữ mà Tả Thiếu Dương mang về nhà đều không giống dáng vẻ của cô!

“Mạn Nhi...” Tả Thiếu Dương dựa lưng vào ghế sofa, hai tay chống cằm, con mắt xinh đẹp hẹp dài cong lên, nhìn Lạc Tư Mạn không nháy mắt...

“Ừ?” Lạc Tư Mạn ứng phó lên tiếng, liếc nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ rồi, người này muốn làm gì?

“Mạn Nhi, em lớn lên thật xinh đẹp, nếu không thì, anh đi tìm Tề Thiên Ngạo lẫn lộn chơi xấu, để hắn nhường em lại cho anh có được không?”

Cặp mắt đào hoa của người đàn ông càng thêm sáng ngời, bình tĩnh nhìn cô gái nhỏ trước mặt này, không hiểu tại sao, cô giống như rất hợp khẩu vị của hắn, cô không giống những người phụ nữ khác, đúng, ở trong mắt hắn chính là không giống!

Lạc Tư Mạn không hiểu sao rùng mình một cái, lập tức nghĩ đến vẻ mặt khát máu và âm trầm của Tề Thiên Ngạo ngày đó, hắn uy hiếp, hắn bá đạo, hắn tàn nhẫn, càng quan trọng hơn là, Nhã Kỳ...

“Tả tiên sinh, không thể được.” Lạc Tư Mạn ném cho hắn sáu chữ, đứng dậy, lông mi thật dài rũ xuống: “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Trong mắt Tả Thiếu Dương nhẹ nhàng lướt qua một tia mất mát, sau đó lại hờn hờ nói: “Được, anh dẫn em đi.”

Hắn đứng lên, cười dịu dàng lại rạng rỡ, Lạc Tư Mạn ngờ ngạc một chút, mặc cho hắn nắm tay mình đi vào phòng ngủ.

“Mạn Nhi, ngủ ngon.” Tả Thiếu Dương mỉm cười, hai tay tinh tế được bảo dưỡng cực tốt nhẹ nhàng vuốt mặt cô, hôn lên cái trán tròn bóng của cô.

Đang kinh ngạc vì hắn không dây dưa nhiều, Tả Thiếu Dương đã xoay người đi ra.

Lạc Tư Mạn thờ phào một hơi, cũng đóng cửa lại rồi quay người trở về phòng ngủ, tắm rửa xong, cô bọc khăn tắm đi ra, khéo mắt bỗng nhiên liếc thấy chiếc cửa gỗ không đáng chú ý ở góc phòng, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại đi tới vặn thử khóa, phát hiện đã khóa cứng rồi, mới yên tâm quay lại giường lớn, con buồn ngủ ùn ùn kéo đến...

Cô nhắm mắt lại, đầu óc hỗn loạn, chỉ là trong đầu vốn dĩ chỉ có Triệt, hiện tại không hiểu sao lại có một bóng dáng mơ hồ khác...

A, cuối cùng cô cũng không có chỗ để dựa dẫm, trước kia là Triệt, giờ là người đàn ông kia...

Liệu sẽ có một ngày, cô cũng giống mẹ mình, chết không rõ ràng, bên cạnh không có một người thân không?

Con buồn ngủ kéo tới, cô chậm rãi nhắm mắt ngủ say, cảnh vật trong phòng mờ tối, cô không biết, một đôi mắt lưu ly sáng rực nhẹ nhàng dừng trên người cô...

Người phụ nữ đáng chết

Người phụ nữ đáng chết

Con buồn ngủ kéo tới, cô chậm rãi nhắm mắt ngủ say, cảnh vật trong phòng mờ tối, cô không biết, một đôi mắt lưu ly sáng rực nhẹ nhàng dừng trên người cô...

Bóng dáng thon dài chậm rãi cúi xuống, ngón tay cách có nửa phân vuốt ve đường cong gò má cô, người đàn ông lộ ra ý cười lười biếng đoạt hồn nhiếp phách, cặp mắt đào hoa mang theo ánh sáng mê ly: “Vì sao em lại là người phụ nữ của Tề Thiên Ngao chứ?”

Ni non giống như nói mê, trong mắt hắn có chút ưu thương, khóe môi đẹp dễ cong lên: “May mắn, em là người phụ nữ của hắn, hể là đồ của hắn, anh đều muốn đoạt đi, bao gồm cả em... Lạc Tư Mạn.”

Ánh nắng buổi sáng ấm áp chiếu vào trong phòng, Lạc Tư Mạn mở đôi mắt còn có chút buồn ngủ ra, lập tức bị đôi mắt cười giống như không cười đang nhìn mình chăm chăm dọa sợ.

“Tà, Tà Thiếu Dương...?” Lạc Tư Mạn kéo chắn che ngực mình, tối hôm qua cô chỉ quán mỗi khăn tắm thôi! Lúc này không biết đã chạy đi chỗ nào rồi!

“Chào buổi sáng, Mạn Nhi...” Tà Thiếu Dương lập tức cười xán lạn, da thịt màu mật trần trụi áp tới, đột nhiên ấn xuống một nụ hôn sâu trên chiếc miệng nhỏ nhắn đang nhếch lên vì kinh ngạc của Lạc Tư Mạn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

“Tà Thiếu Dương, anh làm cái gì vậy?” Lạc Tư Mạn lập tức tỉnh táo, trở tay đẩy hắn ra, tức giận hỏi?

“Tôi cũng muốn biết, hai người đang làm cái gì?”

Một giọng nói trầm thấp của đàn ông đột nhiên vang lên trong phòng, Tà Thiếu Dương hơi nghiêng mặt, không lộ ra ý cười, mà Lạc Tư Mạn, cả người giống như hóa đá!

“Tề Thiên Ngao...” Cô giật mình che miệng, lại nhìn thấy đáy mắt hắn âm trầm, tối tăm và sâu không lường được, trời ạ... Cô toàn thân xích lửa nằm trên giường Tà Thiếu Dương, người đàn ông bên cạnh cũng không mặc quần áo!

Cô làm sao giải thích tất cả đây?

Tề Thiên Ngao lặng lẽ nhìn cô, nhìn biểu cảm trên mặt cô, bối rối, hoảng hốt, sợ hãi, ngượng ngùng... Trong nháy mắt, lửa giận trong thân thể hắn điên cuồng bùng lên!

Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh cô, cúi người, lúi cúi tóc dài như tảo biển của cô, môi mỏng khẽ mím, phát ra hơi thở như tu la: “Kỹ nữ!”

Hắn trầm thấp lên tiếng, kéo thân thể trần truồng của cô lên, ôm vào ngực mình, lập tức tát một cái cực kỳ tàn nhẫn, gương mặt cô ngay lập tức hiện lên năm dấu tay rõ ràng!

“Thiên Ngao!” Không hiểu sao trái tim Tà Thiếu Dương nhảy mạnh, hắn lập tức ngồi xuống nhìn gương mặt đỏ bừng của Lạc Tư Mạn, lời muốn thốt ra lại gât gao ép trở lại!

“Thiên Ngao, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi, cậu coi như nhường cho tôi đi!” Tà Thiếu Dương vui đùa nói, khóe mắt đảo qua Lạc Tư Mạn, vẫn mang theo chút thương tiếc!

Tề Thiên Ngao thuận tay kéo tấm thảm bọc Lạc Tư Mạn lại, ánh mắt sắc bén mà ác liệt liếc nhìn Tà Thiếu Dương, lạnh lùng nói: “Tôi đã nói rồi, cô ấy không được!”

Không chút do dự quay người rời đi, lửa giận ở đáy lòng hắn điên cuồng bốc cháy, thời gian một đêm, gặp mặt một lần, thế mà người phụ nữ đáng chết này lại xuất hiện trên giường Tà Thiếu Dương! Còn trình diễn tiết mục thân mật như vậy!

“Kỹ nữ!” Tề Thiên Ngao hung hăng ném Lạc Tư Mạn đang co rúm lại lên chiếc giường dài hơn cả ghế sofa của xe Hummer!

“Lái xe!” Hắn giận dữ gầm nhẹ, một tay hắn kéo tấm thảm trên người Lạc Tư Mạn ném sang một bên, thân thể cường tráng không chút khách khí đè xuống, điên cuồng cắn môi cô: “Làm sao cô lại dễ tiện như vậy? Làm sao lại dễ dàng nằm dưới thân người khác như vậy?” Hắn gât gao cắn môi cô, thẳng đến chảy máu mới thôi...

Đáy lòng Lạc Tư Mạn loạn thành một mảnh, ngay cả cô cũng không rõ, cuối cùng có cùng Tà Thiếu Dương hay không...

“Nếu đã chê tôi bẩn, vậy đuổi tôi đi!” Cô đau đớn mở miệng, gất gao nhìn hấn, dù sao cũng chỉ còn một con đường chết, ngược lại không có gì phải sợ!

“Cút hay không, cũng chỉ có tôi có thể nói!” Tề Thiên Ngao kéo hai chân cô ra, trở tay ném cô lên giường, tùy ý lãng nhục thân thể cô, thể nhưng giữa lúc gần bó lại tràn ra nụ cười lạnh: “Hiện tại, tôi chỉ muốn hung hăng trên người kỹ nữ cô!”

Hoa máu nở rộ

Hoa máu nở rộ

“Cút hay không, cũng chỉ có tôi có thể nói!” Tề Thiên Ngao kéo hai chân cô ra, trở tay ném cô lên giường, tùy ý lãng nhục thân thể cô, thể nhưng giữa lúc gần bó lại tràn ra nụ cười lạnh: “Hiện tại, tôi chỉ muốn hung hăng trên người kỹ nữ cô!”

Gương mặt Lạc Tư Mạn sưng đỏ, chặt vật ngã trên đó, chỉ là đôi mắt, giống như bị tra tấn đến tuyệt vọng!

Sắc mặt cô trắng bệch, nhắm mắt lại, không nghĩ đến tất cả các động tác nhục nhã nữa, chỉ yên lặng tiếp nhận, cuối cùng cũng hiểu, cô không có bất kỳ năng lực nào để thay đổi hết thảy, giống như, cô chỉ là một kẻ tiếp nhận vô cùng đáng thương, vĩnh viễn chỉ có thể nằm dưới người hấn thừa nhận hấn ban cho tất cả...

Mẹ, vì sao nhất định để con lại Lạc gia? Nếu lúc đó không có Mạn Nhi, nếu Mạn Nhi đi cùng với người, hiện tại.. Có phải có thể đoàn tụ với người trên thiên đường không?

Lạc Tư Mạn nhọc nhằn mở mắt, có lẽ, lúc người ta muốn chết, sẽ mất đi tất cả sức lực và dũng khí, cô ngơ ngẩn nhìn ra bầu trời bên ngoài, tưởng tượng dáng vẻ của mẹ, còn có hấn...

Tiêu Quang Triệt, anh thật sự tin tưởng Mạn Nhi sẽ phản bội anh sao? Nếu anh biết em đã hăm sâu vào địa ngục, anh sẽ đau lòng không?

Chỉ là... Mạn Nhi sợ là không đợi được, Mạn Nhi cũng không muốn đợi thêm nữa... Triệt, em thật sự rất mệt mỏi, tha thứ cho em không phải người kiên cường, không cách nào chờ đến ngày mình niết bàn...

Cô lập tức tập trung sức lực của toàn thân mình, nhanh chóng đẩy người đàn ông trên người ra, cái trán trơn bóng hung hăng đập vào cửa xe thật dày, nhanh chóng chảy ra những hoa văn đỏ tươi...

Máu tươi, theo thái dương cô từng dòng từng dòng chảy xuống, đôi mắt vốn dĩ trong suốt dần dần mờ hồ, cô hơi ngửa mặt, xuyên qua dòng máu đỏ tươi, yên lặng nhìn Tề Thiên Ngao...

Đáy mắt hấn, tại sao lại có khủng hoảng? Tại sao lại có đau lòng?

Nhìn lầm rồi, nhất định là nhìn lầm rồi, hấn là ma quỷ, là ma quỷ không hành hạ Mạn Nhi chết sẽ không bỏ qua!

Nhẹ nhàng mỉm cười, bỗng nhiên cô chậm rãi nói: “Anh hãy buông tha tôi đi, Tề Thiên Ngao...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Tề Thiên Ngao kinh ngạc nhìn người phụ nữ mặt đầy máu tươi. Cô thà rằng chết cũng nhất định không chịu ở lại bên cạnh hấn sao?

Cô mỉm cười. Nụ cười còn chói mắt hơn cả máu đầm thật sâu vào hai mắt hấn...

“Em đừng mơ. Lạc Tư Mạn, em đừng mơ!”

Hấn vội kéo một chiếc khăn lại bịt vào vết thương trên đầu cô. Thân thể nhỏ bé co quắp trong lòng ngực hấn. Cô rất yên tĩnh, rất ngoan...

“Tất cả mọi thứ của em đều là của tôi. Từng cm trên cơ thể em đều là của tôi. Em là người của tôi. Thân thể em là của tôi. Thậm chí, cả mạng em, linh hồn của em cũng là của tôi!”

Tề Thiên Ngao siết chặt hai nắm đấm, nhìn khuôn mặt nàng dần trắng bệch dưới lớp máu đầm đìa.

Hấn hoảng lên, phát điên lên mà gào: “Bệnh viện. Lập tức đến bệnh viện!”

Hấn nhắm mắt, nhìn thiếu nữ nằm ngoan trong lòng. Dường như cô đang thương hại hấn, yếu ớt thở dài: “Tề Thiên Ngao, chết tôi còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ anh sao?”

Cô chậm rãi nâng mấy đầu ngón tay dính máu, sắp chạm tới gương mặt hấn ta thì rũ xuống: “Tôi không phải là của anh. Vĩnh viễn không phải.”

Giống như một chiếc lá thu, cô rũ xuống ngực y, không còn hơi thở...

Triệt, anh dẫn em đi đi...

Triệt, anh dẫn em đi đi...

Đáy mắt Tề Thiên Ngao lóe lên đầy mạnh mẽ: “Em là của tôi, vĩnh viễn là của tôi...”

Hắn siết chặt vòng tay, chỉ muốn khóa chặt cô trong lòng, vĩnh viễn khóa lại bên cạnh mình.

Người phụ nữ trên giường đang hôn mê. Tề Thiên Ngao đưa tay vén một sợi tóc vương trên trán cô. Ngón tay trượt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô đầy lưu luyến. Trong hôn mê, cô vẫn hơi nhíu mày có vẻ muốn kháng cự.

Trái tim Tề Thiên Ngao siết lại, hấn ta đứng dậy, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, kéo kín rèm cửa dài sát đất, rồi xoay người nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Một giọt nước mắt của Lạc Tư Mạn ẩn giấu sâu trong khóe mắt cuối cùng cũng ứa ra, chậm rãi rơi xuống. Chẳng lẽ chết rồi vẫn bị người đàn ông này nắm trong tay sao?

Ngón tay cô run rẩy tìm tới túi xách, ấn dây số quen thuộc mà nhắm mắt cũng có thể bấm. Đường dây thông, bài nhạc chờ quen thuộc vang lên, là bài “Họa tâm” anh chọn vì cô.

Anh vẫn chưa đổi, vẫn giữ số điện thoại của mình, giữ dây số cô đã chọn. Triệt, anh vẫn nhớ em phải không?

“Mạn Nhi?” Giọng nói trầm ấm quen thuộc từ trong điện thoại vang lên, có vẻ kinh ngạc mà vui mừng. Vui mừng sao? Khóe môi Lạc Tư Mạn cong lên, cố gắng đè tiếng nấc đã lên đến cổ, khẽ nói:

“Triệt, anh có thể tới gặp em không?”

Cô muốn gặp anh một lần cuối, không phải là chết. Nếu một người đã muốn chết, ai ngăn được chứ?

Đầu dây bên kia im lặng. Khi Lạc Tư Mạn đã tuyệt vọng thì nghe thấy giọng nói dễ nghe của anh:

“Em đang ở đâu?”

Sau khi hỏi ý tá tên bệnh viện, Lạc Tư Mạn nhẹ nhàng trả lời anh. Hơi thở trong điện thoại hơi hỗn loạn, một lúc sau, chỉ có hai tiếng vọng ra: “Chờ anh.”

Khuôn mặt Lạc Tư Mạn hơi hồng hồng. “Chờ anh.”, Triệt của cô, anh nói cô chờ anh, giống như trước kia khi hai người ở chung, anh cũng dịu dàng ấm áp nói “Chờ anh...”

Khóe môi cong lên, cô không tự chủ được mà nhoen miệng cười. Có thể gặp anh rồi. Anh vẫn gầy hay đã béo lên? Anh ở cùng Lạc Tư Mạn có hạnh phúc không? Sẽ vẫn còn cười ấm áp dịu dàng như xưa, hay sẽ u buồn nhíu mày?

“Mạn Nhi, em sao rồi?”

Giọng nói của Tiêu Quang Triệt vừa gấp vừa đau lòng. Anh tới rất nhanh, ngồi xuống trước giường của Lạc Tư Mạn, rất tự nhiên cầm lấy tay cô.

“Triệt, anh còn quan tâm tới Mạn Nhi sao?”

Hai mắt Lạc Tư Mạn long lanh ngân ngấn nước. Cô nắm chặt lấy tay anh, cơ thể gầy yếu run rẩy kịch liệt, ánh mắt vừa mừng vừa sợ. Tiêu Quang Triệt nhìn thấy, suýt nữa ứa nước mắt, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh vẫn giữ được bình tĩnh...

“Ai đánh em thế Mạn Nhi? Còn đau không?”

Tiêu Quang Triệt run run xoa xoa trán cô. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà cô đã tiêu tụy ra thế này. Chẳng lẽ những ngày qua cô sống không tốt sao?

Không. Làm sao có thể. Theo người đàn ông giàu có như thế, có được tất cả mọi thứ cô mong muốn, làm sao lại không hạnh phúc?

“Triệt, anh dẫn em đi đi. Chúng ta sẽ biến mất. Chúng ta bỏ trốn đi thật xa, được không?”

Hai mắt Lạc Tư Mạn sáng lên, chân trần nhảy xuống giường, bám chặt lấy vạt áo anh, tha thiết bày tỏ...

Tiêu Quang Triệt cười cực kỳ nhạt, hàng mi dày và dài che dấu một tia âm trầm trong đáy mắt. “Được!”

Anh chỉ nói một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể gầy gò của cô. Mùi hương bạc hà thơm ngát mà quen thuộc từ trên người anh phả xuống khiến Lạc Tư Mạn không nhịn được mà thử dán sát khuôn mặt mình vào lồng ngực anh. Không biết bao lâu sau, cô mới hoàn toàn buông lỏng dây thần kinh, nín chặt

tay anh: “Triệt...”

Cô hơi sợ hãi. Vì sao phản ứng của Triệt lại khác như vậy?

“Ừ, sao vậy, Mạn Nhi?”

Anh cúi đầu, giữa hàng lông mày thanh tú khiến cho cô mê muội, con người như trĩu nổi buồn...

“Không, không có gì...” Cô chỉ sợ nhờ mình sơ ý một chút thôi sẽ phá hỏng mất chút hạnh phúc đơn bạc của hai người.

Tối tận khi ngồi trên xe anh rồi, để anh nắm bàn tay mình rồi, cô mới nhận thấy, phần hạnh phúc kia đang là thật, hơi yên tâm hơn.

“Mạn Nhi, tới một căn nhà ở ngoại ô của anh tỉnh đường mấy ngày trước đã nhé. Chờ em khỏe lại, chúng ta sẽ cùng rời khỏi đây.”

Khuôn mặt Tiêu Quang Triệt loang lổ vết ánh sáng càng trở nên u ám hơn. Lạc Tư Mạn chỉ đang đắm chìm trong hạnh phúc vui sướng gập đầu.

Nụ cười ấy khiến cho ánh mắt Tiêu Quang Triệt sững lại. Hắn cười gượng. Lạc Tư Mạn, sao em giống trong tưởng tượng của tôi đến thế!

Dưới khuôn mặt tươi cười kia lại là một linh hồn bản thủ!

...

Ly cà phê trước mặt Tề Thiên Ngạo nguội dần đi. Hắn ta nhàn nhạt cười nhìn cảnh tượng trước mắt. Hắn ta chưa từng được nhìn thấy người phụ nữ kia cười rạng rỡ hạnh phúc đến thế.

Hắn ghen. Ghen với địa vị của người đàn ông kia trong lòng cô quá nặng, hắn không thể chen vào nổi một tơ một hào!

Bỗng hắn giật mình. Từ khi nào? Hắn không biết từ khi nào cô đã có một vị trí trong lòng mình.

Hắn siết chặt nắm tay, ly cà phê vỡ vụn, vết thương cũ lại càng nhức nhối. Nhưng lần này lại không có cô ở bên. Cô đang ở trong lòng một người đàn ông khác..

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

“Triệt... anh về phòng đi.”

Lạc Tư Mạn hơi bất an nhìn người đàn ông trước mặt. Từng giọt từng giọt nước nhỏ xuống từ tóc anh, u buồn mà mê hoặc. Anh rất cao, đứng đối diện hoàn toàn có thể bao phủ cả cô.

“Anh không muốn về.” Tiêu Quang Triệt bước lên một bước, khoe môi cong lên. Anh đưa tay kéo cô gái trước mặt vào lòng: “Sao vậy? Không phải em muốn lên giường với anh sao?”

“Mạn Nhi...” Ngón tay anh lướt qua băng dán trên trán cô. “Anh rất muốn biết, em và Vi Vi, ai hấp dẫn hơn!”

Lời còn chưa dứt, anh ta đã xé vạt áo của cô, không chút thương tiếc đẩy cô ngã trên ghế salon.

Triệt trước mắt đã biến thành ma quỷ!

“Triệt...”

Lạc Tư Mạn hoảng sợ tròn trĩnh hai mắt, nhìn người đàn ông trước mặt mà không dám tin. Cô đổi mạng mình để gặp anh ta là vì cái gì? Anh ta chỉ coi cô là đồ chơi thôi sao?

“Ngủ với một người cũng là ngủ, hai người cũng là ngủ thôi mà. Sao vậy? Em thấy tôi không bằng Tề Thiên Ngạo sao?”

Anh ta không buông tha cho cô, dùng hai chân chặn cô lại, vuốt ngón tay dọc theo cơ thể cô, khinh bạc...

Chỉ chớp lát, quần của cô bị giật ra, ném bừa xuống dưới đầu gối anh ta!

“Anh Triệt! Không được!”

Lạc Tư Mạn đột nhiên la lên yếu ớt. Một tiếng “anh Triệt” khiến cho Tiêu Quang Triệt khựng lại, dường như cô gái trước mắt đây vẫn là cô bé nhận hết ức hiếp trong cô nhi viện kia, còn anh vẫn là cậu thiếu gia nhà giàu vừa trốn nhà đi bị bắt lại...

Dường như trước mắt là đêm ấy, anh kéo tay cô, nói rằng sẽ đi tìm cô, sẽ cưới cô, cô sẽ không phải chịu đau khổ nữa. Khi ấy, cô gọi một tiếng “anh Triệt” trong nước mắt...

Tiêu Quang Triệt nhẹ nhàng buông cô ra, trong bóng đêm tĩnh lặng, hai người nhìn nhau chăm chú, không biết phải bắt đầu thế nào...

“Ước gì tôi chưa bao giờ gặp em, Mạn Nhi!”

Tiêu Quang Triệt ưu thương mở lời khiến cho người ta đau khổ.

“Triệt, em có rất nhiều điều muốn hỏi anh. Anh nghe em nói, có được không?”

Lạc Tư Mạn nắm chặt tay anh, không cho anh rời đi.

“Vì sao trong đêm tân hôn, khi em tỉnh lại lại đang nằm trên một cái giường lớn lạ lẫm? Vì sao khi em tỉnh lại, tên Tề Thiên Ngao chết đuối kia lại ở đó cường bức em? Vì sao hẳn ta lại nói em bị nhà họ Lạc bán? Vì sao khi em về anh lại đang ở cùng Vi Vi? Triệt, em không hiểu. Em không hiểu vì sao hôm cưới em chỉ uống một chén rượu của Vi Vi đã ngất đi. Khi tỉnh lại, trời đất đã xoay chuyển. Triệt... anh có thể giải thích cho em không?”

Lạc Tư Mạn nói như thờ, nước mắt dâng tràn mi. Cô si ngốc nhìn anh, chờ đợi những bí ẩn này được giải đáp...

“Mạn Nhi, em nói sao?”

Tiêu Quang Triệt kinh ngạc hỏi lại. Anh ta run rẩy nhìn người phụ nữ trước mặt. Những lời cô vừa nói như tảng đá lớn ném xuống mặt hồ, gợn lên từng vòng sóng lớn!

“Em nói rằng sau khi uống ly rượu của Vi Vi thì ngất đi sao? Có thật không?”

Tiêu Quang Triệt nắm chặt hai vai cô, hai mắt sáng lấp lánh. Hôm ấy, sau khi nghe Vi Vi nói Mạn Nhi bỏ đi cùng một người đàn ông khác, anh đã uống say không còn biết trời đất gì nữa. Bị Mạn Nhi phản bội như một hình phạt lãng trí khiến cho anh không thể thờ...

Anh không còn tỉnh táo nữa, trong đầu hỗn loạn, không nhận ra tất cả những điểm đáng ngờ. Anh nhanh chóng phán quyết án tử hình cho Lạc Tư Mạn. Mấy hôm nay, chắc hẳn người đau khổ nhất chính là cô!

“Mạn Nhi, vết thương của em là thế nào? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Bỗng Tiêu Quang Triệt ôm chặt lấy cô vào lòng, hai mắt cay xè. Dù thế nào đi nữa, mặc kệ sau này thế nào, anh muốn bảo vệ cô, bảo vệ cô cả đời!

“Em không buồn bị hắn làm nhục nữa... Nếu nhà họ Lạc đã bán em cho hắn để gán nợ thật, thì coi như em đã hết lòng với hắn rồi. Triệt... em chỉ... em quá đau khổ. Em nhớ anh, nhớ tới mức sắp phát điên rồi. Vậy mà anh lại oán trách em, anh hận em, anh không để ý tới em. Em sống làm gì nữa... Em muốn chết. Chết cũng không cho tên ác ma kia đụng vào em...”

Cô dựa vào lòng anh, lẩm bầm thì thảo, nước mắt thấm đẫm ngực áo anh. Tiêu Quang Triệt cắn chặt môi. Thật lâu sau, hai mắt đỏ hồng, anh vẫn dịu dàng cười: “Mạn Nhi, tốt rồi, chúng ta đã kịp hiểu nhau. Tốt rồi. Chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian...”

“Nhưng, anh Triệt, Mạn Nhi bán rồi...”

Cô còn chưa dứt lời, Tiêu Quang Triệt đã dán môi mình xuống dịu dàng mà lưu luyến, cẩn thận và ve vuốt gấp trăm ngàn lần trước kia. Anh hôn cô thật sâu, hít thật sâu mùi hương tinh khiết của cô. Lòng Lạc Tư Mạn mềm nhũn, khép hai mắt, chột một khuôn mặt như cười như không xuất hiện trong đầu cô...

“Triệt, anh muốn em, muốn đi đi, được không? Để xóa hết dấu vết của tên ác ma kia trên người em đi...”

Cô yếu ớt leo lên người anh, nhẹ nhàng nắm tay anh xoa nắn ngực mình. Chỉ trong chớp mắt, hình ảnh Tề Thiên Ngao hiện ra vô cùng rõ ràng. Nhưng...

Tôi sẽ không bao giờ ở lại anh, dù chỉ là một phút, một giây...

Tiêu Quang Triệt hôn mê mãi, áo choàng tắm của Lạc Tư Mạn đã gần như cởi hết, làn da trơn bóng diu diu dưới ánh đèn như một pho tượng ngọc thượng đẳng. Tiêu Quang Triệt dịu dàng cắn vành tai cô, hơi thở nóng bỏng khiến cho cô run rẩy: “Mạn Nhi, ngày mai chúng ta sẽ đi. Góc bể chân trời, chỉ có anh và em...”

Nhiệt độ trong phòng nóng dần, quần áo của hai người bị ném hết sang một bên, trên ghế sa lon to lớn và êm ái, Tiêu Quang Triệt dịu dàng trút bỏ nốt chiếc quần lót màu trắng viền ren mỏng manh, hai mắt như bốc lửa: “Mạn Nhi, anh yêu em!”

Nụ hôn tha thiết như đốt lên ngọn lửa trong lòng, trong phòng nồng nàn lửa tình. Khuôn mặt Lạc Tư Mạn bị lửa tình hun nóng bỏng, trong lòng như say như mê...

“Mạn Nhi, em... em sẵn sàng chưa?”

Tieu Quang Triệt cố gắng nén dục vọng của mình lại, cẩn thận và dịu dàng hỏi.

Hai má Lạc Tư Mạn lại càng đỏ hồng. Cô đang muốn gạt đầu, đột nhiên quả tim đau quặn lại như bị ai đó cầm lấy và bóp mạnh, khiến cho cô không thể thờ nổi...

“Mạn Nhi, em sao vậy?”

Thân dưới lập tức ngụp ngất, Tieu Quang Triệt sợ hãi hốt hoảng bung lấy mặt cô hỏi: “Mạn Nhi, em sao vậy? Đừng dọa anh!”

Trái tim Tieu Quang Triệt bị thít chặt. Anh mặc quần áo thật nhanh, vớ lấy tấm chăn bọc lấy Lạc Tư Mạn, bế cô chạy ra ngoài...

Anh quên. Không ngờ anh lại quên mất!

Nhìn cô đưa đưa vào phòng cấp cứu, Tieu Quang Triệt tự tát mình một cái thật mạnh rồi mềm nhũn ra ngồi gục xuống ghế băng. Anh không nên nóng vội, không nên muốn cô khi cô yếu ớt như thế, không nên khiến cho cô đổ bệnh nặng hơn. Chỉ sợ thân thể cô không thể chịu thêm sóng gió!

Tề Thiên Ngạo chậm rãi đi tới trước mặt người đàn ông có khuôn mặt ướt đầm kia, một tay rút trong túi, tay kia cầm điều xi gà, ánh lửa đầu điều thuốc lập lòe quỳ mị.

“Mây dám cướp đàn bà của tao?”

Giọng nói của hắn như đến từ địa ngục âm u. Tieu Quang Triệt ngẩng phắt đầu, thấy rõ người tới, anh phần nộ đứng bật dậy, điên cuồng đánh hắn:

“Mây làm cái gì? Mây đã làm gì Mạn Nhi? Mấy năm nay cô ấy chưa từng phát bệnh, mây đã làm gì khiến cô ấy trở nên thế này?”

Tề Thiên Ngạo nhẹ nhàng tránh ra, lạnh lẽo nhìn anh: “Còn có thể làm gì? Cô ta là tình nhân của tao. Mây muốn nói gì?”

“Tình nhân? Mạn Nhi tốt như thế, vì sao mây không buông tha cho cô ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tieu Quang Triệt khàn giọng gào lên. Gã đàn ông trước mặt anh đây là một con quỷ!

“Ồ? Lúc trước Tieu tiên sinh không muốn cô ấy, tôi ở phòng bên cạnh nhìn rõ lắm!”

Tề Thiên Ngạo lười biếng nhả ra một vòng khói màu vàng, nhẹ nhàng nhếch môi: “Anh có tư cách gì giữ cô ấy lại? Cưới cô ấy sao?”

Tieu Quang Triệt lặng đi, môi cong lên cười như mếu, nhưng lại kiên định đáp: “Tôi đã nói sẽ đưa cô ấy đi. Cô ấy đồng ý đi theo tôi.”

“Làm sao anh biết cô ấy đồng ý?”

Tề Thiên Ngạo cúi đầu tà tà nhìn anh: “Anh không biết rồi. Cô ấy đã là tình nhân của tôi. Nhưng bây giờ, tôi muốn cưới cô ấy.”

“Tề Thiên Ngạo, mây có vị hôn thê rồi!”

Tieu Quang Triệt hoảng sợ. Không phải anh chưa từng chứng kiến thủ đoạn của người đàn ông này.

“Vậy thì sao? Tôi muốn cưới ai thì cưới người đó, muốn cưới bao nhiêu người thì cưới bấy nhiêu. Ai cấm được tôi?”

Hắn ta giống như một vị vua cao cao tại thượng, chỉ cần búng tay một cái là người ta rơi xuống địa ngục!

Làm nhục!

Chà đập!

“Rút cuộc anh muốn cái gì? Mạn Nhi đáng thương lắm rồi. Cô ấy không cần phải trả món nợ của nhà họ Lạc. Cho dù có phải, thì cũng đã trả đủ rồi!”

Trái tim Tiêu Quang Triệt như bị đao cắt, ngăn người nhìn người đàn ông trước mắt. Hắn ta quá mạnh, anh, không hiểu sao, cảm thấy bất lực...

“Tôi vừa mất cô ấy, thế thôi. Rất đơn giản, người phụ nữ tôi vừa mất thì đừng ai mơ tưởng nhưng chàm!”

Tề Thiên Ngao cười lạnh, nhưng khi xoay người thì sắc mặt lạnh như sương. Lạc Tư Mạn! Khi hắn thấy cô lóa thể nằm trong viện đương nhiên cũng có thể nhìn rõ dấu hôn dày đặc trên người cô, không thể không chế nổi lửa giận.

Hắn thể. Hắn phải cầm tù cô bên cạnh mình. Đừng có ai mơ tưởng cướp được cô đi!

Rất nhanh thuốc đã có tác dụng, khi Tề Thiên Ngao đi tới thì Lạc Tư Mạn không còn đau nữa, chỉ đang co rúm trên đầu giường, cổ hết sức ôm chặt chân quần quanh mình, khăn cầu nhìn hắn.

Tề Thiên Ngao đến gần, dịu dàng ôm cô vào lòng: “Còn đau không?”

Mặt cô trắng nhợt, đôi môi cũng trắng bệch, kịch liệt gầy dựa: “Thả tôi đi có được không?”

Khóe môi Tề Thiên Ngao nhẹ nhàng móc lên một đường cong tuyệt mỹ: “Em muốn đi cùng hắn sao? Em rất yêu hắn sao?”

Ngón tay hắn lưu luyến lướt qua khuôn mặt cô, không nỡ rời cảm giác lạnh lạnh đó.

“Đứng. Tề Thiên Ngao, anh đã có được thân thể tôi rồi, có thể buông tay được không?”

Nước mắt ằng àng đọng lại thành một giọt châu nhẹ nhàng rơi xuống. Qua cánh cửa trong suốt, cô nhìn rõ Tiêu Quang Triệt đang bị thủ hạ của Tề Thiên Ngao ngăn ngoài cửa. Cô không nghe được anh đang kêu gào khẩn cô, thậm chí, cô còn không thể đi ra khỏi cánh cửa ngày!

“Cô bé, nếu em thông minh một chút sẽ không nói rằng mình yêu một người đàn ông khác trước mặt tôi. Em biết đó, tôi sẽ ghen mà...”

Tề Thiên Ngao cười lạnh, xốc tấm chăn mềm trên người cô lên, cơ thể trơn bóng bày ra lóa lờ. Tiêu Quang Triệt kêu lên tê tâm liệt phế, liều mạng muốn thoát khỏi những kẻ thủ hạ kia nhưng vẫn bị giữ thật chặt không thể nhìn rõ bên trong phòng!

“Em nói xem, người đàn ông kia tận mắt nhìn thấy em và tôi yêu nhau, sẽ phản ứng thế nào?”

Một tay Tề Thiên Ngao cời áo sơ mi lộ ra bộ ngực màu mật ong. Hắn không hề do dự, đè xuống, cắn đôi môi nóng bỏng vào bộ ngực phẫn nộ của cô. Lạc Tư Mạn trừng mắt, lật tay đẩy mạnh:

“Tề Thiên Ngao! Bỏ tôi ra!”

“Đừng mơ!”

Hắn giữ chặt hai cổ tay nhỏ bé yếu ớt của cô, một tay kia rút thắt lưng, buộc chặt nó vào đầu giường, hai mắt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm: “Lạc Tư Mạn, tôi muốn để người đàn ông kia của em tận mắt nhìn em rên rỉ bên dưới tôi!”

Lòng ham chiếm hữu đến mức dọa người!

“Tề Thiên Ngao, anh là đồ ác ma! Tôi sẽ không tha thứ cho anh. Cả đời này, cả kiếp sau, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!”

Lạc Tư Mạn luôn luôn mềm mòng cắn chặt môi bình tĩnh nhìn hắn gần từng tiếng như một câu ma chú kỳ dị chợt bất ngờ đập mạnh vào ngực hắn, khiến cho trái tim hắn run rẩy!

Hai mắt cô lạnh băng, không có lấy một chút ám áp nào. Không hiểu sao, bỗng nhiên hắn ta sợ, sợ cô sẽ hận hắn cả đời! Hận cả đời!

Hắn sợ cái gì? Tề Thiên Ngao hắn sẽ không bao giờ động lòng với bất kỳ người phụ nữ nào, huống chi là người phụ nữ đã ô uế này! Cô dám cầu kết với người đàn ông khác, việc gì hắn phải bận lòng vì cô?

“Hận? Em cứ hận đi!” Chính Tề Thiên Ngao cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy nữa. Hắn đẩy mạnh hai chân người phụ nữ dưới thân, đôi mắt đen như mực lạnh như đêm đông đe dọa nhìn cô: “Lạc Tư Mạn, em cứ việc hận. Thứ Tề Thiên Ngao ta không có được, người khác cũng đừng hòng có được. Cho nên...”

Bỗng hắn cười quỷ mị mà vẫn tuấn lãng khiến cho người khác không dám nhìn thẳng, cúi đầu cắn vào dải tai cô: “Dù em có chết, cũng là ma của Tề Thiên Ngao tôi!”

Không đứng, nhất định không đứng. Cho dù có phản ứng cũng không nên là chủ động đón hùa như vậy chứ? Bỗng nhiên cô tỉnh lại, khuôn mặt đỏ hồng, nhìn chằm chằm hắn: “Anh làm cái gì? Anh đã làm gì tôi?”

Tề Thiên Ngao trượt ngón tay một cái, đốt lên một mảnh nóng bỏng trên da thịt cô, tà tà cười khế, thân thể cao lớn hoàn toàn đè xuống: “Chỉ là hạ chút xuân dược trong thuốc của em thôi. Tôi chỉ lo Mạn Nhi không thoải mái!”

“Đồ khốn nạn!” Cô liều mạng gầy dựa, nhưng thuốc kích thích lại khiến cho câu chửi mắng dần trở thành tiếng thờ dõc và thì thào mập mờ...

“Bảo bối, sẵn sàng chưa?” Tề Thiên Ngạo gian xảo hỏi, cong cong khóe môi tuấn mỹ...

Cảm giác đầy áp bức bắt ngờ khiến cho cô không thể ức chế được tiếng rên rỉ, một trận bão rung động đem tới khoái cảm cực hạn!

Tiêu Quang Triệt cắn chặt môi gần như tuyệt vọng ứa ra tia máu nhỏ. Anh thần thờ nhìn vào hai người đang quấn lấy nhau trong phòng mà không thể tin nổi...

Mạn Nhi, em lại chịu cúi đầu dưới thân người đàn ông này sao? Em không biết anh đang nhìn em sao?

Mạn Nhi, Mặc Nhi... Tiêu Quang Triệt mềm nhũn trượt xuống đất. Còn người phụ nữ trong phòng đã hoàn toàn bị thuốc kích thích điều khiển, rút tay khỏi dây lưng trời chặt, ôm lấy người đàn ông trên thân...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Khi cơn khoái cảm đến, cô không thể chịu đựng được dùng móng tay cào mạnh vào lưng Tề Thiên Ngạo, cuối cùng cũng bật ra tiếng rên rỉ, người đàn ông giống như nhận được sự cổ vũ, càng hành động mạnh mẽ hơn...

Khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Lạc Tư Mặc nặng nề thờ hồn hể được Tề Thiên Ngạo bá đạo ôm vào trong ngực, điên cuồng qua đi là sự bình tĩnh quá mức, thần trí dần dần khôi phục, Lạc Tư Mặc mới cảm giác trái tim mình đang dần ổn định lại, sự cuồng dại khi nãy khiến cô ngượng ngùng nhắm mắt lại, đẩy mạnh Tề Thiên Ngạo ra...

Ngoài cửa từ lâu đã không còn hình bóng của Triệt, lần này, chắc là anh ấy sẽ vô cùng hận mình!

"Cô muốn làm gì, bảo bối?" Tề Thiên Ngạo nắm mái tóc dài kéo cô quay về trong ngực mình, đôi mắt thâm thúy nguy hiểm nheo lại: "Anh ta nhìn thấy hết rồi..."

"Thấy thì sao? Tôi yêu Triệt, trong lòng Triệt cũng có tôi, anh vĩnh viễn không thể chia rẽ được tình cảm của chúng tôi!"

Lạc Tư Mặc cười khê, trong đêm đen, cô bùng cháy giống như hoa hồng khiến trái tim anh sôi sục như dầu vậy, anh dường như sắp phát điên!

"Vậy sao? Tôi không chia rẽ được sao? Ha ha..." Tề Thiên Ngạo lạnh lùng cười, hai tay nắm cổ nhỏ bé yếu ớt của cô, khóe môi khẽ gợi nhẹ nhàng nói: "Lạc Tư Mặc, chúng ta cứ thử xem!"

...

Tề Thiên Ngạo dường như biến mất khỏi cuộc sống của cô, tròn một tháng, cô yên tĩnh đến trường, trở lại biệt thự, luôn luôn không gặp anh, thế nhưng cô cũng mất đi khả năng liên lạc với bên ngoài, sự yên tĩnh hiếm có cũng khiến đáy lòng cô vô cùng lạnh lẽo, cô phải nghĩ cách liên lạc với Tiêu Quang Triệt, nghĩ cách đi cùng anh!

"Cô Lạc, cậu chủ nói tám giờ tối nay cô đến tầng một công ty đợi cậu ấy." Quản gia bỗng nhiên cung kính nói.

Lạc Tư Mặc nhanh chóng tính toán, bây giờ là năm giờ chiều, cô còn ba tiếng nữa, nhất định phải lợi dụng ba tiếng này để đi gặp Triệt!

"Vâng, cháu biết rồi." Lạc Tư Mặc nhàn nhạt mỉm cười, trước khi quản gia xoay người rời đi, cô ôn hòa mở miệng: "Bác Hứa, Tề thiếu gia có nói cháu đến đó bằng cách nào không?"

"Cậu chủ không nói, đến lúc đó tôi sẽ điều xe đưa cô Lạc đi."

"Không cần, bác Hứa, cháu muốn ra ngoài mua một bộ lễ phục mới, đến lúc đó cháu tự đón xe tới là được rồi."

Bác Hứa trầm ngâm một lúc, cô không nhìn rõ biểu cảm trong đôi mắt đục ngầu đó: "Vậy cũng được."

Nghe được câu trả lời, Lạc Tư Mặc lập tức thờ phào một cái, "Cảm ơn bác."

Triệt, em muốn đi tìm anh, em nhất định phải tìm được anh, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây, mãi mãi rời khỏi đây!

Lạc Tư Mặc không muốn đợi thêm một khắc nào nữa, cô nhanh chóng cầm túi lên không quay đầu ra khỏi trang viên Tề gia.

Cho đến khi ngồi trên xe taxi, trái tim Lạc Tư Mặc vẫn đang đập rất nhanh, điện thoại di động bị thu, cho dù ở đâu cũng đều có người theo dõi, thời gian

tự do hiểm có này có thể rời khỏi trang viên Tề gia khiến cô vẫn đang không ngừng run rẩy!

"Dừng xe!" Lạc Tư Mạn thấp giọng căn dặn tài xế, cuối cùng cô nhìn thấy một trạm điện thoại công cộng, cô quyết định phải gọi điện thoại cho Triệt trước, sau đó bọn họ lập tức gấp nhau rồi cùng rời khỏi nơi này!

Sau khi xuống xe ngón tay cô run rẩy không cách nào khống chế được, cô thuần thục nhấn số điện thoại của anh, Lạc Tư Mạn ôm chặt lấy ống nghe lạnh lẽo, Triệt, mau nghe điện thoại...

"Triệt, là anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nước mắt Lạc Tư Mạn lập tức rơi xuống, khóe môi cũng nhẹ nhàng cong lên, dường như cô nhìn thấy chút hy vọng, chỉ cần bọn họ cùng đi, rời khỏi Đài Bắc, cô không tin, Tề Thiên Ngạo sẽ không buông tha cô!

"Mạn nhi? Là em sao? Em đang ở đâu?" Tiêu Quang Triệt vui mừng nhưng giọng nói lại ẩn chứa sự ngạc nhiên!

"Anh Triệt, em ở đường XX, anh mau đến đón em đi, chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ có được không? Em còn hai tiếng nữa, anh mau đến đây đi?"

"Được! Mạn nhi, em chờ anh, anh lập tức tới ngay!"

Tiêu Quang Triệt cúp điện thoại, kéo vali đã chuẩn bị từ trước xoay người ra cửa phòng ngủ.

"Anh muốn đi đâu?" Lạc Vi Mạn mặc áo ngủ bằng lụa màu đỏ, trong tay cầm một ly rượu vang, trên bàn đốt có huân y, hương thơm mát phảng phất say lòng người, cô ta yên tĩnh ngồi trên ghế sa lon phòng khách, nhìn người đàn ông đang rời đi, nhẹ nhàng mỉm cười...

"Những lời cần nói tôi đều nói rõ ràng với cô rồi." Tiêu Quang Triệt chán ghét nhìn người phụ nữ trước mặt: "Tôi phải đi đây."

Anh ta không chút do dự đi về phía cửa chính phòng khách, anh muốn đưa Mạn nhi đi, mãi mãi rời khỏi nơi này!

"Nếu em nói không thì sao!" Lạc Vi Mạn đứng lên, chậm rãi đi tới phía sau Tiêu Quang Triệt, hai tay vờn quanh hông anh ta: "Triệt, em không cho anh đi."

Tiêu Quang Triệt lạnh lùng cười, đôi mắt híp dài tràn ngập sự âm trầm từ trước đến nay chưa từng có: "Cô cho rằng cô có thể giữ được tôi sao?"

Anh ta hung hăng gỡ ngón tay cô ra, lãnh đạm mỉm cười!

"Triệt, trên đời này không chỉ có Lạc Tư Mạn yêu anh, còn có em, em còn yêu anh nhiều hơn cô ta, anh có biết không?"

Lạc Vi Mạn lập tức khóc thút thít, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, cô ta níu chặt tay Tiêu Quang Triệt: "Anh Triệt, vì anh em có thể làm bất kỳ điều gì, chỉ cần anh ở lại đây."

Tiêu Quang Triệt nhìn nước mắt cô ta, có chút mềm lòng, nhưng nghĩ đến Mạn nhi, anh ta cắn chặt răng nói: "Vi mạn, xin lỗi, trong lòng tôi chỉ có một mình Mạn nhi thôi."

Anh đẩy cô ta ra, tiếp tục đi ra ngoài, Mạn nhi còn đang chờ anh, anh không thể bỏ mặc cô được.

"Anh Triệt, anh nhất định phải đi đúng không?" Lạc Vi Mạn đột nhiên chảy nước mắt rồi nhẹ nhàng cười rộ lên, cô xoay người, đưa tới một ly rượu vang: "Uống cùng em một chén được không?" Sự khẩn cầu yếu đuối này khiến người khác không thể cự tuyệt được.

Tiêu Quang Triệt lập tức nghĩ đến ngày cử hành hôn lễ, cũng là một ly rượu vang, cuộc đời của anh và Mạn nhi đều bị thay đổi!

"Cô lại muốn chơi trò gì vậy? Lạc Vi Mạn, đừng tính kế nữa, sẽ chỉ làm người khác cảm thấy nực cười thôi!" Tiêu Quang Triệt đẩy ly rượu vang trước mặt ra, cười lạnh một tiếng xoay người đi...

"Vậy sao? Anh Triệt, lẽ nào anh không có cảm giác thân thể như nhũn ra, bụng dưới khô nóng, khó chịu đến mức cần một người phụ nữ sao?" Lạc Vi Mạn kiêu ngạo cười uống một ngụm rượu trong ly, quần áo cơ thể Tiêu Quang Triệt như rần rẩy...

"Cút ngay..." Tiêu Quang Triệt còn chưa dứt lời, bụng dưới khô nóng liền lập tức có phản ứng, cơ thể giống như là mất hết sức lực, ngay cả đứng cũng

không đứng vững nữa!

Lạc Vi Mạn thấy thế, đắc ý cười, hai tay không ngừng di chuyển trên người anh ta: "Anh Triệt, em đã nói rồi, anh không đi nổi đâu."

"Cô, cô đã làm gì?" Tiêu Quang Triệt chỉ cảm thấy cổ họng mình như bị lửa thiêu đốt, giọng nói phát ra khàn đục, anh ta ra sức muốn đẩy người phụ nữ đang quăn lẩy cơ thể mình, ngón tay lại mềm nhũn không chút sức lực...

"Anh Triệt, đừng cố gắng chống cự nữa, vô dụng thôi... Em đã bỏ thuốc vào trong huân hương, Triệt, khi này chắc là anh đã ngủ no rồi." Lạc Vi Mạn nhẹ nhàng cười, ngón tay khẽ động, áo ngủ bằng lụa trên vai nhẹ nhàng tuột xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Từng tiếng rên rỉ khiến thần trí Tiêu Quang Triệt như đang bị bao phủ bởi một làn khói ngay lập tức bị tán ra, trong lúc chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, quần áo của anh ta bị Lạc Vi Mạn cởi hết ra, cơ thể hai người sát lại không có một kẽ hở...

"Triệt..." Cô ta dặt tay anh từng bước một đi đến ghế sa lon, xoay người đè anh xuống ghế: "Triệt... Muốn em đi, anh cũng sẽ không khó chịu nữa..."

Cô ta hôn lên từng tác da thịt anh, cơ thể áp sát như rắn nước, cuối cùng Tiêu Quang Triệt không thể kiềm chế được, hung hăng đặt cô dưới thân điên cuồng lướt động, tạo ra một cảnh tượng vô cùng kiều diễm...

...

Triệt, sao anh còn chưa tới? Lạc Tư Mạn vô lực dựa vào bường điện thoại, bóng đêm dần dần buông xuống, bảy rưỡi, anh Triệt, anh đã xảy ra chuyện gì, hay vốn dĩ anh không muốn đến?

Nước mắt cuối cùng cũng tràn ngập nơi đáy mắt, cô không có thời gian, tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến, cô nhìn về phía xa, chắc chắn là có chuyện gì trời chán anh ấy rồi, thôi để lần sau, chắc chắn sẽ có cơ hội khác, một ngày nào đó Tề Thiên Ngạo sẽ chán ghét cô, như vậy đến lúc đó, cô có thể đi.

Hiện tại, cô phải lập tức chạy về bên cạnh Tề Thiên Ngạo, không thể để cho anh ta nghi ngờ, nếu anh ta nghi ngờ thì cô và Triệt sẽ không còn cơ hội nào nữa!

Khi taxi đến dưới lầu, Lạc Tư Mạn nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa, cô đột nhiên thở phào, ngoan ngoãn ở bên ngoài đại sảnh chờ anh.

"Mạn nhi, đến lâu chưa?" Giọng nói của Tề Thiên Ngạo vang lên, cô lập tức rơi vào một vòng ngực ấm áp, Lạc Tư Mạn chống cự nhưng cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn dựa vào ngực anh: "Vừa đến."

Tề Thiên Ngạo ôm hông cô đi về phía xe, một tháng không gặp, anh vẫn anh tuấn như vậy khiến người khác không dám nhìn thẳng, lòng bàn tay Lạc Tư Mạn rịn ra một ít mồ hôi, vì chột da nên cô căng thẳng hơn bình thường.

"Mạn nhi một tháng không gặp em gầy đi nhiều rồi." Ngón tay Tề Thiên Ngạo lướt qua gò má cô, thuận thế liền cúi đầu hôn lên môi cô, đáy mắt đen thăm lộ ra tia sáng lấp lánh: "Là vì nhớ anh sao?"

Anh mở miệng trêu chọc khiến Lạc Tư Mạn lập tức đỏ mặt, cô không nói gì, cảm giác được rõ ràng cánh tay anh càng ôm cô chặt hơn.

Đền trong xe bị anh tắt đi, tài xế im lặng lái xe, cơ thể to lớn của anh áp sát đến, trong bóng tối, anh cắn môi cô: "Sao không đợi tôi tới đón em mà lại tự bắt xe đến?"

Anh trừng phạt cắn mút môi cô, một tay khác men theo sống lưng cô rồi lại hướng lên trên từng chút một, đầu ngón tay như có lửa khiến cơ thể cô hoàn toàn tê dại, mềm nhũn người tựa vào xe...

"Tôi, tôi muốn mua ít đồ..." Lạc Tư Mạn chột dạ mở miệng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh...

Tề Thiên Ngạo cúi đầu cười: "Thật không? Tôi hận nhất là phụ nữ lừa tôi!" Ngón tay anh dùng lực mạnh mẽ nắm lấy nụ hoa trước ngực cô, Lạc Tư Mạn lập tức kêu lên: "Đau..." Cô mở to hai mắt dăm lệ nhìn khuôn mặt âm trầm của anh, cả người co rúm lại...

Lạc Tư Mạn lập tức kêu lên: "Đau..." Cô mở to hai mắt dăm lệ nhìn khuôn mặt âm trầm của anh, cả người co rúm lại...

"Đau?" Tề Thiên Ngạo trầm thấp cười lạnh một tiếng, lực ở tay vẫn chưa giảm, trái lại anh lại càng dày vò khiêu khích hơn, đôi mắt đen sâu thăm âm trầm: "Bảo bối, nói cho tôi biết, em đã đi đâu? Em muốn làm gì?"

Môi của anh lướt qua vành tai cô, khí nóng vây quanh khiến sắc mặt cô ửng đỏ, thậm chí ngay cả hô hấp cũng bắt đầu thay đổi hỗn loạn, nhẹ nhàng giãy dụa muốn né tránh sự trôi buộc của anh, nhưng không ngờ anh lại càng ép chặt cô hơn, bộ ngực đầy đặn cũng bị cơ thể rắn chắc của anh ép xuống, ngay cả hô hấp cũng dần trở nên gấp gáp...

"Không có, tôi chỉ muốn... muốn ra ngoài mua ít đồ, " Lạc Tư Mạn cố gắng mỉm cười, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt này quá mức sắc bén khiến cô không dám nhìn thẳng...

"Mạn nhi..." Anh vô cùng thân thiết gọi tên cô, thậm chí còn lưu luyến hôn gò má cô: "Em không biết là em không thích hợp với việc nói dối sao? Nhìn đi... Ánh mắt của em, biểu cảm của em, tất cả mọi thứ của em, đều nói cho tôi biết em đang nói dối..."

Lạc Tư Mạn cả người lạnh run, cô đột nhiên ý thức được đây là một cái bẫy do anh thiết kế, anh ung dung đứng nhìn cô rơi vào bẫy!

"Anh đang cài bẫy tôi!"

Lạc Tư Mạn trừng lớn hai mắt, đẩy mạnh anh ra, ánh mắt căm giận nhìn anh!

"Là người phụ nữ của Tề Thiên Ngạo tôi mà ngày nào cũng muốn nghĩ cách thoát khỏi tôi..., Lạc Tư Mạn, có phải là tôi quá khách khí với em rồi?"

Tề Thiên Ngạo lạnh lùng cười, trong đêm đen hai mắt của anh như quỷ mị, anh cúi người, chăm chú nắm lấy cái cằm tinh xảo của cô: "Hay là em cho rằng tôi sẽ không ra tay với em?"

"Anh giết tôi đi, dù sao thì tôi và Triệt không được ở bên nhau cũng giống như sống không bằng chết vậy!"

Lạc Tư Mạn chậm rãi nhắm mắt lại, khéo môi thậm chí còn cười lạnh lùng, Tề Thiên Ngạo nhìn người phụ nữ dưới thân, đây không phải lần đầu tiên anh phát hiện anh lại bị cô hấp dẫn một chút, bị sự quật cường của cô, bị sự yếu đuối của cô, bị sự chống cự của cô hấp dẫn!

"Em cho là em chết thì có thể kết thúc mọi chuyện sao? Mơ tưởng..." Hắn cúi người, cười lạnh đẩy cô ra: "Tôi sẽ dẫn em đi xem một trò hay, Lạc Tư Mạn, trên đời này, dựa dẫm vào người đàn ông khác, còn không bằng dùng khuôn mặt xinh đẹp và tuổi trẻ của em hầu hạ tôi, tôi sẽ cho em vinh hoa phú quý!"

"Anh cho rằng mọi người đều khát vọng vinh hoa sao? Tề Thiên Ngạo, anh thật đáng thương..." Lạc Tư Mạn cười nhạt: "Cho dù tôi và Triệt không thể ở bên nhau, tôi cũng vẫn hạnh phúc, bởi vì tôi biết anh ấy yêu tôi."

"Anh ta yêu cô? Ha ha... Cô quá coi trọng bản thân mình rồi!"

Tề Thiên Ngạo cười quỷ dị: "Bây giờ cô có muốn đi xem anh Triệt của cô đang làm gì không, hửm?"

Anh cười khẩy, nhìn cô có chút hoảng sợ tròn to hai mắt, anh giống như trẻ con tươi cười đứng nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của cô: "Có muốn như vậy không? Chúng ta cá cược với nhau, nếu anh Triệt của em vẫn đồng ý đi cùng em tôi lập tức buông tha hai người, còn nếu anh ta không muốn, từ nay về sau em sẽ là đồ chơi bên người tôi, em có dám cá không?"

Tiêu Quang Triệt khóa thân nằm trên ghế sa lon, hơi thở dần bình tĩnh trở lại, đã gần nửa đêm rồi, Mạn nhi...

Vừa nghĩ tới cô, nghĩ đến không biết cô sẽ đợi bao lâu, nghĩ đến liệu cô có hận anh oán anh không, nghĩ đến cô và anh lại lần nữa bỏ lỡ nhau, viên mắt anh chưa xót khô sở, thiếu chút nữa rơi nước mắt!

Lần đầu tiên, anh hận bản thân mình, hận tại sao mình phải dựa vào Lạc gia mới có thể sinh tồn, hận tại sao mình không có năng lực rời khỏi Lạc gia!

"Triệt... Không nên tự trách mình. " Lạc Vi Mạn yếu mị cười, gương mặt hiện lên sắc ửng hồng, cô lười nhác dựa vào trước ngực anh ta, đáy mắt si mê dần dần biến mất, thay vào đó là sự đắc ý, Lạc Tư Mạn, rốt cuộc cô vẫn thua dưới tay tôi, thiện lương, đơn thuần, có ích gì? Chẳng phải vẫn gốc đến mức bị tôi cài bẫy không còn gì cả sao?

Không còn gì cả sao? Lạc Vi Mạn bỗng nhiên nghĩ đến ánh mắt của người đàn ông kia, cô ta chưa bao giờ thấy anh nhìn mình như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy trong ánh mắt anh lạnh lẽo của anh có sự thiêu đốt, ghen tị và đề tâm, thậm chí ngay cả khi hoan ái anh vẫn lạnh lùng, cô ta không cách nào chạm đến được!

Tiêu Quang Triệt ngồi xuống, dưới bóng đèn tán mát hình bóng tâm lưng mê người, ngón tay Lạc Vi Mạn đặt lên đó, khẽ vuốt ve: "Triệt... Anh biết không?"

Cô ta đem mặt dán lên lưng anh ta, giọng khàn khàn nói: "Em có thai rồi, là của anh, là bảo bối của anh!"

Cơ thể Tiêu Quang Triệt run rẩy mạnh mẽ, nhưng lại lập tức cười khinh thường, anh ta không quay đầu lại, chỉ yên tĩnh châm một điếu thuốc: "Thật sao? Lạc Vi Mạn, thời gian tôi và cô ở cùng nhau, cô đã không còn sạch sẽ nữa rồi, ai biết được cái thai này là của ai?"

Anh ta nhả ra một vòng khói, đáy lòng hoàn toàn lạnh lẽo!

"Là của anh!" Lạc Vi Mạn hít mắt lại, cô ta dùng hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh ta: "Sao có thể không phải là của anh được? Anh cũng biết, lúc người đàn ông đó muốn em, cũng không cho em cơ hội mang thai, ai biết anh ta lại chú ý đến Mạn nhi của anh, Triệt... Nếu như anh không tin, chúng ta có thể

đến bệnh viện kiểm tra thời gian, vào ngày hôn lễ đúng lúc không phải là kỳ an toàn của em..."

Cô ta lạnh lùng cười, cũng kiêu mị quăn lên thân thể anh ta: "Chỉ cần anh đồng ý ở lại bên cạnh em, thì tất nhiên em cũng cho a hưởng tiền tài phú quý!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Cô rút đi..."

Tiêu Quang Triệt tức giận đẩy cô ta ra, đôi mắt ưu buồn tràn ngập lửa giận, anh ta rít gào như sấm từ bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của Lạc Vi Mạn: "Cô cho rằng rời khỏi Lạc gia tôi sẽ chết sao? Lạc Vi Mạn, tôi sẽ không để cô thực hiện được gian kế, tôi không chấp nhận đứa bé này, cho dù nó thực sự là của tôi, tôi cũng không chấp nhận! Tôi không chấp nhận! Không chấp nhận!"

Lạc Vi Mạn đau đớn không thể hô hấp được, cô ta bỗng nhiên thu lại ý cười bên môi, trợn to hai mắt nhìn phía sau anh ta, cổ họng giống như là bị nhét bông phát ra giọng nói vỡ vụn: "Anh Triệt, anh có thể không cần em, thế nhưng... Khụ khụ khụ..."

Cô ta ho kịch liệt, nước mắt chợt chảy xuống: "Đứa bé vô tội... Triệt..."

"Anh Triệt!"

Giọng nói Lạc Vi Mạn bỗng nhiên vang lên, cô an tĩnh giống như một du hồn, kinh ngạc đứng nhìn hai người trần như nhộng dây dưa với nhau... Giọt nước mắt bên má lung lay sắp rơi xuống, ha ha, không thể quay lại được nữa rồi...

Chỉ chớp mắt đã có người phụ nữ mang thai con anh ấy rồi, bọn họ, đều bản thiêu!

"Mạn nhi!" Tiêu Quang Triệt kinh ngạc buông tay ra, Lạc Vi Mạn ho dữ dội, yếu đuối kéo cánh tay anh ta, nước mắt thi nhau chảy xuống: "Triệt, cầu xin anh, đừng bỏ em lại... Đừng bỏ rơi em và con được không?"

Tiêu Quang Triệt như hóa đá ngồi đó, anh ta không còn mặt mũi nào để quay đầu nhìn cô, không còn mặt mũi nào đối mặt với cô, vì sao, luôn luôn trễ một bước?

"Anh Triệt, "Lạc Vi Mạn từng bước một đi lên phía trước, đứng ở sau lưng anh ta nước mắt rơi như mưa, cô giơ tay lên chạm vào bờ vai anh ta: "Anh Triệt, anh nói cho em biết, chúng ta còn hy vọng không? Chúng ta còn có thể ở bên nhau không? Anh vẫn sẽ đưa em đi chứ?"

Cô thì thào mở miệng, khom lưng, mặt dán vào tấm lưng anh lạnh như băng, trên đó, có lẽ là môi và tay Lạc Vi Mạn mới chạm vào nên vẫn còn vết tích của cô ta.

Tiêu Quang Triệt nắm chặt lòng bàn tay, sự đau đớn truyền đến, anh ta ra lệnh cho bản thân mình quên đi nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay cô, ra lệnh cho chính mình quên đi gò má nóng hổi của cô, mạnh mẽ cắn răng, anh ta lắc đầu...

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, Mạn nhi, chúng ta lại một lần nữa bỏ lỡ nhau rồi!

"Em biết rồi, biết rồi..." Lạc Vi Mạn nhẹ nhàng buông tay xuống, cô xoay người, ánh mắt đờ đẫn nhìn bóng đêm đen kịt: "Anh Triệt, anh hãy bảo trọng, Mạn nhi đi đây."

Cô từng bước một đi ra ngoài, lúc đi qua Tề Thiên Ngạo, anh vươn tay muốn kéo cô lại, lần đầu tiên sự tuyệt vọng trong đáy mắt cô khiến anh cảm thấy sợ hãi!

Cảm giác sắp mất đi cô ấy vô cùng mạnh mẽ, Tề Thiên Ngạo theo sau, yên lặng đi sau cô...

Lạc Vi Mạn ôm chặt hai vai, trong đêm gió, nước mắt lạnh buốt, thì ra bọn họ thực sự nhỏ bé như vậy, đứng trước số mệnh lại nhỏ bé như vậy! Không thể giả dựa, không thể thoát khỏi số mệnh an bài...

"Lạc Vi Mạn..." Tề Thiên Ngạo đứng bên cạnh cô, nhìn cô ngồi trên bậc thang bên hồ, cỡi giày ra để chân trần trắng nõn vào trong nước lạnh như băng, anh không khỏi nhíu mày muốn ngăn cô lại, cô không sợ bị lạnh cóng sao?

"Anh có thể ôm tôi được không?" Lạc Vi Mạn bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ướt đẫm mang theo tất cả sự đau khổ và trống rỗng, cô vươn tay về phía anh, lần đầu tiên, có lẽ là lần cuối cùng, Tề Thiên Ngạo không cách nào cự tuyệt, anh đi tới, ôm cô thật chặt vào trong ngực...

Cô đang run rẩy dữ dội, cho dù anh ôm chặt đến thế nào, cô vẫn run rẩy khiến anh đau lòng, đúng vậy, đau lòng... Anh đau lòng vì cô, giờ phút này anh thực sự muốn dành cho cô sự ấm áp.

"Ôm chặt tôi..." Lạc Tư Mạn tự lẩm bẩm, chôn mặt trong ngực anh như một đứa trẻ, giọng nói của cô dần dần biến thành tiếng nức nở, dường như tất cả những đau khổ, ảm ức trong mười mấy năm đều theo đó bộc phát ra...

"Ngoan, khóc xong sẽ ổn cả thôi, " Tề Thiên Ngạo gượng gạo vuốt tóc cô, giọng nhẹ nhàng không được tự nhiên dỗ dành cô...

"Tôi sợ, tôi sợ chỉ có một mình, tôi sợ mọi người đều bỏ rơi tôi, giống như mẹ tôi vậy, như anh Triệt, tôi sợ, tôi thực sự rất sợ..." Cô khóc hu hu, nước mắt nước mũi đều lau vào áo anh, nhưng anh đột nhiên lại cảm thấy vui vẻ...

Cúi đầu, hôn nhẹ lên tóc cô, anh ôm cô, ôm chặt trong lòng: "Yên tâm, tôi sẽ không bỏ rơi em, cho dù thế nào cũng sẽ không, sẽ không..."

Môi của anh hôn lên những giọt nước mắt của cô, rốt cục tìm được cánh môi đang run rẩy của cô, lưỡi túy ý xông vào miệng cô, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh như sao trời vậy, anh mơ hồ thấp giọng nói: "Tôi sẽ luôn ở cạnh em..." Ôm cô từng bước một đi về phía xe, hai tay Lạc Tư Mạn ôm lấy cổ anh, lần đầu tiên, cô cảm giác ấm áp như vậy, ngực của anh ta mang lại cảm giác thật an toàn...

"Anh chỉ cần cơ thể của tôi thôi sao?" Cô thì thào mở miệng, sự trống rỗng trong mắt khiến anh đau nhói, Tề Thiên Ngạo bá đạo cười, cúi người đặt cô trên cửa xe, anh cắn vành tai của cô, hai tay ôm chặt hông cô: "Tôi muốn em, từ ngoài vào trong đều muốn em!"

Tề Thiên Ngạo bá đạo cười, cúi người đặt cô trên cửa xe, anh cắn vành tai của cô, hai tay ôm chặt hông cô: "Tôi muốn em, từ ngoài vào trong đều muốn em!"

Lạc Tư Mạn ha ha cười khê, tám lưng gầy yếu dựa vào cửa xe lạnh băng, sự đau nhức vừa mới quặn quại, tay anh đưa ra phía sau lưng cô kéo cô ôm chặt trong ngực, kê sát ở trước ngực, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào đáy mắt cô: "Sao thế, em không tin tôi sao?"

"Không chỉ riêng anh, trên đời này không còn người đàn ông nào đáng tin nữa..." Cô cười nhạo thấp giọng nói, giờ tay lên ôm lấy cổ anh, chủ động chạm môi mình vào môi anh: "Anh yêu tôi sao? Là yêu mặt tôi hay yêu cơ thể tôi? Anh ép buộc giữ tôi lại, phá hủy tôi, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Cô trúc trắc nhẹ nhàng hôn anh, ngón tay cũng lặng lẽ dò vào túi xách bên mình, quỷ thần xui khiến, cô lén giấu một con dao sắc nhỏ, chưa bao giờ lấy ra...

Nụ hôn của cô, rõ ràng đã mê hoặc anh, hơi thở không lưu loát khiến người đàn ông trầm mê, Tề Thiên Ngạo nhanh chóng ngậm lấy lưỡi cô: "Tiểu yêu tinh, lần này là do em chủ động..."

Anh khàn khàn nói, môi lưỡi nóng hôi lướt một đường xuống phía dưới xương quai xanh của cô, tạo ra đùng đoá hoa đào kiều mị. Anh không cách nào không chế được dục vọng đây cô đang muốn mở cửa xe ra, Lạc Tư Mạn cười kiều mị, đôi chân dài mềm mại bỗng nhiên quăn ngang hông cường tráng của anh: "Tôi muốn ở chỗ này!"

Cô quén rũ khê cười nhìn anh, Tề Thiên Ngạo tà tứ cười khê nheo mắt lại: "Được, vậy thì ở đây!"

Giờ tay lên cởi áo phông của cô, anh rất dễ dàng tìm thấy nút khóa nội y của cô, ngón tay anh có những vết chai sần nhỏ, khi chạm vào da thịt cô đặc biệt mẫn cảm, Lạc Tư Mạn không khỏi cúi đầu rên rỉ một tiếng, càng dán chặt vào cơ thể anh hơn...

Từ khi nào cô đã quen với sự khiêu khích của anh, quen với sự đụng chạm của anh, thậm chí còn có cảm giác vui sướng? Đáy lòng Lạc Tư Mạn lạnh lùng cười, đầu ngón tay cảm giác được sự lạnh buốt, chỉ cần cô nhấn tâm ra tay giết anh ta... Cô sẽ được giải thoát...

"Mạn nhi..." Tề Thiên Ngạo lẩm bẩm gọi tên cô, lòng bàn tay anh nhẹ nhàng nắn bóp nơi đầy đặn của cô, bụng dưới đang ngày càng khô nóng, toàn bộ cơ thể cô đang dán chặt lên người anh, quần áo xóc xếch, mà * của anh cũng đang kê sát vào nơi mềm mại của cô, tay Tề Thiên Ngạo đã trượt đến quần cô, dần dần thăm dò đi vào...

Cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng trượt qua bên sườn trái của anh, Tề Thiên Ngạo khê gầm một tiếng đẩy cô ra, cả con dao sắc bén đâm vào cơ thể anh, chỉ có cái chuỗi ám áp lộ ra bên ngoài...

"Em muốn giết tôi? Em muốn tôi chết!"

Tề Thiên Ngạo dùng một tay rút con dao nhỏ ra, máu đỏ chảy ra, anh cắn chặt răng, đối với anh vết thương này không đáng là gì!

Anh cúi người, chăm chú bóp cầm cô gái kia, anh chuẩn bị giữ cô bên người, cho cô ấm áp, chăm sóc cô, anh yêu thương cô, anh thậm chí còn hơi động lòng vì cô!

Thế nhưng cô đang làm cái gì? Cô vì người đàn ông ăn bám kia, muốn giết chết anh!

"Đúng vậy, tôi hận không thể lập tức giết chết anh." Lạc Tư Mạn khinh thường nhìn anh, máu tươi của anh dính vào người cô, khiến cô run rẩy, trong tiềm thức lẽ nào cô không muốn anh ta chết, bằng không tại sao nhát dao này lại bị trật?

Anh giờ tay lên tát vào má cô, Tề Thiên Ngạo mở cửa bé cô lên xe rồi đóng sầm cửa lại, hai tay anh dính đầy máu tươi, Tề Thiên Ngạo không để ý vết thương đề lên người cô: "Đáng tiếc, tôi lại không chết, đây là lần cuối cùng bị em gài bẫy!" Anh cởi quần cô ra, máu tươi bên mặt xơ xác mà lạnh lùng: "Đáng đời em phải làm đồ chơi bên cạnh tôi!"

Chương 28

"Đáng tiếc, tôi lại không chết, đây là lần cuối cùng bị em gái bắt!" Anh cởi quần cô ra, máu tươi bên mặt xơ xác mà lạnh lùng: "Đáng đời em phải làm đồ chơi bên cạnh tôi!"

Tề Thiên Ngạo hung hăng cắn răng, đôi mắt anh tràn ngập sự tức giận, đối với người phụ nữ này, anh không muốn dịu dàng với cô nữa! Cơ thể của cô vẫn rất khô khốc, nổi đau đó không thể tưởng tượng được! Mà anh lại giống như phát điên đâm mạnh vào cơ thể cô, Lạc Tư Mạn cắn chặt môi không cho phép mình kêu đau, thế nhưng sự đau đớn khó có thể chịu đựng được vẫn khiến cô phải than nhẹ!

"Nhớ kỹ rồi chứ? Lạc Tư Mạn em hãy nhìn cho kỹ bây giờ ai đang ở trên em!"

Sắc mặt Tề Thiên Ngạo dần dần tái nhợt, vết thương bị toác ra do động tác mạnh mẽ của anh, máu tươi chảy ra, bởi vì mất máu quá nhiều nên giọng anh dần yếu ớt, khi anh thở hổn hển mềm nhũn trên người cô, dĩ nhiên cũng không còn sức lực để thay đổi vị trí cơ thể mình!

Không biết qua bao lâu, Lạc Tư Mạn bỗng nhiên tỉnh táo lại, cô dùng lực xóc người đàn ông cao lớn trên người lên, mất máu quá nhiều anh ta đã hôn mê rồi, Lạc Tư Mạn bỗng nhiên giật mình!

Nếu bây giờ cô lái xe trốn đi, không quan tâm đến chuyện gì nữa, không quan tâm sự sống chết của anh, cho dù Tiêu Quang Triệt có đồng ý hay không, cô và anh cùng nhau trốn thoát, vĩnh viễn biến mất, như vậy cô vẫn có thể hạnh phúc bên Tiêu Quang Triệt chứ?

Cái ý niệm này vừa xuất hiện giống như là lưỡi rắn độc lượn lờ không tiêu tan, Lạc Tư Mạn sửa sang lại quần áo lộn xộn, nhìn người đàn ông bên cạnh...

Mặt anh trắng như giấy, sự ngang ngược, sự cao ngạo và kiên định hoàn toàn biến mất, anh giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa nằm ở đó, ánh mắt rơi vào vết thương trên người anh, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, cả nửa cơ thể anh dường như ngấm trong vết máu!

Lạc Tư Mạn cắn chặt răng, muốn khiến cho mình không chú ý đến anh, sự hận thù đối với anh đã thay đổi trong đêm nay, cái ôm ấm áp đó, khoảnh khắc dịu dàng đó, có lẽ tồn tại ba phần chân tình!

Lạc Tư Mạn nhanh chóng xé áo sơ mi anh ra, thuận thực băng bó vết thương, Tề Thiên Ngạo, từ giờ khắc này, chúng ta vĩnh viễn không nên gặp lại nhau nữa, tôi sẽ không để anh chết, coi như để trả lại chút tình cảm vừa rồi của anh.

Lạc Tư Mạn chỉnh lại quần áo cho anh, dùng hết sức lực toàn thân mới có thể đưa người đàn ông to lớn gấp đôi cô ra khỏi xe, cô suy nghĩ một lát, cô tìm được điện thoại của anh, báo án, có lẽ sự xuất hiện của cảnh sát còn có thể cản trở thời gian của anh ta!

Nói vị trí hiện tại của bọn họ, nhân tiện nhờ cảnh sát liên lạc với xe cứu thương của họ, Lạc Tư Mạn đặt điện thoại vào tay anh, từng bước một xoay người, mỗi bước đi giống như nặng nghìn vạn cân, chắc là anh sẽ hận cô, ngay cả một người ngốc như cô cũng có thể cảm nhận được tình cảm của anh trong khoảnh khắc đó, thế nhưng...

Cô dứt khoát cho anh một dao, như vậy cũng hoàn toàn phá hủy sự ấm áp duy nhất giữa bọn họ, cứ hận đi, Tề Thiên Ngạo, người bá đạo như anh, tôi không thể chịu đựng được, có thể cả đời này cũng không thể chịu đựng được!

Cô khởi động động cơ, đáy lòng vô cùng hoảng loạn, nghĩ đến cuộc bỏ trốn sắp tới, nhìn thế nào cũng thấy giống như ánh trăng nấp sau đám mây, mơ hồ, lại không chạm đến được... Chạm vào khóe mắt, lại thấy một mảng ẩm ướt, Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, mà thôi, hãy dùng giọt nước mắt này của tôi đổi lấy cái ôm khi nãy của anh...

"Triệt, không phải lúc này anh nói không đi rồi sao?" Lạc Tư Mạn kéo tay anh ta, kinh ngạc mở miệng hỏi!

Tiêu Quang Triệt hung hăng hất tay cô ta ra, chán ghét người phụ nữ trước mặt giống như độc xà mãnh thú vậy: "Tôi không đi cùng Mạn nhi là bởi vì tôi có lỗi với cô ấy, tôi rời khỏi nơi này, là bởi vì, cô thực sự khiến tôi cảm thấy buồn nôn!"

Anh ta nhanh chóng thu dọn vài bộ quần áo đơn giản, rút ví da, thẻ tín dụng, tiền mặt của mình ra, ném tất cả xuống dưới chân Lạc Tư Mạn: "Tiền của Lạc gia cô, tôi không cầm một đồng nào cả!"

Anh ta hung hăng trừng cô, xoay người không chút do dự xuống lầu!

"Tiêu Quang Triệt, anh không phải đàn ông!"

Giọng nói tuyệt vọng của Lạc Tư Mạn chột vang lên, cô ta lao đảo đuổi theo nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng anh ta, Lạc Tư Mạn kéo lan can yếu đuối đứng ngã trên mặt đất, đôi mắt nhỏ dài oán hận như lửa độc thiêu đốt: "Tiêu Quang Triệt, đây là do anh tự lựa chọn, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết, tôi sẽ cho anh biết, rời khỏi tôi anh chẳng là cái thá gì cả!"

Cô ta hung tợn nguyên rủa, cuối cùng cười như điên, nếu anh ta không cần cô, vậy thì Lạc Vi Mạn cô cần gì phải mềm lòng với anh ta? Là do chính anh ta không cần, cơ hội cuối cùng này, cô đã bố thí cho anh ta rồi!

...

"Các anh muốn làm gì..." Vừa mới đi đến con đường nhỏ bên ngoài trang viên Lạc gia, Tiêu Quang Triệt khiếp sợ phát hiện trước mặt mình xuất hiện mấy người đàn ông cao to mặc áo đen, giọng nói hoảng sợ còn chưa kịp thốt ra, từng nắm đấm nặng nề đã nện lên đầu khiến anh ta hôn mê chóng mặt, trước mặt Tiêu Quang Triệt bỗng nhiên lóe sáng..

"Mạn nhi..."

Anh ta thì thầm gọi, máu tươi như từng đóa hoa nhỏ rơi trên ngực anh, lúc mềm nhũn ngã trên mặt đất, hình như anh nghe thấy tiếng kêu gào đau lòng của cô, anh Triệt... Anh Triệt...

Lạc Tư Mạn như là người điên lao về phía anh, vì sao? Giữa cô và anh luôn luôn trễ một bước? Vì sao bọn họ luôn không có cách nào cầm tay nhau được?

"Triệt..." Lạc Tư Mạn khàn giọng kêu gào, cô nằm trước ngực Tiêu Quang Triệt, mặt đầy nước mắt, bỗng nhiên một bàn chân dẫm nát gò má cô, cô không phòng bị ngã mạnh xuống đất, khuôn mặt nhẵn bóng rơi trên mặt đất thô ráp... Cô không tiếng động rơi lệ, hai mắt trống rỗng, tất cả hy vọng đều tan vỡ, cô nên sớm biết rằng cô sao có thể đầu lại Tề Thiên Ngao?

Người đàn ông như anh ta, sao có thể dễ dàng để cô dẫm bị thương như vậy? Tất cả mọi việc tại sao lại xảy ra trùng khớp như vậy? Anh đang thử thăm dò cô, từng bước một cái bẫy cô, trơ mắt nhìn cô rơi vào bẫy!

"Lạc Tư Mạn, thật đáng tiếc..." Giọng nói yếu ớt của Tề Thiên Ngao chậm rãi vang lên, buổi tối tiêu điều mang theo sự u ám đáng sợ, anh khom lưng nâng má cô lên, đe dọa nhìn hai mắt cô: "Em khiến tôi quá thất vọng!"

"Nếu vậy thì hãy giết tôi đi, giết cả Triệt, hãy để chúng tôi cùng chết!" Lạc Tư Mạn chật vật mở miệng, không né tránh hành động của anh!

"Giết em? Tất nhiên tôi không nỡ, giết anh ta? Quá dễ dàng cho anh ta rồi..." Tề Thiên Ngao đứng lên, ra hiệu cho đám người kéo Tiêu Quang Triệt vào xe!

"Anh muốn làm gì? Anh sẽ làm gì anh Triệt?" Lạc Tư Mạn kinh hoảng hô lên, cô có dự cảm, kẻ ma quỷ này nhất định sẽ hành hạ anh Triệt!

"Nhìn em đau lòng..." Tề Thiên Ngao hung hăng kéo lấy mái tóc dài của cô, đôi mắt âm trầm như có lửa đốt: "Người phụ nữ này, lúc em thiết chút nữa thì giết tôi, tại sao không thấy em mềm lòng? Em có thể ra tay với tôi, tất nhiên tôi cũng có thể ra tay với người đàn ông của em! Tôi sẽ khiến anh ta trở thành người đàn ông thấp hèn nhất, chắc là em không biết, người đàn ông thanh tú như anh Triệt của em sẽ rất được những người đàn ông khác yêu thích..."

Anh vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc đến ngây người của cô: "Thế nào? Có muốn nhìn thấy cảnh anh ta hầu hạ một đám đàn ông không? Em chưa từng chứng kiến đàn ông với đàn ông làm tình thể nào đúng không?"

Anh vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc đến ngây người của cô: "Thế nào? Có muốn nhìn thấy cảnh anh ta hầu hạ một đám đàn ông không?"

"Khốn nạn! Tề Thiên Ngao, anh biến thái, vô si..." Lạc Tư Mạn miệng không ngừng chửi rủa như phát điên, chưa bao giờ mắng người khác nhưng hiện giờ cô lại có thể phun ra một chuỗi những từ ác độc như vậy, cô thực sự rất hận, hận tại sao khi này cô không dùng một dao kết liễu mạng sống anh ta!

"Thế nào, có phải em đang rất hối hận vì khi này không giết chết tôi?" Tề Thiên Ngao cười nhạt, sắc mặt tái nhợt thoạt nhìn có chút tiều tụy, anh cúi người, ẩn dưới lùm đồng tiền dịu dàng là sự căm hận thâm thúy!

Mười đầu ngón tay không kim được siết chặt, "Đưa người đàn ông đó đến quán ăn đêm cho tôi! Chỉ cần có người muốn, thì cứ để họ chơi hân! Càng nhiều người càng tốt!"

Anh hung hăng ra lệnh, đám đàn em lập tức khởi động xe, nghênh ngang rời đi!

"Anh!" Lạc Tư Mạn tức giận giơ tay lên tát về phía khuôn mặt khiến cô buồn nôn kia, Tề Thiên Ngao dễ dàng chế trụ cô, khóe môi mê người cong lên: "Em là người phụ nữ đầu tiên cũng là người phụ nữ cuối cùng dám đánh tôi!"

Anh nắm cổ tay cô kéo về phía xe, cửa xe đóng sầm lại, Tề Thiên Ngao nặng nề thở dài, mềm nhũn tựa vào chỗ ngồi phía sau...

Nhẹ nhàng đè lại vết thương, trên băng vải dày cộp đã thấm vết máu, anh vụng về cời từng vòng băng gạc xuống, băng gạc ướt đầm dính chặt lên vết thương, chỉ cần khẽ động cũng vô cùng đau nhức!

Tề Thiên Ngao hít một hơi khí lạnh, trên trán lập tức rịn lên từng giọt mồ hôi, Lạc Tư Mạn mắt lạnh nhìn anh: "Đáng đời!"

"Bảo bối... Em của bây giờ ngang tàng khiến tôi muốn cắn răng!" Giọng nói của Tề Thiên Ngao có chút uể oải nhưng vẫn trêu đùa bóp nhẹ ngực mềm mại của cô...

"Cút ngay!" Lạc Tư Mạn hung tợn hất tay anh ra: "Nếu bây giờ tôi có dao trong tay, nhất định sẽ không chút do dự đâm anh một nhát!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

"Em nghĩ tôi sẽ cho em một cơ hội nữa sao?" Tề Thiên Ngạo chặt vật mở mắt, yếu ớt nói ra một câu... Tài xế có phần lo lắng quay đầu liếc mắt nhìn, Tề Thiên Ngạo lập tức nhấn nút làm cho phần ghế sau xe trở thành một không gian riêng biệt.

Lạc Tư Mạn xoay người dán lên người anh, không chút khách khí vờn tay đặt lên vết thương đang nứt ra của anh, Tề Thiên Ngạo hít mạnh một hơi, cắn răng nhìn cô: "Sao vậy? Còn muốn mưu sát chồng sao?"

Sắc mặt Lạc Tư Mạn đỏ bừng lên, tay ấn càng thêm lực, Tề Thiên Ngạo lập tức đau lạnh cả người suýt chút nữa ngất đi luôn!

Trời sinh vốn tốt bụng nên khi cô thấy vậy đã muốn buông tay, nhưng vừa nghĩ tới Triệt sống chết chưa rõ thì cô thầm cắn răng, ép buộc bản thân không được ngừng lại!

"Thả Triệt, thả anh ấy ra, về sau em nhất định ngoan ngoãn ở bên cạnh anh."

Lạc Tư Mạn lên tiếng, âm thanh có chút run rẩy nhưng vẫn kiên cường nói hết.

Tề Thiên Ngạo hơi nheo mắt lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Lạc Tư Mạn, em bảo tôi nên làm thế nào với em mới tốt đây? Em không biết sao? Em càng quan tâm hấn ta, anh lại càng muốn hành hạ hấn ta. Hiện tại em liều lĩnh cầu xin giúp hấn ta như vậy, đúng là đã động vào kiêng kỵ của anh, hiểu không?"

Cho dù giờ khắc này đang chặt vật bị cô đè dưới thân, cảm giác máu tươi đang trôi đi từng chút một, thì anh vẫn kiêu ngạo ưu nhã khiến người ta tức giận!

Lạc Tư Mạn oán hận càng thêm dùng sức cảm giác được anh đau tới toàn thân co rút lại, thậm chí còn nhỏ giọng rên rỉ một tiếng thì không nhịn được buông tay ra: "Tề Thiên Ngạo, rốt cuộc anh có đồng ý hay không?"

"Năm mơ..."

Tề Thiên Ngạo yếu ớt lên tiếng, thương thế không nghiêm trọng lắm đáng ghét một điểm là không ngừng xuất huyết, khí lực toàn thân anh giống như theo dòng máu đỏ không ngừng trôi đi, lúc này lại bị nữ nhân yếu đuối này khống chế dưới thân, vì thế không có sức mạnh để phản kháng!

"Tề Thiên Ngạo, bây giờ anh suy yếu như thế, ngay cả em cũng không đánh lại..."

Lạc Tư Mạn lấy hết dũng khí giả bộ hung ác: "Nếu như em giết anh, có lẽ anh cũng không có biện pháp ngăn cản đâu!"

Anh từ từ nhắm hai mắt lại nằm đó, nghe thấy câu nói này thì cong khóe môi: "Anh dám một mình ở cùng em thì sẽ không sợ em!"

"Anh..." Lạc Tư Mạn tức giận thật muốn cắn anh một cái! Tề Thiên Ngạo chỉ khẽ hé mắt, xấu xa cười: "Cô bé... Nếu anh chết, em thực sự xong đời rồi!"

"Anh nói cái gì?" Lạc Tư Mạn không giải thích được câu nói kia nên mở to hai mắt nhìn lại, Tề Thiên Ngạo chuyển thân mình, không biết lấy sức lực từ đâu ra mà vờn một tay tới ôm lấy Lạc Tư Mạn vào ngực, áp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào ngực mình...

"Làm cái gì vậy, Tề Thiên Ngạo anh làm gì vậy..."

Lạc Tư Mạn liều mạng giả dựa muốn thoát ra nhưng cánh tay Tề Thiên Ngạo chặt chẽ giống như kim sắt, hấn nhắm chặt hai mắt thở ra một hơi dài: "Cô bé, để anh ôm một lát..."

Tề Thiên Ngạo âm thầm nguyện rửa chửi bới bản thân! Cô phản bội anh, trong lòng hoàn toàn không có một milimet cho anh, nhưng anh lại không thể nào đối xử cứng rắn với cô!

Lạc Tư Mạn vừa muốn mở miệng lên tiếng lại cảm giác toàn thân anh nóng tới dọa người, trong lòng lập tức kinh hoàng: "Được... Em để anh ôm, nhưng hiện tại... Em muốn được gặp anh Triệt!"

"Em không thể đi..."

Lạc Tư Mạn lập tức không chút khách khí ngọ nguậy, muốn tiếp tục giả thoát khỏi vòng tay anh...

"Được, em có thể đi, thế nhưng... Em xác định, em chịu được?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Tề Thiên Ngạo lại một lần nữa thỏa hiệp, anh ấn nút. Tài xế lập tức lo lắng quay đầu, thấy chủ nhân của anh ta vẫn mạnh khỏe ngồi ở đó thì thở phào: "Thủ lĩnh, chúng ta lập tức trở về biệt thự, bác sĩ Cảnh đã chờ sẵn! Vết thương của ngài không thể kéo dài thêm..."

Tài xế đánh tay lái vội vàng nói!

Lạc Tư Man lập tức nắm chặt cánh tay Tề Thiên Ngạo, trong đôi mắt trong suốt mang theo vẻ kiên định lạ thường: "Em nhất định phải gặp anh Triệu, em muốn xác định anh ấy còn sống thật khỏe, anh ấy không bị làm sao!"

Tề Thiên Ngạo hơi hé đôi mắt, sâu trong đôi mắt ấy dần dần hiện lên từng tia thất vọng cùng cô đơn nói không nên lời...

"Tên đó thật sự quan trọng như vậy? Em xác định dùng sự tự do của em trao đổi một cái mạng cho hắn ta?"

Tề Thiên Ngạo nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, lòng bàn tay bị móng tay cắn chặt tới đau đớn... Anh ghen tị, giờ khắc này, anh thế mà lại ghen tị với cái tên Tiêu Quang Triệt chỉ biết ăn bám, cái gì cũng không biết kia!

"Nếu như có thể, em hoàn toàn nguyện ý dùng mạng của em đổi lấy anh ấy không bị chút đau khổ nào!"

"Không có khả năng!" Tề Thiên Ngạo lớn tiếng: "Anh giữ lại một cái mạng cho tên đàn ông kia đã là cực hạn! Lạc Tư Man, em đừng tưởng rằng em rất quan trọng!"

Tề Thiên Ngạo mặc kệ thân thể của mình, giống như sự yếu đuối mới vừa thấy đã biến mất hết, anh đã khôi phục lại sự bá đạo và lạnh lùng vốn có: "Lập tức tới Mì!" Khóe môi hiện ra nụ cười tiêu điều. Anh sẽ chinh phục em từng chút một, anh thế...

Đêm buông xuống!

Ánh đèn mờ mang theo ánh sáng mê hoặc, nam nữ hỗn loạn, nam nam quần lấy nhau, trong không khí tràn ngập mùi vị mê say và sa đọa, kỳ lạ là lại không có cảm giác dơ dáy bản thủ thấp kém, không thoải mái!

Nam nữ ôm hôn nhau, nam ôm lấy một nam khác còn thanh tú yêu mị hơn cả nữ hôn ngẫu nhiên. Nơi này là thiên đường của những người sa đọa, thượng đế không có cách nào quan tâm đến nơi này!

Mì! Nơi các công tử ca của xã hội thượng lưu Đài Bắc thích tới nhất, thậm chí một tấm danh thiếp ở nơi đây còn trở thành thứ tượng trưng cho thân phận địa vị cho sự công thành danh toại của các vị thiếu niên phong lưu!

Trong một phòng bao đang khép hờ có một người đàn ông tao nhã mang theo nụ cười mê người đang ngồi. Người đó tuấn mỹ giống như trích tiên, lại mang theo một xiêu thân thiện khiến người ta cảm thấy gần gũi hơn, không tới mức cao không thể chạm...

Dạ U Lạc nhẹ nhàng lắc lắc rượu vang Lafite 1990 trong ly chân dài, ngắm nhìn người đàn ông bị lộ trần đang được đặt trên giường lớn ở đài cao trung tâm.

Gã thích đàn ông, thích đàn ông khó có thể thuần phục, lại nhất định phải là đàn ông có dáng người vô cùng đẹp mắt, mà người đàn ông trước mắt đây thì vô cùng phù hợp với yêu cầu của gã!

Chỉ là từ trước tới giờ gã không thích tốn thời gian cố sức dạy dỗ đàn ông, phải là đàn ông đã được dạy dỗ tốt gã chơi mới có mùi vị!

"Các anh... Muốn làm gì?" Tiêu Quang Triệt kinh ngạc nâng người lên, nhìn mười mấy người đàn ông cường tráng đứng ở mép giường nhìn anh ta.

Trên người Tiêu Quang Triệt là đủ loại vết máu xanh tím quả thực là kích thích nhân tố tà ác của người khác, mà đôi mắt sợ hãi rồi u buồn kia càng khiến người ta nổi lên dục vọng. Ngắm nghía vài lần, đã có người dập đầu thuốc, âm thanh bắt đầu gào thét ồn ào...

Cuối cùng có người tiến lên đè anh ta lại, không chút do dự kéo cái thứ cuối cùng còn treo trên người anh ta.

Nhục nhả to lớn làm cho Tiêu Quang Triệt gào thét như con thú bị vây nhốt, anh ta liều mạng vùng vẫy muốn thoát khỏi những người này, lại bị người ta dễ dàng kéo về ném lên giường...

Chương 31

Dưới giường đã có người hô hấp dồn dập kéo đồng bọn bên cạnh tới gần và chà đạp, trong không khí uể oải bỗng nhiên vang lên tiếng hét thảm thê lương...

Tiêu Quang Triệt bị người giữ chặt dưới thân, mà người đàn ông trên người anh ta đã thô lỗ kéo tóc anh ta, bắt đầu va chạm!

Nhiều đóa hoa đỏ tươi nở rộ trên ga giường trắng tinh, kèm theo tiếng rống tuyệt vọng như thú hoang bị vây nhốt chính là thuốc kích thích liều cao nhất, nhiệt độ trong không khí lập tức tăng lên...

Dạ U Lạc từ từ uống cạn rượu trong ly, rồi ra hiệu cho phục vụ không cần thêm nữa. Gã từ từ đi tới trước giường thấy rõ nước mắt trong đáy mắt người đàn ông kia...

"Diệp Thần, em đã trở về sao?" Gã nhỏ nhẹ thì thầm, không nhìn được mà trầm giọng ra lệnh: "Buông anh ta ra!"

Âm thanh không lớn nhưng lại có thể làm cho tất cả mọi người ngừng tay, trên mặt Dạ U Lạc dường như không tồn tại nụ cười, ngón tay được bảo dưỡng hoàn mỹ của gã tùy ý chìa ra một tấm thẻ vàng ném lên giường, đôi mắt giống như đôi mắt chim ưng liếc qua đám người, mỗi móng như đao khắc hế mờ: "Người đàn ông này, Dạ U Lạc tôi muốn!"

Dạ U Lạc vừa nói dứt lời thì đã có vệ sĩ thân bí từ bốn phía lặng yên không tiếng động đi tới cạnh giường, kéo từng gã đàn ông đang đứng xung quanh ra, vây thân thể trần truồng của Tiêu Quang Triệt vào giữa!

"Người Dạ tiên sinh coi trọng chúng tôi đương nhiên không dám tranh. Chúng mày... Lui xuống đi còn không mau đưa Tiêu tiên sinh đi tắm?" Tên phụ trách bộ dạng mập mạp đã sớm ân cần sai bồi bàn trong "Mị" tới mang Tiêu Quang Triệt xuống đi tắm..

"Ha ha, Dạ tiên sinh mời ngồi bên này trước..." Gã đàn ông mập làu mồ hôi trên trán, cẩn thận từng li từng tí quan sát biểu tình của Dạ U Lạc, thấy gã không có biểu hiện gì khác thì thở phào nhẹ nhõm..

...

"Nếu như đã quyết lưu lại mạng cho Triệt, thì Tề Thiên Ngạo anh trực tiếp đuổi anh ấy đi rất xa đi. Chuyện như vậy, anh Triệt không chịu được..."

Thời điểm tới "Mị" xuống xe, Lạc Tư Man vẫn không từ bỏ việc cầu khẩn. Bởi vì lúc này đã băng qua lại miệng vết thương nên máu đã ngừng chảy, sắc mặt Tề Thiên Ngạo cũng khôi phục được chút hồng hào. Anh bình tĩnh liếc nhìn Lạc Tư Man: "Chuyện này, em cầu anh cũng vô dụng..."

"Vì sao? Không phải chuyện gì anh cũng có thể giải quyết sao?"

Lạc Tư Man giống như đứa trẻ đòi kẹo kéo ống tay áo của anh, có vẻ tức giận hỏi.

Tề Thiên Ngạo kéo tay cô ra bình tĩnh nhìn cô nói: "Quy củ của chuyện đi này, người nào cũng không thể phá hư. "Mị" thuộc về em gái em, Tiêu Quang Triệt vào trong đó rồi thì đến anh cũng không thể thao túng vận mệnh của anh ta!"

"Vi Man..." Lạc Tư Man kinh ngạc che miệng: "Không phải em ấy rất yêu Triệt sao?"

Lạc Tư Man tự mình lăm lăm cảm thấy trái tim như rơi vào đáy cốc. Khi đi vào trong "Mị" đủ loại cảnh tượng kỳ quái và dâm loạn làm cho trái tim Lạc Tư Man đập thành thình.

Tề Thiên Ngạo vươn tay ra cầm bàn tay nhỏ bé của cô: "Không sao đâu, không cần sợ hãi."

Giọng nói nhàn nhạt của anh lại cho cô một loại cảm giác an tâm, bèn nắm chặt lấy tay anh theo anh đi về phía trước!

"Tề tiên sinh! Mời qua bên này..." Người phụ trách mập mạp lại đi tới, gã vừa lau mồ hôi thì đã thấy Tề Thiên Ngạo đi đến nên lại phải cười rạng rỡ nghênh đón. Những người này, ai gã cũng không đắc tội nổi!

"Hàng vừa mới tới đâu?" Tề Thiên Ngạo mặt không chút thay đổi hỏi thẳng vào vấn đề.

"Chuyện này..." Quản lý mập làu mồ hôi lạnh trên mặt, cẩn thận nói: "Dạ tiên sinh, đã mua..."

Tề Thiên Ngạo nắm chặt tay Lạc Tư Man một cái, lạnh nhạt lên tiếng: "Quy củ ở đây tôi hiểu, đã vậy thì thôi đi, chỉ là chỗ tôi có một người bạn của người đó, muốn nói với tên đó mấy câu. Xin Cao tiên sinh tạo điều kiện."

Cao quản lý lập tức cảm thấy gió lạnh thổi vù vù sau lưng. Người đàn ông này nói năng càng khách khí thì càng khiến người ta không thể nào thả lỏng cảnh giác!

"Là ai muốn gặp người đàn ông của Dạ mỗ?" Dạ U Lạc nho nhĩ cười, giọng cười trầm thấp giống như hương rượu lâu năm ập vào mặt. Lạc Tư Man hoảng sợ ngẩng đầu nhìn tới ngay người, không ngờ lại có người đàn ông xinh đẹp và yêu nghiệt như vậy, nhưng khí thế lại vô cùng áp bách!

Người đàn ông này nguy hiểm.

Tề Thiên Ngạo có vẻ tức giận âm thầm bấm một cái lên mu bàn tay cô, Lạc Tư Man đau suốt chút nữa kêu lên thành tiếng, không bằng lòng trừng mắt nhìn anh!

"Ồ! Hóa ra là Tề đại tổng tài uy danh vang vọng, thực sự ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Dạ U Lạc cười nhạt, nói lời sùng bái nhưng giọng điệu lại không có chút sùng bái nào.

"Chào Dạ tiên sinh, thực sự là trăm nghe thấy không bằng một thấy." Tề Thiên Ngạo cũng nhẹ nhàng lên tiếng, vuron tay ra...

Dạ U Lạc chậm rì rì bỏ thêm một viên đá vào ly rượu, đôi mắt không hề có phản ứng.. Quản lý Cao cũng vội tới sắp khóc. Nếu như hai người này làm căng lên thì việc buôn bán của gã coi như xong rồi!

Lạc Tư Man khẩn trương nhìn thoáng qua Tề Thiên Ngạo, anh luôn cao ngạo như vậy không biết có thể nhìn lại sự coi thường như thế hay không. Dù sao cô cũng không hy vọng anh sẽ gây xích mích với Dạ U Lạc, cô còn muốn gặp mặt Tiêu Quang Triệt!

Từ đầu đến cuối khóe môi Tề Thiên Ngạo vẫn mang ý cười, bàn tay không hề rút lại. Hồi lâu sau, Dạ U Lạc bỗng nhiên cười hào phóng vuron tay nắm chặt lấy tay Tề Thiên Ngạo.

Đôi mắt của gã hoàn toàn khác Tề Thiên Ngạo, trong mắt Tề Thiên Ngạo luôn là kiêu ngạo mà trong mắt gã lại là thâm tàng bất lộ, vào thời điểm người khác không phát hiện lộ ra tia âm trầm!

Hai người nắm chặt tay, Tề Thiên Ngạo mới lên tiếng: "Dạ tiên sinh, Lạc tiểu thư muốn gặp mặt Tiêu tiên sinh một lần."

Lúc này Dạ U Lạc đã sớm ngồi xuống nghe xong những lời này cũng không ngẩng đầu lên, có phần làm khó nói: "Anh nên biết, từ trước tới nay tôi vẫn luôn ghét việc người của tôi không sạch sẽ có quan hệ dây dưa không rõ ràng với người khác..."

Lạc Tư Man cảm giác được tay Tề Thiên Ngạo đột nhiên nắm chặt thì khẩn trương nhìn anh.

"Đương nhiên, Tề tiên sinh là ngoại lệ. Tiểu Ngũ, mang Tề tiên sinh đi đi!"

Dạ U Lạc vung tay một cái lập tức có người kính cẩn đứng ra: "Tề tiên sinh mời!"

"Cảm ơn!" Tề Thiên Ngạo gật nhẹ đầu. Lúc xoay người, Lạc Tư Man lo lắng nhìn anh, đáy mắt anh âm trầm tới dọa người, chắc chắn chưa bao giờ anh bị vũ nhục như vậy!

Lòng Lạc Tư Man có cảm giác chua xót, dù sao anh làm như vậy đều là bị cô!

"Cảm ơn anh..." Lạc Tư Man nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn anh nở nụ cười.

"Không hận tôi?" Môi Tề Thiên Ngạo tái nhợt, nghe xong lời cô thì nở nụ cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Em cũng biết nhìn việc. Chuyện này, quả thực em phải cảm ơn anh." Lạc Tư Mạn nói ra tiếng lòng thật sự.

"Ồ, không ngờ rằng em còn biết phân biệt phải trái rõ ràng!"

Tề Thiên Ngạo kéo cô vào trong lòng, thân mật hôn lên mặt cô. Lạc Tư Mạn tức giận muốn đẩy anh ra thì anh lại dùng giọng nói không để người ngoài nghe thấy nói nhỏ bên tai cô: "Cẩn thận, lát nữa tránh sau lưng anh, ngàn vạn lần không nên đi ra!"

"Cái gì..." Lạc Tư Mạn kinh ngạc tròn to hai mắt nhưng còn chưa nói dứt lời thì anh đã hôn lên môi cô, trong con người thâm thúy đương nhiên phản

chiếu rõ ràng hình dạng của cô, Lạc Tư Mạn bỗng nhiên ngẩn ngơ nhưng anh đã khôi phục vẻ lạnh nhạt nắm chặt tay cô đi về phía trước...

"Tề tiên sinh, Lạc tiểu thư, mời..." Tiểu Ngũ kinh cẩn mở ra một cánh cửa rồi lui ra phía sau một bước nói.

"Triệt..." Lạc Tư Mạn liếc nhìn thấy người đàn ông nằm trên giường kia thì nhanh chóng rút tay khỏi tay Tề Thiên Ngao, vọt tới bên cạnh Tiêu Quang Triệt!

Ánh mắt Tề Thiên Ngao chợt lóe đứng ngoài cửa, không tiến thêm một bước nào về phía trước...

"Mạn nhi, sao em lại tới nơi này?" Tiêu Quang Triệt nóng nảy nắm chặt tay cô, lập tức nghĩ tới hình ảnh nhục nhã lúc trước thì nhẹ nhàng đẩy cô ra, quay đầu đi nói: "Mạn nhi, em đi đi..."

"Anh Triệt, anh làm sao vậy? Bọn họ có hành hạ anh không? Anh có bị thương không?"

Lạc Tư Mạn đau lòng nhìn khuôn mặt không còn tí máu của anh ta, nóng nảy muốn kiểm tra thân thể anh ta. Nhưng Tiêu Quang Triệt lại nhạy cảm đẩy tay cô ra: "Anh không sao, không bị thương... Được rồi, em đi nhanh đi. Mạn nhi! Nơi này không thích hợp để em tới! Rất nguy hiểm!"

Tiêu Quang Triệt nghĩ tới hoàn cảnh bản thủ hỗn loạn ở đây thì cũng cảm thấy buồn nôn. Anh ta đã ô uế rồi nên anh ta không muốn Mạn nhi bị vấy bẩn theo!

"Triệt, anh làm sao vậy..."

Lạc Tư Mạn không hiểu đứng trước giường, trong đầu lập tức nhớ lại câu nói của Tề Thiên Ngao! Đàn ông làm với đàn ông, lẽ nào anh Triệt đã bị...

Tề Thiên Ngao nhạy bén cảm giác được sự nguy hiểm trong không khí chung quanh. Tiểu Ngũ đã sớm không thấy bóng dáng, mà anh thì đã cảm giác rõ ràng chung quanh đã có người đang chằm rài tới gần...

"Lạc Tư Mạn, đi mau!"

Anh nhanh chóng nhảy vào phòng, vươn tay kéo lấy Lạc Tư Mạn trực tiếp mở cửa sổ chạm đất thông với một phòng khác, chạy ra ngoài!

Chết tiệt, người của anh đều ở bên ngoài "Mị", giờ khắc này có muốn kêu cứu cũng không kêu được.

"Tề Thiên Ngao, làm sao vậy?" Lạc Tư Mạn sợ hãi, cô bị anh nắm chặt cổ tay tới đau đớn!

"Không muốn chết thì câm miệng!" Lời anh còn chưa dứt thì đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng súng vang lên. Tề Thiên Ngao phản ứng nhanh ôm lấy cô lăn một vòng tiếng súng gần trong gang tấc...

"Shit!" Tên Dạ U Lạc này thật đúng là không có chút nhân phẩm nào! Tề Thiên Ngao nhủ chặt lông mày, xem ra đêm nay sẽ là một hồi ác chiến rồi! Chỉ là có Lạc Tư Mạn ở đây thì anh thực sự là nằm ở thế hạ phong!

"Cô bé." Trong bóng tối Tề Thiên Ngao nhẹ nhàng nâng mặt cô lên. Đôi mắt kinh hoàng của cô khiến anh không nổi, ép bản thân trở nên bình tĩnh ung dung rồi nở một nụ cười tươi, vô cùng thân thiết vỗ gò má cô: "Trón đi, không được đi ra, xảy ra chuyện gì cũng không thể ra ngoài, nhớ kỹ chưa?"

"Tề Thiên Ngao..."

Lạc Tư Mạn chần chờ một giây đồng hồ tới lúc tỉnh lại đã bị anh đẩy mạnh nghiêng vào trong một góc tối, mà cô thì chỉ kịp hoảng sợ hô lên tên của anh!

Nhìn anh từng bước đi ra ngoài, cô chưa bao giờ phát hiện, bóng lưng anh cao lớn khiến cô động lòng tới như vậy...

"Tề Thiên Ngao..." Lạc Tư Mạn ngo ngoát muốn đứng lên chạy ra ngoài...

"Lạc Tư Mạn, em muốn anh chết thì cứ chui ra!" Tề Thiên Ngao nhỏ giọng quát cô, không hề quay đầu lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

"Tề Thiên Ngao..." Lạc Tư Mạn lâm bầm gọi, nước mắt rớt cuộc rơi như mưa. Cô lui về góc phòng dơ bản hỗn loạn, vờ vệt đóng hộp giấy tứ tung xung quanh che giấu bản thân mình... Đúng, cô không muốn anh chết, không muốn anh chết vì cô, không muốn bản thân thiếu anh một cái mạng. Giữa bọn họ không phải quan hệ đó, bọn họ là cừu địch, cô hận anh, cô chắc chắn hận anh...

Hiện tại, cô còn chưa muốn hận thù của bản thân biến chất, cô không muốn.

Xuyên qua khe hở nhỏ nhỏ, cô nhìn thấy bóng lưng anh dần dần nhỏ lại, xiết chặt nắm tay trên người bị mồ hôi lạnh thấm ướt lại vẫn không hề cảm giác thấy...

"Dạ tiên sinh, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Tề Thiên Ngao lạnh lùng lên tiếng, cũng nhanh chóng thấy rõ tình huống xung quanh. Thủ hạ của Dạ U Lạc có khoảng hai mươi người, hơn nữa đều là vệ sĩ cấp cao càng không cần kể tới vũ khí hạng nặng trong tay mỗi người. Cho nên, tình huống này anh hoàn toàn không có phần thắng!

"Giao cô gái kia ra đây!" Dạ U Lạc nhẹ nhàng lên tiếng. Nụ cười thân sĩ trên khuôn mặt nho nhã đã sớm mất đi mà thay bằng nụ cười khát máu mà quý dị, một đôi mắt xám nhạt càng thêm âm u khủng bố!

"Lẽ nào Dạ tiên sinh coi trọng người đàn bà của Tề Thiên Ngao tôi?" Tề Thiên Ngao lạnh lùng cười, chậm rãi đi về phía trước...

"Xem ra, Tề tiên sinh đây không muốn hợp tác rồi." Dạ U Lạc cong khóe môi, ngón tay nhẹ nhàng xoa cằm: "Tề tiên sinh có sao phải vì một người đàn bà vui đùa xong thì vứt đi mà không cần cả mạng vậy? Tôi biết Tề tiên sinh có một vị hôn thê môn đăng hộ đối, sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn không bằng bán một cái nhân tình của Dạ tôi?"

"Sao Dạ tiên sinh biết đó là đồ chơi? Tề Thiên Ngao tôi muốn cười ai thì cười người đó, thiên kim Mạch gia thì là cái gì? Từ trước tới nay Tề Thiên Ngao tôi chưa biết sợ ai đâu? Lạc Tư Mạn là người tôi muốn kết hôn, vậy thì Dạ tiên sinh có thể bán một cái nhân tình cho Tề tôi hay không?"

Tề Thiên Ngao không đổi sắc cấn thận mở ời, cũng không cho đối phương một tia cơ hội nào!

Lạc Tư Mạn cắn chặt mu bàn tay, giọt nước mắt rơi tí tách. Cô không ngờ rằng, Tề Thiên Ngao lại dùng phương pháp như vậy bảo hộ cô!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

"Ồ! Xem ra là Tề tiên sinh động tâm rồi? Tề tiên sinh không nhìn ra sao? Người đàn bà của anh có ý với người đàn ông của tôi, Tề tiên sinh lòng dạ rộng lớn có thể bao dung, nhưng Dạ tôi là người bụng dạ hẹp hòi, tuyệt đối không cho phép người của tôi hai lòng!"

Dạ U Lạc đổi sắc mặt, trong lời nói đã mang theo sát khí. Tề Thiên Ngao lạnh lùng nhìn hơn hai mươi người đang tới gần, thân hình cao lớn không lay động một chút nào. Bỗng nhiên anh nâng cằm lên, đôi mắt thâm thúy đe dọa những sát thủ kia, khí phách lạnh lùng khiến cho gió đêm như muốn đông lại!

"Dạ U Lạc, hôm nay anh dám giết tôi, vậy thì Tề Thiên Ngao tôi cũng dám cam đoan với anh. Chỉ cần tôi vừa chết, Dạ Hoàng đêm nay sẽ bị tai họa ngập đầu! Người của tôi sẽ dùng mạng của tất cả người trong Dạ Hoàng điện để tế bái cho tôi!"

Tề Thiên Ngao cười nhạt gương mặt tuấn dật giống như Tu La, Dạ U Lạc không khỏi nhún mảy: "Ồ? Xem ra Tề tiên sinh thật sự quyết tâm anh hùng cứu mỹ nhân!" Trong giọng của Dạ U Lạc đã có tia hỗn loạn, nhưng vẫn cố chấp lên tiếng: "Như vậy đi, Dạ U Lạc tôi cũng sẽ không ý mạnh hiếp yếu, bên tôi có hai mươi người, chỉ cần anh có thể đánh ngã toàn bộ thì tôi lập tức tha cho người đàn bà kia, từ nay về sau cũng không tới gây sự cho cô ấy nữa!"

"Nói lời giữ lời!"

"Đương nhiên rồi!" Dạ U Lạc nói xong thì kiêu ngạo cười lớn rồi lui ra phía sau mọi người, phất tay một cái ra hiệu cho một tên to con tay không đeo găng đánh tới. Chỉ là Tề Thiên Ngao anh dũng vô địch như thế nào đi nữa cũng không đối phó được với hai mươi vệ sĩ cấp cao!

"Không được, không được..." Lạc Tư Mạn thút thít vội vàng lắc đầu. Hai mươi người, sao Tề Thiên Ngao có thể đánh thắng? Cô và anh có quan hệ gì, vì sao lại muốn anh ra mặt giúp cô, vì sao lại muốn anh liều mạng vì cô? Cô không muốn nợ anh!

"Tề Thiên Ngao! Anh là đồ ngốc sao?" Lạc Tư Mạn vươn tay hất cái đồng hồ giấy vụn bắn thiu chất đồng trước mặt, bành bạch chạy tới, hung hăng đẩy Tề Thiên Ngao một cái. Cô khàn giọng kêu khóc rồi lau nước mắt: "Vì sao lại ra mặt giúp đỡ em, vì sao lại liều mạng vì em? Em không hề yêu anh anh không biết sao? Anh là đồ ngốc, anh mau đi đi chuyện này liên quan gì tới anh chứ? Anh còn không mau đi? Người bọn họ muốn giết là em thì để cho bọn họ giết đi!"

Lạc Tư Mạn khóc nức một cái thì lại đẩy anh một cái. Anh không nên như vậy, anh đừng nghĩ làm vậy để cô động tâm. Đừng nghĩ...

"Cô bé! Sao em luôn làm trái lại với lời anh nói?" Tề Thiên Ngao bất đắc dĩ cười vươn tay kéo cô: "Không muốn em đi ra thì em lại cứ nhất quyết phải đi ra bằng được, còn khóc nháo muốn chết nữa? Nhìn em bản..."

Anh ôn nhu lấy đồ bắn dính trên tóc cô xuống, khóe môi cong lên còn không quên chế giễu một cái: "Xấu như vậy, thối như vậy, sao anh lại cưới một cô bé xấu như vậy chứ!"

Lời còn chưa dứt, Tề Thiên Ngao đã nhanh chóng ra tay đột nhiên tung người xoay một cái giữa không trung. "Bụp" một tiếng, cú đá nặng nề đá lên ngực hai người đang đứng gần anh nhất!

Tình cảnh lập tức hỗn loạn, mùi máu tươi tràn ngập khiến người ta buồn nôn. Lạc Tư Mạn không biết bản thân làm thế nào mà bị anh đẩy khỏi vòng vây quỳ rạp trên mặt đất...

Nhìn anh bị những người đó vây vào giữa, đánh ngã thì đứng lên, đứng lên rồi bị đánh ngã, chung quy lại thì đều bị anh bắt lấy một tia cơ hội, đã thương nặng một người!

Thế cục dần dần sáng tỏ, trên mặt đất có từng nhóm hai ba người không ngừng nằm rên rĩ, Tề Thiên Ngạo cũng mang một thân máu me nằm trên đất thờ ạnh. Cảnh môi Lạc Tư Mạn đã bị cắn rách rồi, kinh ngạc nhìn anh... Trên người anh gần như đã bị máu che kín, không có chỗ nào hoàn hảo. Mà hiện tại bên phía đối phương còn hai người coi như miễn cưỡng đứng yên...

"Tề Thiên Ngạo anh có được không vậy?" Lạc Tư Mạn run rẩy đỡ anh đi theo phương hướng anh chỉ, nhìn hai người tập tễnh tới gần. Cô sợ hãi, cô không muốn, không muốn những người đó giết anh...

Tề Thiên Ngạo chật vật đứng lên, xương cốt toàn thân giống như bị người tháo dỡ, đau đớn khó nhịn...

"Anh không sao, không có vấn đề gì..." Thời điểm Tề Thiên Ngạo chật vật lắm bả, điện thoại di động trong túi bỗng nhiên bay ra ngoài chính xác đập trúng con mắt của một người trong đó. Bóng người Tề Thiên Ngạo hơi chút vung về đánh về phía người còn lại, thời điểm gã ta đau đớn muốn vung tay đánh lại, Tề Thiên Ngạo bỗng nhiên há miệng cắn tới, khiến cho lỗ tai đối phương máu me đầm đìa!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tề Thiên Ngạo rút cục mệt mỏi ngã nằm xuống đất thờ hờn hển!

Lạc Tư Mạn cắn chặt răng, không hề bận tâm tới cái chân bị ngã tới máu me đầm đìa, cô lao đảo chạy tới bên người Tề Thiên Ngạo: "Tề Thiên Ngạo..." Cảm giác hô hấp của anh trở nên nặng nề, cô lại chột thờ phào vừa khóc vừa cười ngồi bệt xuống: "Anh không chết, chết tiệt, anh không chết..."

Về mặt Dạ U Lạc dần dần âm trầm hơn, gã nhẹ nhàng vỗ tay chậm rãi đi ra từ trong cái góc âm u: "Tề tiên sinh quả thực anh dũng không ai sánh bằng, Dạ mỗ bội phục!"

Lạc Tư Mạn căm ghét trừng gã: "Anh nói lời thì giữ lời, chúng tôi muốn đi!"

Dạ U Lạc nhẹ nhàng cong môi cười, trong con ngươi lại lóe lên ánh sáng khác thường: "Đương nhiên, các người có thể đi rồi."

Lạc Tư Mạn cố sức kéo Tề Thiên Ngạo từ dưới đất lên: "Tề Thiên Ngạo, chúng ta đi."

Bóng dáng hai người bị kéo dài trên mặt đất, ở trong đêm tối lơ mơ trên mặt đất xù xì rúc vào nhau, Tề Thiên Ngạo bỗng nhiên mỉm cười con ngươi rục rờ không gì sánh được nhìn Lạc Tư Mạn: "Mạn nhi..."

"Anh muốn nói gì?" Lạc Tư Mạn hơi đỏ mặt quay qua chỗ khác, mạnh miệng nói: "Này, anh đã cứu em, nhưng em không cảm ơn anh đâu..."

"Cô bé ngốc không lương tâm." Tề Thiên Ngạo hơi híp mắt lại, kéo cô vào trong lòng chế giễu: "Còn chưa động tâm sao?"

Trái tim Lạc Tư Mạn siết lại, chua xót không hiểu được trào ra, cô cắn chặt răng: "Tề Thiên Ngạo, vô dụng thôi, trong lòng em..."

"Được rồi, không cần nói, phụ nữ anh muốn chưa bao giờ chạy thoát cả!"

Tề Thiên Ngạo kiêu ngạo cười, tay ôm thắt lưng cô cũng siết chặt hơn.

Lạc Tư Mạn nhẹ nhàng giãy ra khỏi ngực anh kéo dài khoảng cách giữa hai người, cũng không dám nhìn vào ánh mắt anh: "Anh yên tâm, em sẽ ở lại bên cạnh anh."

"Mạn nhi, cẩn thận..." Tiêu Quang Triệt bỗng nhiên hô lên một tiếng đau đớn! Anh ta không thể thoát khỏi những người kia để đuổi theo tới thì lại nhìn thấy Dạ U Lạc giờ sủng nhắm ngay vào Lạc Tư Mạn...

Lạc Tư Mạn ngây ngốc quay đầu, ngây người tại chỗ, con ngươi Tề Thiên Ngạo mở lớn, không hề chần chừ nhào qua. Viên đạn gào thét xuyên qua bả vai anh, một cơn đau đớn nóng hừng hực...

"Tề Thiên Ngạo!" Lạc Tư Mạn mở to hai mắt nhìn, cô cố sức đẩy Tề Thiên Ngạo đã thành người máu trên thân mình lên, sợ hãi to lớn kéo tới, cô hoảng loạn bắt lấy cánh tay anh khóc quát lên: "Tề Thiên Ngạo, anh tỉnh lại đi, em không hề muốn anh chết, em không hề muốn anh chết... Tề Thiên Ngạo, anh chết thì em phải làm sao bây giờ..., Hu hu hu..."

Những lời nói vô tình thốt ra, cô nằm rạp xuống ngực anh khóc lớn lên. Cô đột nhiên rất sợ hãi, sợ sẽ không nhìn thấy nụ cười xấu xa của anh nữa, sợ không nhìn thấy anh phát điên quát cô, sợ sẽ không thể được anh ôm vào ngực...

"Ngốc, anh chỉ bị thương mà thôi, còn chưa chết..." Tề Thiên Ngạo chật vật lên tiếng. Nhìn cô nước mắt giàn giụa nói những lời này, làm cho anh thấy vui sướng một cách khó hiểu, thế mà còn cảm thấy may mắn khi mình bị thương...

"Anh đừng nói nữa, em đưa anh đi bệnh viện." Lạc Tư Mạn đỡ lấy anh đi về phía trước...

Tiêu Quang Triệt lẳng lặng nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, mới chống đỡ rút súng khỏi tay Dạ U Lạc ngã xuống mặt đất, một giọt nước mắt đột nhiên rơi xuống... Mạn nhi, hoàn toàn không thuộc về anh ta...

"Cô ta phản bội anh, vì sao không cho tôi giết cô ta!" Dạ U Lạc chậm rãi nói, khom lưng nâng cằm anh ta lên, con ngươi màu xám lóe lên tia khát máu!

Gã không thể chịu đựng được việc trong lòng người đàn ông này nghĩ tới người khác!

"Tôi yêu cô ấy, cho dù cô ấy lựa chọn thế nào, chỉ cần cô ấy hạnh phúc thì tôi sẽ hạnh phúc." Tiêu Quang Triệt thì thầm nói, nước mắt không ngừng rơi xuống gương mặt anh ta, rồi chậm rãi mỉm cười: "Tôi sẽ không yêu cậu, nếu như cậu không chịu nổi thì giết chết tôi đi."

Dạ U Lạc không khống chế được ôm anh ta lên siết vào trong lòng, gã lạnh giọng cắn răng nói: "Năm mơ, tôi đã mất Diệp Thần một lần, tôi không thể mất đi anh ấy lần thứ hai. Tôi sẽ không buông tha cho anh, ta sẽ làm cho anh thích tôi, giống như Diệp Thần đã từng thích tôi..." Gã run rẩy lắm lắm, bỗng nhiên đôi môi thanh tú lạnh lẽo của gã lướt qua từng tác da thịt. Dạ U Lạc bỗng nhiên rơi lệ: "Thần, tôi biết anh sẽ trở lại, đừng phản bội tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

"Anh đã tỉnh..." Lạc Tư Mạn cẩn thận tới gần, ngồi xuống bên giường. Tề Thiên Ngạo chậm rãi mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường lớn thoải mái ở nhà, được thay đồ ngủ sạch sẽ. Anh khẽ nhủ mày muốn ngồi xuống nhưng bà vai lại truyền tới từng đợt đau nhức nhỏ nhẹ.

"Vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn, không nên đứng dậy." Lạc Tư Mạn vội nói, cánh tay nhẹ nhàng ngăn hẳn lại.

Đôi mắt sâu thẳm của Tề Thiên Ngạo dừng lại trên khuôn mặt cô hồi lâu rồi đột nhiên giờ tay kéo cô vào lòng: "Em không ăn nhiều cơm sao? Gầy như vậy tôi ôm không dễ chịu chút nào."

Nước mắt Lạc Tư Mạn bỗng chốc tuôn rơi, nghe được nhịp tim mạnh mẽ của hắn mà vô thức lí nhí: "Tôi sẽ ăn nhiều cơm..."

"Tôi nói rồi, tôi không chết được, sau này không được khóc nữa, tôi không thích em khóc." Tề Thiên Ngạo có chút vụng về lau đi nước mắt cô, trong lời nói lãnh ngốc cường ngạnh lại phảng phất vài tia ôn nhu.

"Tôi không khóc, không khóc nữa, anh đói bụng không, tôi đi chuẩn bị cơm tối cho anh." Lạc Tư Mạn luống cuống lau lau nước mắt, cố gắng nhoèn miệng cười đứng lên.

"Được, để người làm đi chuẩn bị đi, em ở đây giúp tôi." Ngẫm nghĩ một lát, Tề Thiên Ngạo lại hỏi: "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

"Gần một tuần, cũng tại tôi hại anh bị thương, hại anh thiếu chút nữa..." Lạc Tư Mạn bịt chặt miệng, không để tiếng khóc của mình phát ra thành tiếng.

Tề Thiên Ngạo hơi nhướn mi, khóe môi cong lên thật cao: "Em rất lo cho tôi?"

Lạc Tư Mạn gật mạnh đầu, chọt ngã nhào vào lòng hắn như một đứa trẻ, cứ thế òa khóc: "Tôi chưa từng nghĩ sẽ để anh chết, dù có hận anh cũng không muốn anh chết, anh không biết đêm đó tôi bị dọa sợ đến mức nào đâu..."

"Tôi bị sao thế này? Tề Thiên Ngạo, tôi hận anh, tôi nên hận anh mới phải, vậy mà không hiểu sao tôi ngược lại rất lo lắng cho anh..." Lạc Tư Mạn ngây ngốc nhìn Tề Thiên Ngạo, tự lắm lắm, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt hắn ta giữa lúc cô thốt ra câu đó!

"Lạc Tư Mạn, tôi nói rồi, tôi sẽ khiến em yêu tôi!" Tề Thiên Ngạo nhếch môi cười, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hương vị ngọt ngào quen thuộc nhảy mắt xông vào khoang miệng, tay hắn không kìm được nhẹ nhàng đè cô dưới thân mình, môi mỏng đầy mị lực khẽ vẽ lên một nụ cười tà tử, ánh mắt sâu thẳm nhìn thật sâu khuôn mặt người con gái đối diện: "Vật nhỏ, giờ tôi thấy đói rồi..."

"Việc đó, người giúp việc sẽ lập tức đưa cơm tới cho anh..." Mặt Lạc Tư Mạn ửng đỏ, bàn tay nhỏ bé mềm nhũn muốn đẩy hắn ra, Tề Thiên Ngạo liền bắt được ngón tay cô kề bên miệng khẽ cắn: "Đừng quên tôi..."

Giọng nói trầm khàn nam tính cùng hơi thở quen thuộc phả vào mặt Lạc Tư Mạn, cô không khỏi hoảng hốt, "Anh, anh còn đang bị thương..."

Tề Thiên Ngạo cúi đầu, khàn giọng cười khê, tiếp tục hung hăng hôn lên môi cô: "Vật nhỏ, ngoan ngoan nghe lời, nếu em giãy giụa sẽ làm rách vết thương của tôi, ngoan ngoan không nên động đây..."

Bờ môi hắn chậm rãi rơi xuống ngực cô, khẽ cắn, lời nói cùng hơi thở mị hoặc bao trùm lấy cô, cô nghe lời nhắm mắt lại, hô hấp dần trở nên dồn dập...

Bờ môi hắn chậm rãi rơi xuống ngực cô, khẽ cắn, lời nói cùng hơi thở mị hoặc dần bao trùm, cô nghe lời nhắm hai mắt lại, hô hấp dần trở nên dồn dập... Nhắm mắt lại không dám nhìn thẳng đôi mắt hắn, lửa nóng như thế sắp thiêu đốt cô!

" Bao lâu rồi tôi chưa chạm vào em?" Tề Thiên Ngạo nghiêng người ôm cô trong lòng ngực, vùi mặt vào hõm cổ mềm mại phảng phất mùi hương kia, làm vậy sẽ mang lại cho hắn cảm giác quyến luyến, bàn tay hắn chậm rãi mà linh hoạt thỏa sức lướt trên thân thể cô gầy nhỏ, cùng thân thể hắn chặt chẽ hòa hợp!

“Tôi sẽ động đến vết thương của anh...” Lạc Tư Mạn mặt đỏ như quả cà chua, nhìn thấy ánh mắt dụ hoặc của Tề Thiên Ngạo, cô thận trọng lùi về sau cố sức để cho mình không dán chặt vào hắn, nhưng hai cánh tay hắn giống như xiềng xích chắc chắn trói chặt cô lại, áp khuôn ngực nóng rực lên da thịt cô...

“Lúc này em nên ngoan ngoãn yên lặng...” Có trời mới biết cô gần hắn như vậy, hơi thở mang hương vị ngọt ngào cứ thế phả lên mặt hắn, hắn đã sớm không đề nén nổi ham muốn muốn cô!

“Thiếu gia, bữa tối đã chuẩn bị xong, ngài có muốn tôi mang vào không?”

Bên ngoài phòng bỗng vang lên tiếng quản gia một mực cung kính, Lạc Tư Mạn bị dọa sợ, bộ dạng cô bị hắn đè dưới thân bây giờ nếu bị người khác thấy được thì chẳng phải là tự đào hố chôn mình sao?

"Mau buông tôi ra..." Cô suy yếu gãy gập, bởi vì căng thẳng mà khuôn mặt và cả người đều nóng bừng!

"Không buông..." Tề Thiên Ngạo dứt khoát lật người lên trên, cánh môi mỏng xấu xa cong lên, hôn thẳng một đường từ đôi mắt đến cái cổ mảnh khảnh, rồi xuống đến xương quai xanh tinh xảo kia...

"Bọn họ sẽ nghe được..." Lạc Tư Mạn nôn nóng chực khóc, hết lần này tới lần khác lại không dám động, sợ vết thương của hắn nứt ra.

“Sợ gì chứ, bọn họ còn phải nghe lệnh tôi mà?” Tề Thiên Ngạo nhưn mảy, bày ra dáng vẻ bất cần, tiếp tục gấp rút thi triển đòn công kích, áo quần Lạc Tư Mạn xộc xệch, cúc áo trước ngực bị cởi ra phần nửa để lộ đôi gò bồng đảo hoàn mỹ, bờ môi nóng bỏng của hắn hé mở: “Bảo bối, em Dụ. Dỗ. Tôi!”

“Tôi không có... Tề Thiên Ngạo, chờ một chút, com nước xong xuôi, sẽ lại...” Cô xấu hổ không thốt nên lời, mà Tề Thiên Ngạo thì vui như mở cờ nhìn cô: “Được, ăn com xong, em phải giúp tôi tắm.”

“Anh không được động vào nước!” Lạc Tư Mạn lập tức phản kháng, “Cơ thể tôi, tôi biết rồi!” Tề Thiên Ngạo sửa sang quần áo cho cô, “Tốt lắm, ngoan nào, giờ tôi rất đói, muốn ăn no trước mới có sức ăn em...”

“Anh... có thể không làm luôn bây giờ không?” Lạc Tư Mạn bĩu môi, dứt lời gương mặt vì lúng túng mà đỏ bừng, vội chạy ra mở cửa.

Quản gia dẫn người giúp việc mang thức ăn vào, một mâm gồm ít đồ ăn được chế biến khéo léo cùng một bát cháo, Tề Thiên Ngạo tùy tiện dùng ngón trỏ chỉ tay ra lệnh: “Mọi người ra ngoài đi.”

Nhìn bọn họ ra ngoài rồi, Tề Thiên Ngạo mới vênh môi: “Lạc Tư Mạn, em dứt cho tôi.”

Lạc Tư Mạn chớp mắt: “A, không phải anh đã phục hồi rất tốt sao?”

“Nhưng bà vai vẫn còn đau, không cách nào giờ nữa.” Tề Thiên Ngạo lễ thắng khí hùng giở thói nghịch ngợm trêu chọc cô!

Lạc Tư Mạn lắc đầu, múc thêm một bát cháo nữa, cầm chiếc thìa con đưa đến bên miệng hắn: “Ăn đi.”

Hắn chăm chú nhìn tới khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ mọng mê người kia, không biết sao lại buột miệng: “Tôi muốn em ăn...” Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi đỏ kia một chút, cười xấu xa.

Khuôn mặt Lạc Tư Mạn lúc bấy giờ đã đỏ mặt một mảng: “Không muốn,” làm ơn, cô vừa mới ở trong lòng hắn đón nhận hắn một chút, cô vẫn chưa nghĩ tới rốt cuộc mình có muốn làm người phụ nữ của hắn hay không...

"Vậy tôi sẽ không ăn..." Tề Thiên Ngạo cố chấp nhưn mảy, hai tay kê sau gáy, tựa vào thành giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Vậy, tôi dứt cho anh, lát nữa anh tự mình tắm, tôi không giúp anh đâu...” Lạc Tư Mạn mắc cỡ đỏ mặt.

"Được..." Tề Thiên Ngạo cười xấu xa, hắn nắm rõ đùa giỡn như thế cô sẽ không thể cự tuyệt!

Khuôn miệng nhỏ nhắn thơm mềm dán tới, bụng dưới Tề Thiên Ngạo không khỏi căng thẳng một phen, chết tiệt, một nụ hôn của cô cũng đủ làm dục vọng trên thân thể hắn được Châm. Thêm. Mồi. Lừa...

Bàn tay vươn tới sau lưng cô, kéo cô lại vào ngực mình, vì chưa ăn com nên hai người hôn nhau đến sắp hít thở không thông...

“Anh còn muốn ăn không?” Lạc Tư Mạn đỏ mặt thở hổn hển muốn đẩy hắn ra. Anh ta rất bứt rứt sao? Phụ nữ dưới thân anh ta nhiều vô kể, anh ta còn có thể đói khát sao?

“Đương nhiên là muốn ăn rồi!” Tề Thiên Ngạo trở mình đè cô dưới thân, không đợi được mà xé áo sơ mi cô: “Dứt tôi ăn no trước đã...”

Tề Thiên Ngạo xấu xa mở miệng, một đường tuột xuống bàn tay nhỏ bé của cô...

"Tề Thiên Ngạo!" Lạc Tư Mạn bị dọa sợ, mặt cô sắp bị thiêu mất rồi!

"Chớ lộn xộn..." Cô không biết thân thể mềm nhũn ngọt ngào ở trên người hắn cọ tới cọ lui rất đòi mạng sao? Hắn sẽ càng gấp gáp muốn cô!

Bàn tay nhỏ bé lạnh như băng mang đến cảm giác kì lạ khó nói, ngón tay thô to của Tề Thiên Ngao tìm được khuy áo ngực sau lưng cô, thân thể mềm mại thoáng chốc giật bắn, cô đang cùng hắn chung một chỗ...

"Không muốn..." Cô thật mau mắn cỡ chết đi được! Trong thân thể giống như đốt một cây đuốc vậy, khiến cô như muốn vỡ tan...

"Bảo bối, tôi bây giờ thật sự không dừng được..." Mỗi mông mị hoặc của hắn để lại trên người cô rất nhiều dấu hôn, vội vã cời vấy cô xuống, vấy dài xếp chồng lên bụng phẳng của cô, hắn một tay nâng eo cô lên, một tay thật nhanh cời ra rào cản trời buộc cuối cùng kia, giọng nói trầm khàn ở bên tai cô thì thầm: "Mạn nhi... Mạn nhi..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Thanh âm của hắn dội thẳng vào màng nhĩ cô, để cô vô thức si mê ngồi dậy rên rỉ tựa như đáp lại, hai tay không tự chủ quẩn lấy cổ hắn: "Tề Thiên Ngao..."

"Gọi tôi Thiên Ngao..." Hắn trầm khàn thủ thi bên tai cô, cắn môi cô thương thức tí mỉ: "Mạn nhi, tôi muốn vào..."

Lời còn chưa dứt, hắn đã tiến vào cơ thể cô, Lạc Tư Mạn cắn chặt răng nhắm mắt lại, không có đau đớn, nhưng tốc độ mỗi lần động lại nhanh như vũ bão. Khoái cảm tràn ngập toàn thân, cô không kìm được thấp giọng rên một tiếng, mềm nhũn trong lòng ngực hắn...

Lời còn chưa dứt, hắn đã tiến vào cơ thể cô, Lạc Tư Mạn cắn chặt răng nhắm mắt lại, không có đau đớn, nhưng tốc độ mỗi lần động lại nhanh như vũ bão. Khoái cảm tràn ngập toàn thân, cô không kìm được thấp giọng rên một tiếng, mềm nhũn trong lòng ngực hắn...

"Thiên Ngao..." Cô vô thức kêu khẽ tên hắn, hai tay ôm chặt lấy thân hình cường đại kia, cùng hắn điên cuồng hưởng khoái lạc tiên gian, ngụp lặn trong bể tình. Dục vọng đạt đến cao trào không cách nào trốn thoát...

Một màn dây dưa thật lâu trôi qua, Lạc Tư Mạn vui hai má nhuộm hồng của mình trong chăn không dám đối diện với người nọ.

Tề Thiên Ngao nhìn cô e thẹn mà buồn cười, nếu đã làm nhiều lần như vậy cô còn mắc cỡ giống như mới lần đầu làm gì! Cách tấm chăn mềm, hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Lạc Tư Mạn, ở lại bên tôi đi!"

Hắn nhíu mày rất chặt, cô gái này, không giống như những người phụ nữ khác vì muốn ở lại bên hắn mà bày ra trăm phương ngàn kế, trong lòng cô chỉ có duy nhất một người, mà hắn, lại vĩnh viễn không thể thay thế!

Nhưng, Tề Thiên Ngao chưa bao giờ nhận thua, thứ hắn muốn hắn sẽ không dễ gì từ bỏ!

"Tề Thiên ngao... Cho tôi thời gian, được không? Tôi không biết... Tôi không biết nên quyết định thế nào."

Lạc Tư Mạn kéo chăn ra, bắt gặp đáy mắt thâm sâu thăm trầm của hắn, trái tim không khỏi loạn nhịp, đúng là một khắc rung động của cô đã mang đến tai họa ngập đầu cho Tiêu Quang Triệt, năng lực của Tề Thiên Ngao có đã lĩnh ngộ qua, nếu hắn thật sự muốn Triệt chết, Triệt nhất định sẽ rất nguy nan!

"Đến bây giờ em vẫn còn nghĩ về anh ta sao?" Tề Thiên Ngao chậm rãi nâng cằm cô lên, neho mắt đầy nguy hiểm: "Em còn không biết Dạ U Lạc là kẻ thế nào sao? Người kia rơi vào tay hắn ta, cho dù không nguyện ý cũng không được phép có tình cảm với người khác! Em và Tiêu Quang Triệt đã hoàn toàn chấm dứt rồi!"

"Tôi biết!" Lạc Tư Mạn chậm rãi mở miệng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cánh môi câu dẫn ra nụ cười nhàn nhạt: "Tề Thiên Ngao, từ khoảnh khắc anh cứu tôi trở đi, tôi quyết định ở lại bên cạnh anh."

Cô yên lặng nhìn hắn, trong đôi mắt xinh đẹp không động chút tạp chất nào.

"Tôi chỉ hi vọng như thế." Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má tròn bóng của cô, nội tâm bỗng nhen nhóm vài tia vui sướng, lại để lại trong tim hắn từng đợt quặn đau...

Không phải cô nên hận hắn sao? Chính hắn đã phá hủy hạnh phúc cùng tương lai của cô với Tiêu Quang Triệt, cho dù kẻ gây ra tất cả tội lỗi là Lạc Vi Mạn, nhưng hắn, tại sao phải hận cô, hận người của Lạc gia như vậy?

"Tề Thiên Ngao, có thể nói cho tôi biết được không, anh cùng Lạc gia có ân oán gì, vì cớ gì anh hận tôi đến vậy?"

Lời còn chưa dứt, ngón tay hắn chợt nắm chặt bên má cô, đáy mắt âm trầm lộ ra vẻ mâu thuẫn rồi bởi, giờ phút này hắn như một con báo sắp bùng lửa giận vậy!

“Thiếu chút nữa tôi quên mất cô là người của Lạc gia! Thiếu chút nữa tôi quên mất cô mang họ Lạc! Thiếu chút nữa, tôi đã động tâm với cô...”

Hắn cắn chặt răng, trong ánh mắt lại có chút mờ mịt: “Tại sao cô thiện lương như vậy, tại sao cô không giống con điểm Lạc Vi Mạn kia, lên giường cùng tôi liền muốn chiếm được tôi? Tại sao cô trái ngược với Lạc gia? Tôi thậm chí còn nương tay với cô, mềm lòng vì cô, muốn cô ở lại bên tôi!

“Vi Mạn và anh...” Lạc Tư Mạn kinh ngạc tròn to hai mắt, bịt chặt miệng, không phải em ấy yêu Triệt sao? Em ấy không phải đã tìm mọi cách để có được Triệt sao? Tại sao đối với Tề Thiên Ngao cũng...

“Cô cho là con điểm kia thật sự thích Triệt ca của cô? À ta chẳng qua chỉ muốn cướp đi của cô mà thôi, tất cả mọi thứ của cô ả đều muốn đoạt lấy!”

Tề Thiên Ngao lạnh lùng mở miệng: “Lạc Tư Mạn, cô quá đơn thuần! Sống trong gia đình như vậy sao cô không học được tí thông minh nào?”

“Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao, ngôi nhà đó không có chỗ cho tôi, từ nhỏ tôi đã bị ném vào một cô nhi viện tẻ nhạt, suốt chút nữa tôi đã chết! Tôi và Triệt biết đến nhau từ nơi đó, chúng tôi làm bạn nhiều năm như vậy, thứ tình cảm đó anh hiểu rõ được không?”

Lạc Tư Mạn bỗng nhiên tựa vào lồng ngực hắn, Triệt nói sẽ lấy cô, cuối cùng bọn họ vẫn để lỡ mất nhau, cái đêm anh ấy nói muốn lấy cô, thật giả liệu có mấy phần?

“Thiên Ngao, anh và Nhã Kỳ có hôn ước, anh biết Nhã Kỳ là bạn thân nhất của tôi, cô ấy và Triệt là hai người đối xử tốt nhất với tôi, van xin anh, đừng làm tổn thương cô ấy được không?”

“Tôi muốn lấy ai là việc của tôi, Lạc Tư Mạn, giống như tôi nói tôi muốn kết hôn với cô vậy, lời là tôi tùy tiện nói ra, còn cưới hay không là việc của tôi!”

Tề Thiên Ngao tả tứ miêu tả hình dáng cô, hai con người đen lấy lóe lên tia giận dữ không dễ phát giác: “Cô cứ như vậy muốn tôi cưới Nhã Kỳ, sau đó cô với cô ta cùng phục vụ tôi sao?”

“Không, không muốn...” Lạc Tư Mạn tuyệt vọng nhìn hắn: “Đồng ý với tôi đi, trước khi hai người kết hôn, tôi sẽ ở bên cạnh anh, ngoan ngoãn nghe lời anh, sau đó hai người kết hôn rồi, lập tức để tôi đi, được không? Tôi không biết cách tìm người đàn ông khác, tôi sẽ sống một cuộc sống an tĩnh một mình...”

“Cô muốn cứ như vậy rời khỏi tôi?”

Tề Thiên Ngao cúi xuống, áp trán mình vào trán cô: “Không được suy nghĩ lung tung nữa, việc này cứ giao cho tôi giải quyết.”

“Giờ thì, vui lên đi, đi tắm cùng tôi...”

Tề Thiên Ngao ôm lấy cô đi tới phòng tắm, hôn ước với Mạch Nhã Kỳ, hắn thật sự phải suy xét tốt một chút, ông hắn vì hắn nên quyết định lập hôn ước, ban đầu là vì Tề thị, hắn không phản đối, nhưng giờ Tề thị đã không còn đối thủ nào bì kịp, hắn đã không cần cô ta nữa!

Huống chi, hắn căn bản không yêu cô ta.

Tề Thiên Ngao tiện tay cởi áo ngủ của hai người đặt ở một bên, bước vào bồn tắm trung đã đổ đầy nước ấm, “Ngao, tới đây ngồi đi.”

Hắn tả tứ nhếch môi, nhìn Lạc Tư Mạn hai tay bao lấy gương mặt ngượng ngùng, kéo cô vào ngồi lên người hắn, để hắn ôm trong ngực: “Bảo bối, hưởng thụ cho tốt... Đừng nghĩ ngợi gì cả.”

Bàn tay hắn tùy ý trượt theo đường cong của cô, cắn cắn vành tai cô, nhẹ nhàng liếm láp, hắn cũng thật khó hiểu, bị thương nặng như vậy mà vẫn tràn trề tinh lực, vẫn muốn cùng cô làm lần nữa...

“Không muốn... Tề Thiên Ngao, chúng ta vừa mới...” Lạc Tư Mạn nhẹ nhàng giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay hắn... Tề Thiên Ngao cười xấu xa một tiếng, nhẹ nhàng gặm cắn vai cô: “Cô nghĩ ngờ thực lực của tôi?”

“Trên người anh còn có vết thương...” Lạc Tư Mạn mắc cỡ đỏ bừng mặt, cô cảm thấy không được tự nhiên đối với sự thay đổi này giữa hai người.

“Giờ không phải là lúc cô lo cho cơ thể tôi, bởi vì vật dưới thân tôi có đủ tinh lực để cô chịu không nổi!”

Tề Thiên Ngao cười tà ác, nước trong bồn tắm lập tức văng tung tóe khắp nơi, hô hấp nam tính thô ráp cùng tiếng rên rỉ ần ỉn của Lạc Tư Mạn thêm âm thanh lồm bồm để khiến người ta xấu hổ của nước chảy khiến phòng tắm dần nhuộm màu kiêu diễm, hơi nước ấm áp lượn lờ trước gò má trắng mịn của Lạc Tư Mạn, cô khép hờ hai mắt quấn chặt lấy thân thể màu đồng cường tráng của hắn, lần đầu tiên cảm giác được thân thể và linh hồn nhẹ nhàng dung hợp với nhau...

Thật không ngờ một người quanh quẩn trước quý môn quan gần một tuần vẫn dồi dào tinh lực như vậy, từ phòng tắm đến trên giường lớn phòng ngủ, hắn dây dưa cùng cô tới hơn nửa đêm, rốt cuộc tới khi cả hai cực kì mệt mỏi mới ôm nhau nặng nề thiếp đi...

...

“Nhã Kỳ, cô chưa gặp Tề Thiên Ngao bao lâu rồi?” Bên ông nghe truyền đến thanh âm lười biếng của Tả Thiếu Dương.

Mạch Nhã Kỳ hơi ngẩn ra, từ sau lần tách ra hôm trước, thật giống như rất lâu rồi không thấy Tề Thiên Ngao và Mạn nhi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

“Hình như hơn mười ngày nay tôi chưa gặp anh ấy, Thiếu Dương, Thiên Ngao bây giờ đang làm gì, anh ấy rất bận rộn sao?”

Mạch Nhã Kỳ có chút mất mát, Thiên Ngao dường như rất ít khi chủ động liên lạc với cô, nếu cô không chủ động tìm hắn, phỏng chừng một tháng sau hắn cũng không tìm gặp cô.

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà nghe nói Thiên Ngao đang bị thương, hai ngày nay tôi đang muốn đi tìm cậu ta.”

Tà Thiếu Dương nheo cặp mắt đào hoa rạng rỡ lại, mỉm cười, nhàn nhả ngồi trên ghế sofa, mặt không chút biểu cảm, khéo léo không để lộ tin tức nào.

“Gi cơ? Thiên Ngao bị thương? Chuyện xảy ra lúc nào, tôi muốn qua thăm anh ấy ngay bây giờ, Thiếu Dương, tôi cúp máy trước!”

Trái tim Mạch Nhã Kỳ lập tức nảy lên một nhịp, vốn cô còn đang trách hắn sao không tìm mình, phải chăng hắn sợ cô sẽ lo lắng cho hắn!

Nhưng hiện giờ hắn bị thương, người hắn cần nhất là cô mới đúng, đúng vậy, nhất định cô phải ở cạnh bên chăm sóc hắn! Chăm sóc đến khi hắn khỏe lại mới được!

Xe chạy như bay đến trang viên Tề gia, Mạch Nhã Kỳ xuống xe liền theo thói quen hướng về phía biệt thự của Tề Thiên Ngao mà bước tới...

Quản gia cuống quýt nghênh đón: "Mạch tiểu thư, thiếu gia, thiếu gia không có ở đây..."

“Có phải Thiên Ngao bị thương không?” Mạch Nhã Kỳ thẳng thắn mở miệng, đôi mắt xinh đẹp uy hiếp quản gia.

"Mạch tiểu thư..." Quản gia không nén được lau lau mồ hôi lạnh, lúc này thiếu gia đang ở trong phòng cùng Lạc tiểu thư, nếu Thiếu phu nhân tương lai muốn xông vào thì anh ta nên làm gì đây?

Nhưng mà, dẫu sao người trước mặt mới thật sự là Thiếu phu nhân Tề gia, anh ta không dám đắc tội...

"Mạch tiểu thư, thiếu gia còn đang ngủ, vẫn chưa tỉnh dậy. Thiếu gia chỉ bị thương nhẹ, giờ đã bình phục khá tốt rồi."

“Giao chìa khóa phòng anh ấy cho tôi, tôi phải đi tìm anh ấy, các người không được đi theo!”

Vành mắt Mạch Nhã Kỳ thoáng chốc đỏ lên, lúc hắn dường như thương cô lại không ở bên cạnh hắn, cô thật sự quá vô trách nhiệm rồi!

Quản gia trơ mắt nhìn Mạch Nhã Kỳ lướt qua như con gió, không khỏi gấp gáp vỗ đầu bứt tai, suy nghĩ hồi lâu vẫn quyết định thông báo cho thiếu gia, dù sao... Thiếu gia mới là người nắm giữ quyền sinh quyền sát cái mạng anh ta!

“Cái gì?”

Lạc Tư Mạn lập tức bật dậy như lò xo, cô hốt hoảng mặc quần áo qua loa, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bệch: “Nhã Kỳ tới rồi, Tề Thiên Ngao, chúng ta làm thế nào đây, làm thế nào đây?”

Cô gấp đến độ chực khóc, Tề Thiên Ngao vẫn lười biếng nằm trên giường, một tay kéo cô vào trong ngực: “Sợ gì chứ, sớm muộn gì cũng phải biết...”

“Không được! Tề Thiên Ngao, nếu anh để Nhã Kỳ biết tôi ở đây, tôi lập tức chết cho anh xem!”

Lạc Tư Mạn gấp đến độ nước mắt như mưa: "Tề Thiên Ngao, nơi này không có cửa khác không, tôi trốn ra ngoài trước..."

“Thiên Ngao!” Giọng nói của Mạch Nhã Kỳ đột nhiên vang lên ngoài cửa, mang theo cả sốt sắng và ghen ngào...

Lạc Tư Mạn ngay lập tức ngồi ngốc ở trên giường, cô đã từng nghĩ tới khi Mạch Nhã Kỳ phát hiện ra chuyện cô là tình nhân của Tề Thiên Ngao ngàn vạn lần, nhưng chưa bao giờ dám tưởng tượng sẽ có một ngày cô ấy bắt gặp cô và Tề Thiên Ngao cùng ở trên giường!

“Thiên Ngao, em muốn vào phòng anh, Thiên Ngao, sao anh bị thương mà không nói cho em biết? Em rất lo cho anh đấy anh biết không?” Mạch Nhã Kỳ bỗng chốc không kìm được khóc lên...

Tiếng khóa cửa bị vặn mở ngay lập tức vang lên, Lạc Tư Mạn đứng lúc đó nhảy dựng lên, cô chỉ có một suy nghĩ trong đầu là không thể để Nhã Kỳ phát hiện ra cô, dứt khoát không thể...

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, Lạc Tư Mạn chỉ kịp đẩy tay Tề Thiên Ngao ra thật nhanh rồi trốn vào phòng tắm...

“Nhã Kỳ...” Giọng nói của Tề Thiên Ngao vang lên gần như cùng lúc với tiếng đóng cửa của Lạc Tư Mạn, Mịch Nhã Kỳ nghi hoặc nhìn về phía phòng tắm, “Thiên Ngao, phòng anh còn có người khác sao?”

Tề Thiên Ngao lười biếng cười cười, vẫy vẫy tay với cô ta: “Sao có thể chứ?”

Mịch Nhã Kỳ bán tín bán nghi bước đến, thật kỳ quái, sau khi cô bước vào rõ ràng thấy có bóng người chột vụt qua, không lẽ mình hoa mắt sao?

Trong lúc cô đang rối ren nghĩ ngợi, Tề Thiên Ngao đã vươn tay kéo cô vào ngực, áp đôi má tuấn dạt vào hõm cổ cô: “Sao em lại tới đây, anh không muốn em lo lắng nên muốn giấu em.”

Hắn nhẹ nhàng hôn lên gò má cô, giọng nói ôn nhu khiến người ta say mê...

Lạc Tư Mạn chột thấy vô lực tựa sau cánh cửa, cắn chặt răng cố gắng ngăn không cho chính mình run rẩy, tại sao, trong giờ phút cô nghe họ nhỏ nhẹ tâm tình như vậy, trong lòng dâng lên một trận nhói đau...

"Nhưng em rất lo cho anh..." Mịch Nhã Kỳ bỗng ôm chặt lấy hắn khóc oà lên: "Em không biết anh xảy ra chuyện, anh phải thật khỏe mạnh nhé, Thiên Ngao..."

"Nghe lời anh nào, yên tâm đi, anh không sao..." Tề Thiên Ngao cúi người hôn lên môi cô: "Đừng khóc, em khóc anh sẽ đau lòng..."

Lạc Tư Mạn đột nhiên run lên, mang theo ngổn ngang lưng tựa vào cửa trượt dài cuối cùng ngồi phịch xuống sàn phòng tắm! Cô khóc, Tề Thiên Ngao sẽ nói không thích, mà Nhã Kỳ khóc, Tề Thiên Ngao sẽ đau thẳm... Cô hiểu rồi, cuối cùng đã hiểu rõ rồi...

“Ai đó? Thiên Ngao, sao trong phòng tắm lại có tiếng động?” Mịch Nhã Kỳ giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn, có chút kinh ngạc hỏi...

Lạc Tư Mạn co rúm lại trên sàn phòng tắm lạnh như băng, mơ hồ nghe được lời của Nhã Kỳ, trong lòng không khỏi căng thẳng, nước mắt cũng không nhìn được nữa mà rơi xuống!

Cô giống như một tiểu tam trốn chui trốn lủi trong phòng tắm lạnh như băng, chỉ mặc một cái áo ngủ vừa ngắn vừa nhỏ, xấu hổ như vậy, mặt mặt như vậy, Lạc Tư Mạn, sao mày có thể suy đồi đến vậy?

Người đàn ông kia là hôn phu của người bạn thân nhất với mày, tại sao mày không dứt khoát rời khỏi hắn?

Mày còn mê luyến hắn, thậm chí còn ở trong ngực hắn an tâm ngủ? Lạc Tư Mạn, mày còn là người không? Nhã Kỳ đối tốt với mày như vậy, nếu cô ấy biết chắc chắn sẽ đau đớn tột cùng...

Nhưng bây giờ mình nên làm gì đây? Lạc Tư Mạn lẩm bẩm trong đầu, chẳng lẽ bị Nhã Kỳ phát hiện rồi để cô ấy thân nhiên mắng cô đánh cô ư?

Tề Thiên Ngao sẽ can ngăn sao? Tối qua khi hỏi hắn, hắn cơ bản không thèm để ý đến những người phụ nữ khác vì hắn mà bị thương, nhưng giờ hắn sẽ cân nhắc đến cô ấy.

"Em nghe nhầm chăng?" Tề Thiên Ngao dùng một tay ôm cô vào trong ngực, cười trêu chọc: "Bảo bối, chả lẽ em cho rằng trong phòng còn giấu nữ nhân khác sao? Chồng em bị thương nặng như vậy, em xem, kể cả cô ta tâm cũng không có lo lắng cho em chứ..."

Mịch Nhã Kỳ cười phì một tiếng, thu lại ánh mắt rồi hôn một cái thật sâu lên mặt hắn "Đáng ghét, anh là chồng ai cơ? Em cũng chưa nói chắc chắn sẽ gả cho anh..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Cô như có điều suy nghĩ cười cười, trong lòng đã âm thầm có chủ ý riêng, tiếng động vừa rồi rõ ràng như vậy, cô không tin hắn nghe nhầm!

Mà Tề Thiên Ngao cũng sẵn lòng bảo vệ người nọ, quả thật không đơn giản!

"Bảo bối, anh thích nhất là cháo em nấu, em có thể làm cho anh không?"

Ngón tay Tề Thiên Ngao nhẹ nhàng vuốt ve gò má Mạch Nhã Kỳ từng chút một, thân mật mở miệng...

Mạch Nhã Kỳ dường như đắm chìm vào câu nói ấy, ngọt ngào cười một tiếng: “Đương nhiên là có thể rồi, em sẽ xuống bếp ngay...”

“Được... Anh yêu em, em yêu...”

Lòng Mạch Nhã Kỳ đột nhiên run lên, đây là lần đầu tiên cô nghe được Tề Thiên Ngao nói yêu cô!

Chẳng qua là, sự giả dối ẩn giấu bên trong khiến cô khó chịu, cô không biết, thậm chí càng không muốn biết, nhưng cô nhất định phải biết, rốt cuộc là ai có thể khiến Tề Thiên Ngao coi trọng như vậy!

Mạch Nhã Kỳ xoay người đi ra ngoài, Tề Thiên Ngao nghe được tiếng bước chân đã ở xa của cô ta, mới đứng dậy mở cửa phòng tắm ra, liếc nhìn Lạc Tư Mạn đang ngồi trên sàn, lòng không khỏi thất lại, khẩu khí vì thế mà ôn nhu: “Mạn nhi... Để cô chịu oan ức rồi.”

Lạc Tư Mạn rúc vào lồng ngực hẩn lại cảm giác cô đang cách xa hẩn đến vậy, hẩn nói yêu Mạch Nhã Kỳ, người hẩn yêu là cô ấy..., vậy sao còn muốn để cô ở lại đây chịu khuất nhục như vậy?

“Tề Thiên Ngao... anh có yêu tôi không?”

Không biết vì sao cô bỗng nhiên muốn biết ở trong lòng hẩn cô có vị trí gì!

Tề Thiên Ngao hơi buông tay, khoe môi dần vẽ ra nụ cười lạnh nhạt, hóa ra cô cũng giống như thế, cũng vọng tưởng một mình chiếm hữu hẩn!

“Mạn nhi... Tôi chẳng phải đã nói với cô rồi sao, tôi sẽ không yêu bất kì người đàn bà nào!”

“Nhưng anh vì tôi làm nhiều việc như vậy, anh vì tôi mà liều mình, anh vì tôi mà suýt chết, anh độc chiếm tôi, là vì sao?”

Nước mắt Lạc Tư Mạn thoáng cái rơi lã chã, cô níu chặt lấy ống tay áo hẩn, thì thào vặn hỏi.

Tề Thiên Ngao bực dọc cau mày, khẽ đẩy cô ra: “Mạn nhi, mặc quần áo vào, ra ngoài trước đi, chuyện này sau này chúng ta hãy nói!”

"Được, tôi biết rồi."

Lạc Tư Mạn bỗng nhiên khẽ mỉm cười, lau nhẹ nước mắt, xoay người mở tủ quần áo, tùy tiện mặc một bộ rồi đi tới cửa...

“Thiên Ngao, em thật là ngốc mà, lại quên mất anh muốn ăn cháo gì rồi?”

Giọng nói vui vẻ của Mạch Nhã Kỳ lập tức vang lên, Tề Thiên Ngao hơi sững sờ ngược lại liền lấy lại dáng vẻ không việc gì, còn Lạc Tư Mạn thì hoàn toàn choáng váng...

Cô mặt trắng bệch nhìn Mạch Nhã Kỳ đi tới...

“Nhã Kỳ...” Cô cảm giác mình sắp nổ tung! Cô sắp phát điên rồi...

Mạch Nhã Kỳ cũng sững sờ không kém, nhìn chằm chằm quần áo trên người cô, một lát sau, trong tích tắc tưởng chừng như không khí sắp ngưng đọng kia, Nhã Kỳ tỉnh ngộ cười một tiếng, nắm chặt lấy tay Lạc Tư Mạn: “Con nhóc thôi, mình nói lâu lắm rồi không gặp cậu, hóa ra cậu đã ở cùng một chỗ với Tả Thiếu Dương sao, hai người cùng đến thăm Tề Thiên Ngao hả?”

Mạch Nhã Kỳ vui sướng nói xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không nhìn ra một cảm xúc khác thường nào!

Lạc Tư Mạn ngây ngốc gật đầu, cười so với khóc còn khó coi hơn...

Tề Thiên Ngao hơi nhíu mày, thật sự cô ta vẫn chưa phát giác ra điều gì cả, hay là...

“Thiên Ngao, làm sao để bị thương vậy? Có phải giành bạn gái của người khác nên bị người ta đánh không? Nhưng mà, hình như cũng không có mấy người dám đánh cậu đi!”

Khi không khí sắp hít thở không thông, khi Lạc Tư Mạn khó xử không biết nên nói gì cho phải, mấy câu đùa đơn giản của Tả Thiếu Dương đã làm tan đi bầu không khí ngưng ngập này!

“Thiếu Dương, anh theo đuổi Lạc Tư Mạn thành công từ lúc nào vậy? Tôi thật không biết đấy, giấu điểm chúng tôi cực khổ vậy nha!”

Mạch Nhã Kỳ rất không tình nguyện nhìn bộ dạng Tả Thiếu Dương hípc đôi mắt đào hoa, tuần mỷ dọa người kia!

Ánh mắt Tả Thiếu Dương lập tức dừng trên mặt Lạc Tư Mạn, đối diện với ánh mắt khủng hoảng cùng mong đợi của cô, Tả Thiếu Dương không kìm được khẽ mỉm cười, tiến lên một bước vòng tay ôm lấy Lạc Tư Mạn vào trong ngực, lại thuận thế hôn lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô: “Đương nhiên tôi muốn giữ bí mật! Bằng không tôi ngoan như vậy sao có thể để cô nhóc Mạn nhi này bắt chước được?”

Lạc Tư Mạn lúng túng cười cười, ở trong ngực anh ta cô cảm thấy không được tự nhiên!

Tề Thiên Ngạo cũng có chút khó chịu nhìn chăm chăm vào cánh tay Tả Thiều Dương ôm Lạc Tư Mạn, không nhanh không chậm nói: “Thiếu Dương, Mạn nhi là bạn tốt của Nhã Kỳ, cậu ngàn vạn lần không nên làm hại cô ấy! Nếu không thì...”

Đồng tử tối đen của hắn như lóe lên một tia khó nói, Tả Thiều Dương nghe vậy cười một tiếng, ôm chặt Lạc Tư Mạn trong tay khiêu khích: “Tất nhiên rồi, tôi sẽ bảo vệ người phụ nữ của tôi thật tốt!”

Gặp bất trắc

Đồng tử tối đen của hắn như lóe lên một tia khó nói, Tả Thiều Dương nghe vậy cười một tiếng, ôm chặt Lạc Tư Mạn trong tay khiêu khích: “Tất nhiên rồi, tôi sẽ bảo vệ người phụ nữ của tôi thật tốt!”

Tề Thiên Ngạo nhìn Lạc Tư Mạn nhỏ thó trong ngực cậu ta, đột nhiên kích động, kích động muốn kéo cô vào trong lòng!

Nhưng mà nếu làm vậy, hắn cô ấy sẽ càng hận mình!

“Thiếu Dương, chúng ta đi trước đi, để Nhã Kỳ và Tề tiên sinh vui vẻ trò chuyện” Lạc Tư Mạn then thùng vui mặt vào lồng ngực Tả Thiều Dương, nhẹ nhàng mở miệng...

Dư quang trong mắt thấy được sự tức giận trên mặt Tề Thiên Ngạo, Lạc Tư Mạn bỗng có một loại khoái cảm trả được thù!

Mạch Nhã Kỳ khanh khách cười rộ lên, nhìn hai người kia ôm nhau: “Tôi biết rồi, hai người đang muốn hưởng thụ thế giới riêng chứ gì!”

Đáy mắt Mạch Nhã Kỳ tùy tiện lướt qua Tề Thiên Ngạo, đúng như cô đoán sắc mặt của hắn có chút khó coi, trong lòng Mạch Nhã Kỳ đau xót, Lạc Tư Mạn, sao cậu phải làm như vậy? Chúng ta không phải bạn thân nhất của nhau sao? Cậu có Tả Thiều Dương còn chưa đủ sao?

“Thiên Ngạo, chúng ta vào bếp cùng nhau nấu cháo nhé?” Mạch Nhã Kỳ nhào vào lòng Tề Thiên Ngạo, cô không muốn thấy Tề Thiên Ngạo vì Lạc Tư Mạn mà mất hồn, cô nghĩ, hắn là của nàng, chỉ có thể là của nàng...

Tề Thiên Ngạo thu hồi ánh mắt, ôm thật chặt Mạch Nhã Kỳ, ôn nhu cười một tiếng: “Được.”

Lạc Tư Mạn kinh ngạc nhìn bóng dáng bọn họ rời xa, cô nhẹ nhàng thoát khỏi lồng ngực Tả Thiều Dương, có chút mất mát mở miệng: “Tả tiên sinh, cảm ơn anh.”

Tả Thiều Dương nhướn mày, đôi mắt đào hoa rực sáng: “Mạn nhi, em thật sự ác vậy sao? Lợi dụng tôi xong thì muốn vứt bỏ tôi?”

Tả Thiều Dương ra vẻ đáng thương, ôm lấy Lạc Tư Mạn từ phía sau, đặt cằm lên vai cô: “Mạn nhi, tôi thích em, ở cùng với tôi, có thể còn hạnh phúc hơn so với ở cùng Tề Thiên Ngạo.”

“Thật xin lỗi, Tả Thiều Dương...”

Lạc Tư Mạn cúi đầu, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay anh ta, cô không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng tránh ra ngoài: “Tôi không thể ở cùng anh.”

“Mạn nhi, em yêu Tề Thiên Ngạo sao?”

Giọng Tả Thiều Dương hơi run rẩy, tựa như đang liều mình áp chế kích động!

“Tôi không biết, tôi không biết... Anh đừng hỏi tôi, tôi không biết gì hết...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Lạc Tư Mạn che lấy tai, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, cô sẽ đau lòng, lúc thấy hắn đối xử ôn nhu với Nhã Kỳ, cô sẽ khó chịu...

“Em và cậu ta, không thể được! Coi như không có Mạch Nhã Kỳ, coi như cậu ta yêu em đi, hai người cũng tuyệt đối không thể!”

Lần này giọng nói của Tả Thiều Dương lại là âm thầm nguyên rửa mang theo cả thê lương, Lạc Tư Mạn lập tức dừng bước, hai mắt ngấn lệ mơ màng nhìn anh ta: “Anh nói sao? Sao anh biết chúng tôi không thể?”

“Mối thù của cậu ta với Lạc gia, đã định trước các người vĩnh viễn không thể ở bên nhau!”

Bỗng nhiên Tà Thiếu Dương cười nhẹ, tiến lên một bước, ôm thân thể nhỏ xinh của cô vào trong ngực: “Mạn Nhi, không muốn luân hãm, em sẽ bị thương...”

“Không... Tôi không muốn biết, cái gì tôi cũng không muốn biết, anh đi... Anh đi đi!”

Lạc Tư Mạn bỗng nhiên khóc lớn, hung hăng đẩy hắn ra, tinh thần cô đã nhiều lần sụp đổ rồi, cô xoay người lao đảo chạy ra ngoài...

“Mạn Nhi!” Tà Thiếu Dương tuyệt vọng nhìn theo bóng dáng cô, đang muốn đuổi theo...

“Ta Thiếu Dương! Hình như tôi đã cảnh cáo cậu, Lạc Tư Mạn là người phụ nữ của tôi!”

Tề Thiên Ngạo kéo Tà Thiếu Dương trở lại, hắn không thể chịu đựng được tên này và Mạn Nhi dây dưa với nhau! Hắn không thể chịu đựng được khi thấy Mạn Nhi dựa vào trong ngực hắn ta! Đó là người phụ nữ của hắn, vĩnh viễn chỉ có thể là người phụ nữ của hắn!

Tề Thiên Ngạo nhanh chóng đuổi theo, mắt nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ phía xa xa kia biến mất, mái tóc dài của cô dây dưa trong gió, bỗng nhiên khiến hắn có cảm giác đau lòng như vậy!

Lạc Tư Mạn, tôi nói sẽ cho cô ấm áp và hạnh phúc, cô tin tưởng tôi không?

Lạc Tư Mạn chạy ra khỏi biệt thự của Tề Thiên Ngạo, đưa tay ngăn cản taxi, cô không biết phải đi đâu, chỉ mờ mịt luống cuống nhìn về phía trước, cho tới bây giờ cô mới phát hiện, ngay cả chỗ dung thân, cô cũng không có...

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?” Tài xế quay đầu lại hỏi cô một lần nữa, nhưng lại nhìn thấy Lạc Tư Mạn yếu đuối dựa vào ghế ngồi, cả khuôn mặt đầy nước mắt, kiều diễm và xinh đẹp như thế, khiến người ta động tâm...

“Tùy tiện, tùy tiện đi đâu cũng được... Rồi khỏi chỗ này là được...”

Lạc Tư Mạn thì thào, không chú ý đến ánh sáng trong mắt tài xế đã thay đổi!

Xe chạy về phía trước, càng lúc càng vắng vẻ, sắc trời cũng dần dần tối, thế mà taxi lại đến một vùng ngoại thành xa lạ...

Lạc Tư Mạn khóc suốt đường lúc này mới mơ hồ cảm giác được nguy hiểm...

“Đây là đâu? Tôi không muốn tới đây, anh nhanh chở tôi quay lại nội thành!”

Lạc Tư Mạn vô cùng lo lắng nói, trời đã tối, bốn phía đều là núi nhỏ liên miên, ngay cả một người hay một chỗ có ánh đèn cũng không có, nỗi sợ hãi giống như rắn độc tùy ý lan ra, sắc mặt cô bị dọa sợ đến trắng bệch...

“Tiểu thư, cô thất tình phải không?” Bỗng nhiên gã tài xế âm trầm nói, cười bí ối: “Đàn ông trên thế giới này có rất nhiều, tiểu thư đừng đau lòng...”

Đột nhiên, gã tài xế mở cửa ghế lái, xuống xe kéo cửa sau ra rồi ngồi vào...

“Anh muốn làm gì?”

Lạc Tư Mạn hoảng sợ mở to hai mắt, co rúm lại trong góc, người đàn ông trước mặt bí ối khiến cô buồn nôn, cô bỗng nhiên hối hận vì bản thân thật lỗ mãng, ở chỗ này, một người cũng không có, cô nên làm cái gì đây?

“Đừng sợ, tiểu mỹ nhân, tôi chỉ là có lòng tốt muốn an ủi cô một chút...”

Gã tài xế hơi già kia bỗng nhiên nhào qua, đặt cô lên ghế ngồi, bắt đầu hôn hít vuốt ve lung tung...

“Anh làm cái gì đó? Anh muốn làm gì, anh buông tay...”

Lạc Tư Mạn liều mạng giãy dụa, nhưng ánh sáng trong mắt gã càng thêm sáng chói: “Kêu to lên, cô càng kêu tôi càng hưng phấn, thật không ngờ, tính tính lại còn mãnh liệt như vậy, thật hào hứng!”

“Kêu to lên, cô càng kêu tôi càng hưng phấn, thật không ngờ, tính tính lại còn mãnh liệt như vậy, thật hào hứng!” Gã lập tức kéo áo khoác của mình xuống, để trần thân trên, một lần nữa nhào xuống...

Lạc Tư Mạn liều mạng giãy dụa, lại bị đặt dưới thân gã không thể cử động, vừa xấu hổ vừa tức giận, nước mắt lập tức chảy ra: “Thả tôi ra...”

“Con nhóc thối, nơi núi non hoang dã một người cũng không có, cô kêu đi, kêu vỡ cổ họng cũng không ai nghe thấy đâu!”

Gã đàn ông cười bí ối, xé rách quần áo của Lạc Tư Mạn...

“Anh thả tôi ra, thả tôi ra...” Tay Lạc Tư Mạn sờ soạng lung tung, bỗng nhiên không biết sờ thấy cái gì, cô cắn chặt răng, nhanh chóng tóm chặt nó hung hăng đập vào đầu gã!

“A...” Gã kêu thảm một tiếng, theo phản xạ buông tay ra che đầu mình, thừa cơ hội Lạc Tư Mạn nhanh chóng mở cửa xe, lao đảo chạy ra ngoài...

“Đồ gái điếm, dám đánh tao...” Gã đỏ cả mắt, hai bước xuống xe nhanh chóng đuổi theo, từ phía sau kéo được mái tóc Lạc Tư Mạn, hung hăng quăng cô xuống đất, Lạc Tư Mạn vừa muốn giãy dụa, lại bị gã tát lên mặt, đầu lập tức ong lên như sắp nổ tung, hương vị tanh chất tràn ngập khoang miệng...

Váy dài bị gã xé rách, Lạc Tư Mạn tuyệt vọng nằm sấp trên mặt đất lạnh băng, cô muốn chết, nếu cô thật sự bị gã này cường bạo, cô nhất định sẽ không sống nữa! Nhất định...

Khuôn mặt Tề Thiên Ngao xuất hiện rõ ràng trong đầu cô, Lạc Tư Mạn cảm thấy trái tim mình giống như bị kim đâm, hiện tại hẳn nhất định đang bên cạnh Nhã Kỳ, bọn họ đang vui cười, hoặc là ôm hôn, hẳn làm sao sẽ biết cô gặp nguy hiểm chứ?

Bịch một tiếng...

Một tiếng sùng nặng nề vang lên trong đêm tối mênh mông, Lạc Tư Mạn sợ hãi đến mở to miệng, từng chút máu tươi tanh nóng chảy xuống cơ thể cô, cô muốn liều mạng kêu khóc, nhưng lại không thể phát ra tiếng...

Là ai đã chết? Là cô hay là gã đàn ông kia?

Toàn thân Lạc Tư Mạn run rẩy lại ép mình trừng to mắt, biểu cảm phản kháng mà vụn vỡ cứng lại trên mặt gã, gã đã chết...

“A...” Lạc Tư Mạn đẩy thi thể ghê tởm kia ra, bắt lực muốn chạy đi, nhưng hai đùi mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, bịch một tiếng ngã trên mặt đất, Lạc Tư Mạn không kiềm chế được run rẩy, cô ôm chặt đầu gối mình, hai răng va vào nhau tạo ra tiếng cập cập, cô thật sự rất sợ hãi...

Con ác mộng lại ùn ùn kéo đến, bỗng nhiên cô như nhìn thấy mẹ mình một thân máu tươi nằm trên mặt đất, không... Rốt cuộc mẹ đã chết như thế nào? Có thật là khi sinh cô vì khó sinh mà chết không?

“Mẹ... Mẹ, con rất sợ...” Cuối cùng Lạc Tư Mạn không nhịn được khóc rống lên, khóc như vậy trong đêm tối, tiếng khóc ủy khuất lại không kiềm chế được, lập tức khiến thân ảnh đang muốn đi xa kia dừng lại...

Trong đêm tối, ánh mắt của người đàn ông giống như sao trên trời, sáng ngời nhưng lại u buồn, gò má hằn vò cùng thanh tú, tuấn mỹ khiến người ta khó mà xem nhẹ...

Từng bước lại gần thiếu nữ đang khóc thút thít trong đêm, Diệp Thần chậm rãi cúi người, trên tay đưa ra một chiếc khăn tay sạch sẽ: “Đừng khóc, không sao rồi...”

Giọng nói của hắn ôm hòa lại lạnh như băng, Lạc Tư Mạn kinh hãi lập tức ngẩng đầu, hai mắt điểm lệ mê ly đột nhiên đụng vào mắt Diệp Thần, bỗng nhiên hắn kịch liệt run lên, thiếu chút không thể kiềm chế được mà ôm lấy cô...

Ánh mắt này, lại giống Lạc Dung như vậy, giống ánh mắt Lạc Dung nhìn hắn trước khi chết, giống lúc Lạc Dung giãy dụa dưới thân những gã đàn ông kia rồi khi hắn đột nhiên xuất hiện lại kêu khóc tê tâm liệt phế, ánh mắt như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Doạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39

Diệp Thần ngây dại, nước mắt ẩm áp mãnh liệt chảy ra, bỗng nhiên hắn xoay người, không muốn người khác nhìn thấy hắn mềm yếu.

Lạc Tư Mạn nhẹ nhàng ngừng khóc, nhưng vẫn cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt, toàn thân màu đen giống như hòa vào đêm tối, đối diện với cô là một bên mặt, đột nhiên có cảm giác quen thuộc như vậy...

“Xin, xin hỏi... Vừa rồi, là anh đã cứu tôi phải không?”

Lạc Tư Mạn thì thào lên tiếng, thận trọng hỏi, cô không dám xác định người đàn ông trước mặt này là người tốt hay người xấu...

Diệp Thần gật đầu: “Gã kia chết rồi, cô có thể đi.”

Hắn kiềm chế mình không nhìn mặt cô, lạnh nhạt nói.

Trong lòng Lạc Tư Mạn buông lỏng, mới thở khe khẽ rồi nói: “Tiên sinh... Cảm ơn anh, nhưng mà... Anh giết hắn, có thể sẽ...”

“Cô yên tâm, không có việc gì.” Diệp Thần nhanh chóng đáng gờm lời cô, quay người đi thẳng về phía trước.

“Tiên sinh...”

Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, nơi này quá tối quá đáng sợ, cô chỉ có một mình, ngay cả phương hướng cũng không biết rõ ràng, cô trở về thế nào được?

“Cô muốn làm gì?” Diệp Thần dừng bước, quay người nhìn cô, bỗng nhiên thở dài một tiếng, cô và Lạc Dung, căn bản không giống nhau chút nào.

“Anh có thể dẫn tôi đi cùng không?”

Diệp Thần hơi nhíu mày, giật mình nhìn cô.

“Không, không phải...” Lạc Tư Mạn đỏ bừng mặt, nói không mạch lạc: “Tôi nói là, tôi chỉ có một người, không cách nào quay về, anh có thể dẫn tôi...”

Đáng vẻ cô ngượng ngùng, vẻ mặt Diệp Thần có chút thay đổi, nhìn bộ dạng chật vật của cô, còn đôi mắt kia nữa, không khỏi gật đầu: “Được.”

“Cảm ơn anh.” Lạc Tư Mạn cười ngọt ngào, khuôn hoảng trong lòng lập tức vui đi hơn nửa.

Ngồi lên xe, hai người không nói một câu, Diệp Thần yên lặng lái xe, Lạc Tư Mạn dán mặt lên cửa sổ xe lạnh giá, cô không có chỗ để đi, không thể trở về Lạc gia, càng không có khả năng đến chỗ Tề Thiên Ngạo, Tả Thiếu Dương, hẳn luôn âm trầm khiến cô sợ hãi, Nhã Kỳ càng không cần nói, bản thân Triệt ca ca chỉ sợ cũng khó bảo đảm...

Cuối cùng không nhịn được khóc lên, nghe thấy tiếng khóc Diệp Thần quay đầu lại, bình tĩnh liếc cô: “Cô làm sao vậy?”

Lạc Tư Mạn rung rung nước mắt, ngẩng đầu lên, đôi mắt thấu triệt lại cô đơn, cô thì thào: “Tôi không có chỗ để đi, anh có thể thu nhận tôi một đêm được không?”

Lạc Tư Mạn rung rung nước mắt ngẩng đầu lên, đôi mắt thấu triệt lại cô đơn, cô thì thào: “Tôi không có chỗ để đi, anh có thể thu nhận tôi một đêm được không?”

“Không được!”

Không cần suy nghĩ, Diệp Thần đã lạnh lùng nói, phòng ốc của hắn, từ sau khi Lạc Dung đi đã không dẫn một người phụ nữ nào vào nữa, cả đời này của hắn, người phụ nữ hắn yêu, cũng chỉ có một mình cô ấy, hắn sẽ không để cô ấy thương tâm.

“Thật xin lỗi...” Lạc Tư Mạn xấu hổ cúi đầu: “Vây, anh tùy tiện cho tôi xuống một chỗ tốt, chờ đến hừng đông, tôi đi tìm phòng ở...”

“Cô không có nhà sao?” Diệp Thần nhíu mày, nhưng xe vẫn không dừng lại.

“Tôi không có nhà, có nhà cũng không về được.” Lạc Tư Mạn cắn chặt môi, nước mắt lại lăn rơi xuống.

“Vây từ trước đến giờ cô ở đâu? Tôi có thể đưa cô về.”

“Không, tôi không thể trở về!” Cô làm sao có thể quay về, bây giờ cô quay về thì biết đối mặt với Nhã Kỳ và Tề Thiên Ngạo như thế nào được?

Diệp Thần có chút giật mình nhìn cô: “Được rồi, ai bảo đêm nay tôi lại cứu cô, xem như tôi tùy tiện làm người tốt một lần, thế thì làm đến cùng vậy!”

Đột nhiên Lạc Tư Mạn ngẩng đầu, ngốc nghếch hỏi một câu: “Anh sẽ không có ý đồ xấu với tôi chứ?”

Diệp Thần nhíu mày, đầu đầy hắc tuyến, sau khi Lạc Dung đi, hắn căn bản không gần nữ sắc, thậm chí còn bị đồn thành đồng chí! Hắn sẽ có hứng thú với cô? Một cô nhóc bản như vậy...

Đạp mạnh phanh xe, Diệp Thần không thèm quay đầu lại: “Vây cô xuống xe.”

Lạc Tư Mạn nhìn ngoài trời tối tăm mờ mịt, không khỏi méo miệng: “Tôi vẫn là đi thôi...”

Từ gương chiếu hậu Diệp Thần nhìn thấy cô cau mày đáng yêu, khóe môi không khỏi kéo lên, tựa như mặt ngọc được phủ thêm một tầng ánh sáng sinh động, mê hoặc nhân tâm đến không nói ra lời...

Trong lúc ngủ mơ, Tiêu Quang Triệt bỗng nhiên cảm thấy có vật gì áp trên mặt mình, không khỏi vỗ lung tung, một tiếng bộp lạnh lạnh vang lên!

“Triệt!”

Giọng nói Dạ U Lạc tràn đầy ủy khuất, Tiêu Quang Triệt dứt khoát nhắm mắt, hung hăng đạp hắn xuống đất...

Dạ U Lạc rên lên một tiếng, ngã xuống sàn nhà, nhưng vẫn tủm tỉm cười: “Triệt, đêm nay tôi ngủ với cậu được không?”

“Không được!” Tiêu Quang Triệt trả lời chắc như đinh đóng cột.

Dạ U Lạc có chút hoảng hốt, con ngươi màu xám nhạt phủ thêm một tầng khói mù thật sâu: “Cậu làm sao lại giống Diệp Thần như vậy? Có lúc, tôi cũng không phân biệt rõ, cậu là ai...”

“Tôi không phải Diệp Thần! Làm ơn, về sau không được tùy tiện vào phòng của tôi!”

Dạ U Lạc nhìn gương mặt có chút tức giận của Tiêu Quang Triệt, bỗng nhiên mềm nhũn: “Vâng, cậu không phải cậu ấy, Triệt, thật xin lỗi, tôi không nên xem cậu là cậu ấy...”

Hắn đi lên phía trước, bàn tay vươn ra lại rút lại, không dám miêu tả gương mặt hắn...

Tiêu Quang Triệt nặng nề thở dài: “Dạ U Lạc, cậu không thể cứ u mê không tỉnh ngộ được, cậu yêu Diệp Thần như vậy thì đi tìm hắn đi, cậu đây đưa với tôi làm gì?”

“Cậu ấy trốn tránh tôi, cậu ấy tức giận, cậu không biết đâu, cậu ấy tức giận sẽ trốn đi, tôi tìm không thấy cậu ấy... Tôi tìm cậu ấy đã ba năm...”

Tiêu Quang Triệt bỗng nhiên có chút thương hại hắn, sắc mặt không khỏi ôn hòa một chút: “Có lẽ, có một ngày hắn không giận nữa sẽ trở về.”

“Làm sao có thể? Tôi đã giết người phụ nữ cậu ấy yêu nhất, cậu ấy hận không thể lấy mạng tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tinh: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Dạ U Lạc nặng nề thở dài, không biết lúc nào đã ôm đầu gối ngồi trên giường, nhẹ nhàng tựa vào bả vai Tiêu Quang Triệt, con mắt khép hờ: “Tôi rất nhớ, khi đó tôi cũng tựa vào cậu ấy như vậy.”

Tiêu Quang Triệt có chút không tự nhiên muốn đẩy hắn ra, nhưng cuối cùng lại không động đây, lúc này, hắn ta và hắn đều là người không được như ý!

“Triệt, để tôi ôm cậu một chút, có được không?”

“Cái gì?”

Tiêu Quang Triệt kinh ngạc ngẩng đầu, cánh môi nhẹ nhàng cạ qua hắn, cảm giác hơi lạnh làm tim hắn đập mạnh, bỗng nhiên Dạ U Lạc ôm chặt hắn, điên cuồng chiếm đoạt môi hắn...

Trong tích tắc bị hắn mạnh mẽ đặt dưới thân, Tiêu Quang Triệt nghe thấy giọng nói của mình: “Dạ U Lạc, đừng để tôi cũng hận cậu.”

Hắn là người đàn ông bình thường, cho dù hắn là người đồng tính, cũng sẽ không yêu hắn ta.

Dạ U Lạc bỗng nhiên buông hắn ra, thời gian dần trôi qua, con ngươi màu xám tro bắt đầu mơ hồ, hắn cúi đầu, hôn lên trán Tiêu Quang Triệt: “Triệt, ngủ ngon.”

Lặng lẽ quay người, không tiếng động đi ra ngoài, Tiêu Quang Triệt nhìn bóng lưng hắn, chợt phát hiện bản thân đã chảy một mặt nước mắt...

Tề Thiên Ngạo kinh ngạc nhìn thi thể lạnh lẽo trên đất, thân thể dường như *, người phụ nữ ngu xuẩn Lạc Tư Mạn này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bây giờ em đang ở đâu!

Trái tim bỗng nhiên trống trải không tìm được phương hướng, lúc hắn đuổi đến đây, tất cả đã yên ổn rồi, nhưng đáng chết là, rốt cuộc em đã bị đưa đi đâu?

Gã đàn ông bị súng bắn chết này đến cùng có làm gì em không? Lạc Tư Mạn, Lạc Tư Mạn, người phụ nữ đáng chết, em muốn hành hạ tôi đến chết sao?

Tôi không phải đã nói với em, bảo em chờ tôi sao, tôi không phải đã nói muốn giữ em lại sao? Tôi không phải đã nói tôi thích em sao?

Em còn muốn như thế nào? Lúc em dựa vào ngực Tả Thiếu Dương, em có nghĩ đến tôi không? Lúc thấy em ra ngoài, tôi hốt hoảng đi tìm em, em không cảm giác được sự quan tâm của tôi sao?

Em đã chết hay vẫn còn sống, vì sao tôi không tìm thấy dấu vết em vẫn còn tồn tại?

Tề Thiên Ngạo vô lực trượt xuống, ngồi lên bãi cỏ, đá văng cái thi thể lạnh băng kia ra! Đáng chết, mày đã làm gì cô ấy? Cô ấy tốt đẹp như vậy mà mày cũng ức hiếp cô ấy sao?

Càng nghĩ càng bức bối, Lạc Tư Mạn, đừng để tôi bắt được em, tôi nhất định sẽ trói em lên giường, cái gì tôi cũng mặc kệ, tôi muốn em, Lạc Tư Mạn!

Lạc Tư Mạn mơ mơ màng màng mở mắt, giường ngủ xa lạ thật không thoải mái, người đàn ông tên gọi Diệp Thần cũng thật kỳ lạ, khắp nhà đều là màu trắng, giống như ở bệnh viện vậy, hai cô mắt ngủ đến nửa đêm, sáng sớm thức dậy toàn thân đều đau nhức.

Vừa muốn xuống giường, bỗng nhiên con chóng mặt ập đến, Lạc Tư Mạn nặng nề ngã xuống giường, chỉ cảm thấy dạ dày chua chua, che miệng chạy vào phòng vệ sinh, mở vòi nước rồi nôn ra...

Lạc Tư Mạn cảm giác mình sắp nôn cả dạ dày ra ngoài rồi, toàn thân vô lực, mặt trắng bệch ra khỏi phòng vệ sinh, Lạc Tư Mạn có chút mê mẩn, mình rốt cuộc bị làm sao vậy? Bị bệnh? Buồn nôn, muốn nôn, choáng đầu, cũng có chút giống triệu chứng bị bệnh!

“Cô làm sao vậy?” Diệp Thần đẩy cửa đi vào, hần mặc bộ đồ thể thao vừa chạy bộ về, nhìn vô cùng khỏe mạnh và gọi cảm, Lạc Tư Mạn liếc nhìn màu da sô cô la của hần, không khỏi đỏ mặt a một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn!

Diệp Thần nhìn mình để trần thân trên, không khỏi cười một tiếng, cầm khăn mặt lung tung lau mồ hôi, liếc nhìn một bên mặt ửng hồng của Lạc Tư Mạn: “Cô bị bệnh sao?”

Lạc Tư Mạn lập tức gật đầu: “Ừ, đầu tôi hơi choáng, buồn nôn, muốn nôn, trong nhà anh có thuốc không, có thể cho tôi mượn vài viên không?” Lời còn chưa dứt, Lạc Tư Mạn lại một lần nữa che miệng chạy vào phòng tắm...

Ánh mắt Diệp Thần bỗng nhiên căng thẳng, đáy mắt hiện lên vẻ ưu thương...

“Anh, anh làm sao thế?” Lạc Tư Mạn có chút lo lắng đi đến, nhìn người đàn ông trước mặt đang thất thần hỏi.

“Cô mang thai rồi.” Diệp Thần bình tĩnh nhìn cô mỉm cười, cô đơn thuần tốt đẹp như đứa trẻ, giống Lạc Dung trước kia, lúc mang thai cũng như vậy, bọn họ đều không biết, đến lúc biết, tất cả đã muộn, Lạc Dung đã chết, đứa bé cũng đã chết...

“Lúc vợ tôi mang thai cũng như vậy, cô có con rồi.”

Diệp Thần chậm rãi nói, đưa tay vuốt mái tóc dài đen nhánh của cô, trong nụ cười thậm chí còn có chút cưng chiều.

“Tôi có con!” Lạc Tư Mạn sợ ngây người, vô cùng vui sướng, cô chậm rãi ngồi xuống ghế sô pha, không tự chủ vuốt ve bụng dưới, trong này có một đứa bé, là đứa bé của cô và Tề Thiên Ngao!

Nếu hần biết có phải sẽ rất vui vẻ? Có phải sẽ hạnh phúc giống cô không? Đứa bé này là nam hay nữ, lớn lên giống hần hay là giống cô?

Vui sướng thật lớn đã tách khỏi lý trí, cô chỉ muốn nói điều này cho Tề Thiên Ngao đầu tiên, chia sẻ cùng hần!

“Tôi có thể mượn điện thoại của anh không?”

Sự vui vẻ khiến gương mặt cô xinh đẹp như vậy, Diệp Thần cũng bị lây nhiễm, hần gật đầu, nhìn thân hình xinh xắn của cô nhanh chóng chạy đến bên điện thoại, đáng vẻ không kịp chờ đợi, không nhịn được chậm rãi đi ra ban công...

Yên lặng đốt một điếu thuốc, trong khói thuốc lượn lờ, khuôn mặt Lạc Dung hiện lên, nụ cười của cô, nước mắt của cô, cô tuyệt vọng, cô vui vẻ...

Cuối cùng dừng lại ở sự hoảng hốt và sợ hãi đến tê tâm liệt phế, lúc cô bị những gã kia cưỡng bạo...

Dạ U Lạc! Diệp Thần hung hăng nắm chặt lòng bàn tay, tao muốn giết mày, nhất định tao phải tự tay giết mày!

Lạc Dung, em yên tâm, rất nhanh em sẽ không cô đơn nữa.

“Thiên Ngao, anh đã một đêm không ngủ, đi nghỉ ngơi một lúc đi.” Gương mặt Mạch Nhã Kỳ trắng bệch đến dọa người, nhưng vẫn mạnh mẽ nở nụ cười đỡ lấy bà vai Tề Thiên Ngao, Tề Thiên Ngao không biến sắc dịch thân thể ra, không nói gì.

“Thiếu Dương, anh cũng đi nghỉ ngơi đi, tôi nghĩ, nhất định Mạn Nhi sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Mạch Nhã Kỳ cố nén chua xót và xấu hổ trong lòng, lại nói với Tà Thiếu Dương ngồi ở sô pha đối diện.

Về mặt Tà Thiếu Dương âm trầm bất định, hôm qua nếu không phải Tề Thiên Ngao ngăn cản hần, nhất định hần sẽ đuổi kịp Mạn Nhi, Mạn Nhi cũng sẽ không mất tích! Hiện tại, người này vẫn còn tư cách lo lắng cho Mạn Nhi sao?

Tề Thiên Ngao lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện, người được gọi là anh em của hần, hần ta biết rõ, Mạn Nhi là người phụ nữ của hần, vậy mà vẫn một lòng muốn cướp cô đi!

Lạc Tư Mạn, tại sao cô có thể may mắn như vậy, tùy tiện đã cướp đi ánh mắt hai người đàn ông ưu tú?

Mạch Nhã Kỳ dần dừng lại ý cười, Mạn Nhi kia luôn yếu đuối hiền lành, tại sao cô ta muốn giành Thiên Ngao với cô? Tôi không muốn tổn thương cô,

cô là người bạn tốt nhất của tôi mà!

Chuông điện thoại vang lên chói tai, thân thể Tề Thiên Ngạo có chút chấn động, đang muốn đứng lên, lại nhận thấy ánh mắt của Mạch Nhã Kỳ...

Tà Thiếu Dương nhanh chóng vọt đến bên điện thoại: “Mạn Nhi, là em sao?”

“Alo..Thiên...” Lạc Tư Mạn vừa nghe thấy giọng nói gấp gáp từ bên kia truyền đến, lập tức dừng lại tiếng kêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Đoạt Tình: Bảo Bối Trả Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.